

ДОСЕГ ДО ВЕЧНИЯ ЖИВОТ

Преживявания близки до смъртта

Книгата е лицензирана под Creative Commons
Признание – Без производни 2.5 България:
<http://creativecommons.org/licenses/by-nd/2.5/bg/>

Можете свободно да използвате, споделяте и раз-
пространявате книгата при следните условия:

Признание – трябва да се спомене, че книгата
е публикувана от издателство „Хрикер“ и е част от
работата на „ОМ – Създаваме и Взаимодействаме
Отворено и Положително“. Но не и по начин, оста-
вящ впечатлението, че същите подкрепят Вас или
използването на съдържанието от Вас.

Без производни произведения – съдържание-
то на книгата или части от нея не могат да бъдат
променени, преработвани или надградвани.

Издателство „Хрикер“ – 2012 г.

ISBN 978-954-349-028-8

Печат ИК „Виделина“

ОМ – Създаваме и Взаимодействаме Отворено и Положително:
<http://openom.eu/bg/>

Господи, благослови Всички читатели на
тази книга и Всички тези, които я направиха
възможна. **Амин.**

СЪДЪРЖАНИЕ

СЕСИА	5
ДЕЙВИД ОУКФОРД	6
ДЖЕЙНИ СМИТ	17
ЛАУРЕЛИН МАРТИН	21
БЕТИ ИЙДИ	25
ЛИНДА СТЮАРТ	33
МЕЛЪН ТОМАС БЕНЕДИКТ	40
БАРБАРА УИТФИЙЛД.....	56
ДЖОН П.....	69
РИКИ РАНДОЛФ	70
ГРУПОВО ПБС – МЕЙ ОЙЛИТ.....	76
СПОДЕЛЕНО ПБС	79
ГРЕЙС БУБУЛКА	81
РАНЕЛЕ УОЛИС	84
САНДРА РОДЖЪРС	98
ЦИТАТИ ЗА ПБС.....	101

СЕСИА

Детско преживяване близко до смъртта.

ДБрат ми и аз отидохме да плуваме. Той започна да се дави. Опитах да се да го извадя, но в паниката си той ме издърпа надолу. И двамата се удавихме. Той умря, а аз се завърнах. Спомням си го сякаш беше вчера. Точно когато не можех повече да стоя на повърхността, започна един странен звук като дрънчене в ушите ми. Обзе ме мирно чувство. Духът ми излезна от тялото и се озовах в тъмна празнота. Беше малко ужасяващо.

В далечината имаше малка Светлина. Приближих се към нея, първоначално бавно, после все по-бързо, сякаш бях в локомотива на ускоряващ се влак. После спрях и стъпих в Светлината. Видях всичко – небе, сгради, стъкло – да излъчва своя собствена Светлина и всичко беше много по-цветно от това, което ние виждаме. Река криволичеше наоколо. От другата страна имаше град и път минаваше през него до друг град, и друг град, и друг, и друг.

Точно пред мен, но от другата страна на реката, имаше трима мъже. Те се проектираха до мен. Не вървяха и не летяха. Проектираха се. Не ги разпознах, но знаех, че един от тях беше Лин Биб. Бях кръстена на него. Той умря няколко седмици, преди да се родя. Знаех, че тези трима мъже ме търсеха и гостоприемно ме откараха на другия бряг на реката до първия град. Имах чувството, че ако отида с тях, нямаше да мога да се върна обратно и затова се поколебах. Първият град беше като първи клас. Хората стояха там, докато са готови да отидат в следващия град –вечно развитие, от град на град. Зад мен вляво имаше силен източник на Светлина, много ярка и пълна с Любов. Знаех, че това е човек. Нарекох го Бог, защото не намерих по-добра дума. Почувствах мъжко присъствие. Той ми каза не с думи, а телепатично:

- Защо се поколеба?
- Ами, някак си съм млада да умра – отговорих.
- Имаме и бебета, които умират – засмя се той.
- Ами, има някои неща, които искам да знам първо – казах аз.
- Какво искаш да знаеш? – каза той.
- Какво е смъртта? – попитах аз.
- Обърни се и виж.

Направих го и видях неприятна катастрофа на кола. Няколко души умряха. От телата излязоха Духовете им, за да продължат да се развиват. Някои, които не вярваха, че е възможно, останаха в телата си. Попитах дали те могат да се издигнат и той каза: „Да, някои по-бързо от други, а някои може би никога.“ Смъртта е да не вярваш в нищо.

– Какво е адът? – попитах аз.

– Обърни се и виж отново.

Видях една стара жена, седяща на люлеещ се стол и притесняваща се за децата, внучетата и всичко останало. Адът е липсата на мъдрост и да не продължаваш напред, избирайки да седиш там и да не правиш нищо. Адът не беше място. Попитах дали има дявол или сатана.

– Бог би ли позволил това? – попита той. – Ако те направя Бог само за няколко секунди, какво би направила първо?

Знаех, че първото нещо ще е да премахна дявола или сатаната.

– Как да разпозная правилното от грешното? – попитах.

– Правилното е да помагаш и да бъдеш мила. Грешно е не само да нараняваш някой, но и да не помагаш, когато можеш.

Ние вървахме, докато разпитвах за вселената и причините за всичко. Всички тези неща ми бяха показани. Тогава той се зачуди дали все още исках да се върна във физическия свят.

– Искам да се върна.

– Защо? – попита той.

Казах, че ще помогна на майка ми, която беше изоставена от баща ми с четири деца. Бог се засмя и ме попита за истинската причина. Казах, че ще оставя Земята малко по-добра, отколкото съм я намерила. „Тогава ти можеш да се върнеш с част от знанията, които научи, а останалата част ще ти бъдат разкрити с времето. Живей по такъв начин, че да не се връщаш отново там, когато се върнеш тук.“ Събудих се с лице в калта на дъното на реката и бях издигната на повърхността. Изхвърлих огромни количества вода и излязох на брега. Брат ми беше мъртъв.

ДЕЙВИД ОУКФОРД

В началото на лятото на 1979 г. Дейвид е на двадесет години и има проблеми. Детството му не го е научило да се справя, както трябва с живота. Няма самоуважение и всичко, което е направил, за да има мир в себе си, е несполучливо. Чувства се не намясто и загубен. Дейвид се

събира с приятели и вземат наркотици. Една вечер на поредното събиране един от приятелите му дава нещо твърде силно и той изживява своето ПБС (преживяване близо до смъртта). След това променя живота си.

В следващия момент знаех, че карам колата на моя приятел. Мисля, че отидохме на север, минахме моста Макинау и се върнахме. Минахме през дома, където бях израснал, и видях моите родители да седят до входа. Почувствах се привлечен към дърветата. Можех да видя и да почувствам силата им. Видях корените им да навлизат под почвата дълбоко в земята.

Събудих се на същия стол, на който моите приятели ми казаха, че са ме оставили преди малко. Можех да почувствам как органите на тялото ми работят – както всеки един поотделно, така и всички заедно. Не виждах приятелите си наоколо. Можех да виждам във всички стаи на къщата едновременно. Стереоуредбата свиреше, а звукът беше твърде силен за мен. Понеже не видях никого наоколо, станах и се опитах да спра музиката, но не успях. Независимо какво правех, музиката продължаваше да свири. Извиках моите приятели, но никой не дойде. Опитах се да изключа уредбата, но отново не стана. Всеки път, когато се опитвах да докосна кабела, за да го дръпна, не можех да го хвана. Продължаваше да си свири и звукът ме подлудяваше. Обиколих цялата къща, крещейки, че музиката е твърде силна, но не бях чул. Молах се да спре. Опитах да изляза, но не можех да почувствам дръжката на вратата. Видях дневната Светлина, но не можех да изляза. Накрая се скрих в банята в неуспешен опит да избягам от шума. Погледнах в огледалото и не можах да се видя. Това ме изплаши ужасно.

Върнах се обратно във всекидневната и видях тялото ми да седи на стола. Изглежда бях заспал. Чудех се как може да гледам себе си. Обзе ме страх, защото можех да се видя отвън, от всички възможни ъгли, с изключение на вътрешния ъгъл, от който бях свикнал да се гледам. Бях сам, объркан и много уплашен. Опитах се да се върна в тялото си, но не успях. Не можех да докосна и земята. Движех се във въздуха. Качих се на едно място над тялото си и все едно се закачих там. Повече не можех да мърдам. Повиках за помощ и никой не дойде. Опитах се да изляза, но не успях да докосна дръжката на вратата. Бях уплашен, сам и не знаех какво да правя. Не разбирах какво се случва.

Помолих Бог да ми помогне. Тогава не вярвах в Бог – бях му ядосан заради гадния живот, който имах. Помислих си, че ако Бог наис-

тина е всемогъщо и всезнаещо същество, както ми беше казвано че е, той няма да ми позволи да преживявам болката, която изпитвах през живота си. Помислих си, че ако има време, когато съм имал нужда от Бог, то това е сега! Не бях разочарован от резултата на моята молба за помощ. Погледнах към вратата и видях едно красиво същество да стои там. Неговите крака не докосваха пода. Те се сливаха с въздуха. То изглеждаше едновременно мъжко и женско и беше младо. Косата му беше къдрава и беше горе–долу на моята височина. Имаше и сияние около него – зелено близо до него, после синьо и после чисто бяло по крайните части. То каза: „Аз съм тук, за да ти помогна“, но когато говореше, устата му не мърдаше. Всъщност не го чух с ушите си, а почувствах какво казваше.

Когато това същество ми проговори, вече не се чувствах уплашен. Почувствах мир и утеха, каквито не бях чувствал преди. Мирът, който търсех през целия си живот. Чувството ми беше познато, все едно го бях чувствал и преди, но не в този живот.

Прекрасното същество се обърна към мен с име, което не запомних. Казах му, че сигурно е объркал човека и че това не е моето име. То се засмя и каза, че съм бил голям учител и че просто съм забравил кой съм бил. Не му повярвах, защото тогава не знаех със сигурност какво имаше предвид, и ако бях такъв голям учител, нямаше да имам всичките проблеми, които имах. Чувствах се зъл, защото така ми казваха много хора.

То ми каза името си, но не го запомних. Каза ми, че е бил с мен винаги и ми каза, че знае, че съм имал труден живот и че ще ми помогне да разбере защо, ако наистина искам. Каза ми, че ще ми помогне да си припомня кой съм аз. Каза, че ако не му вярвам, ще ми докаже, че знае всичко за мен. Разказа ми неща, които бях направил като дете, които ми доказаха, че е бил винаги с мен. Каза ми неща, за които само си бях мислил. Каза ми, че мога да отида, където поискам и че ще ми покаже как, ако пожелаая. Каза, че ако искам, мога да се върна и да видя тялото си. Моето тяло е добре, защото все още съм свързан с него.

Приказвахме телепатично. Изражението на лицето му беше щастливо през цялото време. Казах му, че искам да видя пирамидите и югозападните щати. Каза ми, че всичко, което трябва да направя, е да му се доверя, да си помисля къде искам да отидем и ще отидем. Помислих си за пирамидите и бяхме там на секундата. Не знам защо избрах точно тях, мисълта просто се появи в мен и я избрах. Докато бяхме там, то ми разказа няколко неща за тях, които не си спомням

сега. Иска ми се да си припомня какво ми беше обяснило, защото знаех че е от голямо значение и беше свързано с бъдещето на човечеството.

Като свършихме с Египет, отидохме към югозападните американски щати. Летяхме бавно, за да разгледам. Исках да видя планетата с очите, които имах тогава. Видях държавите от Далечния изток и Тихия океан. Ставаше нощ в югозападните щати и видях нещо, което съществото ми каза, че е енергия, излъчвана от почти всичко, което виждахме, и най-вече от растенията и животните. Енергията беше най-силна, където имаше най-малко хора и най-слаба, където имаше сгради и градове. Енергията в градовете беше от хората, които живеяха там. Обясни ми, че хората са основните производители на енергия в градовете и поради тяхното сравнително ниско вибрационно ниво, енергията в градовете е ниска. Но можех да видя и по-високи източници в градовете. Показа ми хора, които имаха по-високи енергийни нива и някои от тях всъщност приказваха със съществото, с което бях. Видях и тъмни души, свързани със Земята, които отказваха да отидат към Светлината. Те се молят за енергиите на хората, докато са в човешка форма, и се опитват да използват тези души, за да предотвратят еволюцията на Духа. Каза ми, че аз съм предпазен от тези тъмни души, когато избира да се фокусирам в Любовта в мен. Те не се и опитваха да ни засегнат, всъщност ни хвърлиха противни погледи и си отидоха. Каза ми, че ще ги разпознавам, като ги видя, и да им казвам да отиват към Светлината. Светлината е вход към мястото, където всички души отиват, ако изберат.

Също можех да видя и енергия около хората, на всички различни нива и цветове. Съществото ми обясни човешката енергия. То каза, че енергията, идваща от хората, е това, което Духовете използват, за да преценят Духовното състояние на отделните хора. Каза, че колкото по-светъл и по-бляскав е цветът, толкова по-напреднал е Духът. Каза, че виждането на „аурата“ около Духа е полезно, за да се прецени колко трябва да работи определен Дух за своето развитие. Каза, че по-високите същества знаят къде да отидат и какво да направят, за да помогнат на душа, свързана със земята, да напредне, ако тя поиска. Каза ми, че всички души имат тази енергия и затова можех да я видя във всеки. Каза, че съм бил със същия вид енергия като него, но моята вибрация е по-ниска, когато съм в човешка форма, и че с времето моята енергия ще се покачи и ще достигне неговата, при условие, че съзнателно развивам душата си.

Каза ми, че има много неща на тази планета, които Духовете могат да видят, но хората със своите очи – не, защото техните вибрации са твърде ниски. Показа ми живот в дърветата, който можех да видя като Дух, но не можех да видя от моята човешка форма. Обясни ми, че същества с по-високи вибрации живеят на Земята, но не са хора, те са част от самата Земя. Обясни, че тези същества са били пазачите на физическия живот на планетата. Каза, че тези същества се грижат за това, което ние наричаме природа. Има същества, които се грижат за растителния живот, за минералния живот и за водния живот. Тези, ниско в йерархията, същества работят заедно, за да осигурят, че всички аспекти на природата са запазени и остават здрави. Когато планетата се развива, тези етерни същества са съществата, които запазват баланса в природата.

Обясни ми, че планетата, която ние наричаме Земя, си има истинско име и че я наричат Гая. Тя има собствени енергии и е живо същество. Попитах го дали можем да видим тази енергия и то ми каза, че трябва да се отдалечим от Гая, за да я оценим и да я видим. То каза, че хората са тези, които могат да променят енергията на Гая чрез избора си. Ако изберат да живеят в хармония с нея, това е добре за Гая, а ако я обидят, те я нараняват и променят вътрешната ѝ структура. Беше ми показан пример как хората обезлесяват планетата и намалят енергията по-бързо, отколкото може да се напълни отново. Каза, че Гая била много силна, но е отслабнала, понеже хората използват ресурсите по начин, несъответстващ на законите на вселената.

Попитах го дали можем да отидем в космоса и да видим енергията на Гая и то каза: „Да, няма ограничения къде можем да отидем“. Съсредоточих се, доверих му се и след това отидохме в космоса. Далече от планетата можех да видя Гая, цялата. Беше толкова красива. Можех да видя аурата ѝ. Повлия ми силно. Почувствах дълбока Любов към това красиво място. Можех да чуя Гая как се движи и съществуването ми каза, че звукът е енергията, която се влива и излива от нея. Гая е най-уникалната планета, защото е проектирана за хората да живеят вечно. Била е създадена, за да може Духът да играе, да се учи и да расте. Каза, че балансът в природата на Гая позволява на Духа да бъде в човешка форма, когато той живее в хармония с природата.

Природата съществува, за да компенсира намалената вибрация, и е създадена достатъчно добре за Духовете да се приспособят към физическа човешка форма, докато все още имат достъп до енергия, която ще им помогне да се развият. Обясни ми, че хората са проектирани от Бог да живеят вечно на Гая и не са определени да „умрат“.

Каза, че „умирането“ е създаден от хората земен термин, който означава малко в света на Духовете. Причината, поради която хората умират, е, че те са се отдалечили от баланса в природата и са си позволили да се влияят от това, което създават, с което се нарушават природните закони на вселената. Каза, че те трябва да се научат отново на хармоничния баланс, ако искат да оцелеят като раса и да живеят на Гая завинаги. Каза, че все още е възможно за хората да се научат да живеят в тази хармония и че това е следващата най-голяма цел за хората на Гая. Хората ще осъзнаят какво причиняват на Гая и трябва да възвърнат хармонията, но преди това ще има големи щети.

Пътувахме покрай всички планети в нашата слънчева система. До всяка планета можех да чуя енергията, точно както при Гая. Видях аурите и Духовете на всяка една. Моят приятел ми каза, че всички планети са места за Духовете да живеят, да се учат и развиват. Видях големи градове на всяка една от тези планети. Обясни ми, че другият живот във вселената не е необходимо видим, защото съществата били с по-високи вибрации и за да ги видят, повечето Духове в човешка форма трябва да придобият по-високи вибрации. Съществуто ми каза, че всяка планета си има тема за учене и всяка една от тях може да бъде избрана от една душа, когато сме между физическите животи. Каза, че практикуваме на другите планети, за да сме готови да живеем на Гая. Каза, че Гая е най-върховното преживяване за една душа, защото нашите души растат на нея по-бързо, отколкото където и да е другаде. Уроците, които трябва да научим, са трудни без физическа форма.

Обясни как ние си избираме физическия живот на Гая. Обясни ми как аз съм избрал родителите си, за да мога да науча това, от което съм имал нужда, за да се развия достатъчно и да се върна обратно, и да извършвам Духовна работа на Гая, след като достигна определено ниво на развитие. Каза, че ми е казано за всички тези неща, за да мога да помогна на душите да се съберат и да възвърнат хармонията на Гая.

Обясни ми някои неща за Бог, които не си спомням. Имаха общо със вселената, размера и структурата ѝ. Спомням си, че каза, че Бог не може да се види, защото той е навсякъде. Каза ми, че Бог обича дълбоко Гая, толкова, колкото един мъж обича своята жена. Говореше и за Исус също – учител, когото Бог е пратил на Земята да научи хората как да се държат един с друг и да намерят пътя си обратно към хармонията помежду си и с Гая. Каза ми, че Исус е съществуто, на което Бог е поверил грижата за развитието на душите. Той е с най-

високата вибрация. Бог има към Него най-голяма благосклонност, защото той е бил най-добрият пример какво могат да направят хората. След това отидох да видя Исус. Видях неговата Светлина. Тя беше най-чистата, която бях виждал. Нямаше нужда от думи. Имаше само усещане за любов, което не мога дори да започна да описвам.

Беше ми казано, че да се обичаме един друг е това, което душите трябва да правят, за да може мирът и хармонията да възтържествуват на Гая.

Има йерархия във вселената, посветена на запазването на хармонията в нея. Хората са основна част от тази хармония и свободната воля, която имаме, е част от душата, позволяваща ни да помагаме на вселената. След като ми обясни тези неща, можех да видя цялата слънчева система напълно оцветена. Планетите бяха в една линия и виждах всяка една от тях. Почувствах се благословен и важен. Беше ми даден велик дар и не разбирах защо. Ето, движех се в пространството, човек, който е кривнал от пътя и причинява болка на другите души, и въпреки това нито веднъж не ме питаха какво съм направил. Дадени ми бяха отговори на въпроси, търсени от повечето хора цял живот.

Благодарих на това обичащо същество за обясненията и показаното. То каза, че има още да ми говори, ако съм готов да го преживея. Казах му, че съм готов. Не знам защо аз бях избран, но и не питах. Не ми се стори важно тогава.

Отправихме се обратно към Гая. Отидохме на място в сенките на Гая, голям град в облаците. Имаше красиви бели сгради, докдето стигаше погледа ми. Видях Духове да живеят там, всички от които имаха вибрация, но нямаха физически тела. Те влизаха и излизаха от сградите, за да работят и да играят. Видях едно място, където Духовете отиваха да вземат това, което си мислех, че е вода. Нямаше превозни средства. Духовете се движеха по същия начин като моя приятел и мен – летейки. Градът нямаше граници. Беше място, пълно с живот от всякакъв вид. Имаше природа, много чисти растения, дървета и вода, точно както на Гая, но по-чиста. Природата беше напълно съвършена. Не беше развалена от човешки действия. Беше точно като Гая, само без неприятностите и лошото. Почувствах, че е това, което се нарича рай с човешки думи.

Духове пристигаха и си отиваха от Гая и в града. Можех да позная развитието на Духовете, които се движеха между Гая и града, по енергията, която излъчваха. Видях, че животните също отиват и се връщат, както хората. Видях много Духове да напускат Гая с водачи,

а видях и Духове да се връщат към Гая без водачи. Съществуто ми каза, че някои от Духовете, които минаваха, са тези, които работят с хората. Можех да разпозная Духовете, които вършеха тази работа, и Духовете, които идват към големия град, за да бъдат заредени отново и да се върнат на Гая, да живеят и да се развиват. Можех да почувствам чувствата на тези, идващи обратно за зареждане. Някои от тях бяха тъжни, бити и уплашени, подобно на това, както аз се чувствах преди.

Съществуто ме заведе в една от по-големите сгради. Вътре видях много Духове да работят. Те правеха неща, подобни на тези на Земята. Като вървяхме край тях, ме гледаха. Мисля, че ме оглеждаха заради съществуто, с което бях. Качихме се нагоре по стълбите и видях Духове, които ме познаваха. Те ме поздравиха и ме попитаха как съм. Дадох ми съвети, които не помня. Мислех, че ще ми бъде възложена задача, но съществуто ми каза, че трябва да направя нещо специално преди това.

Издадох в екстаз. Бях в рая въпреки всичко, което бях направил през живота си на Гая. Изживях това, за което повечето хора само мечтаят. Любовта, която изпитвах там, беше същата Любов, която почувствах, когато видях Иисус. Търсех на Гая точно това място, където бях тогава. Търсех на Гая чувството, което имах в този миг. Намерих това, което търсех през целия си живот. Бях наистина щастлив. Бях у дома и го знаех. Бях готов да остана и да върша, каквато работа ми се даде.

Моето същество ме заведе до една друга сграда, която беше по-важна и по-голяма от останалите и имаше най-зелените листа, които съм виждал, растящи по нея, украсявайки я като олтар. Влязохме вътре през две врати, излъчващи живот. Вътрешността беше от живо дърво. Заведе ме до две големи врати и ми каза да изчакам на пейката, докато е вътре. След известно време то излезе от стаята. Каза ми да вляза вътре, че ще ме чака и да не се притеснявам. Предупреди ме да бъда честен със съществата в стаята. Каза, че те не са съдии, но те са тези, които преценяват развитието на душата според историята ѝ. Каза ми да си спомня кой съм и да не се страхувам. Знаех, че трябва да се откъсна от това същество рано или късно, но бях благодарен, че то ще ме чака. Малко се страхувах да го напусна, но почувствах, че съм защитен и знаех, че е така.

Влязох вътре и видях група от няколко Духове, седнали на маса, направена от бляскаво дърво и свършена във всяко едно отношение. Духовете около масата имаха най-високата вибрация, която бях

виждал досега, с изключение на Иисус. Погледнах тези същества и ги разпознах. Не знам откъде ги разпознах, но имаше нещо познато във всички. Те просто ме гледаха. Изведнъж видях моите родители на Земята, преди да се родя. Видях как те тръгнаха заедно и видях как родиха моя брат и сестра преди мен. Видях техните положителни и негативни страни и ги прецених според това, което имах нужда да науча да правя на Гая. Съществата ме попитаха как и защо съм избрал тези определени родители и поискаха да им кажа. Не знам откъде ми дойде, но им казах как и защо и те се съгласиха с мен. Избрах ги, за да им помогна по пътя им и да се поуча от тях.

Видях моята душа да отива към майка ми и да влиза в нея. Видях се да се раждам от гледната точка на наблюдател и в същото време преживявайки го. По-нататък видях целия си живот като наблюдател и от гледната точка на тези, на които моите действия са повлияли. Почувствах пряко как те са повлияни от нещата, които съм им направил. Видях положителните и лошите неща все едно, че наистина се случваха. Нищо не беше подминато или представено неточно.

Изпитах трудността да се родя отново. Изпитах напускането на рая и пътя към Гая. Видях се като безпомощно пеленаче, което се нуждаеше от майка си за всичко. Изпитах Любовта на баща ми, както и неговия гняв. Изпитах Любовта на майка ми, нейните страхове и гняв. Видях всичко добро и лошо от детството си и отново преживях, каквото бях причинил на другите. Усетих всички мои чувства и тези на душите, които бях наранил и обичал. Разбрах дълбокото значение на изборите, които правим.

Научих колко силни сме хората и как можем да влияем един на друг по положителен и отрицателен начин. Беше страхотно да видя как моите невинни действия имаха толкова силно влияние върху души, на които си нямах и представа, че въздействам. Преживяването беше такова, че никога няма да го забравя. Изпитах всички чувства от моя живот за кратко време от човешка гледна точка. Където бях аз, времето нямаше значение.

Можех да видя как и защо съм станал такъв, какъвто бях на Гая. Всичко, което бях направил през моя живот, влияеше на еволюцията на душите около мен. Видях причините за всички мои положителни и отрицателни действия. Това не беше забавно преживяване. Можех да видя колко е хубаво, ако изберем да действваме положително спрямо другите хора през повечето време.

След това съществата в стаята ми задаваха въпроси за това какво съм видял и как съм се почувствал от моя живот досега. Знаех, че

трябва да дам честна оценка – не можех да лъжа. Колебаех се, когато ме попитаха дали съм въздействал на другите повече положително, отколкото негативно. Мислех да излъжа. Тези същества знаеха какво си мисля и трябваше да им кажа, че можех да се справя по-добре на Гая. Знаех за какво бях отишъл на Гая и бях по моя път да го направя, но не го бях завършил. Те се съгласиха и ми казаха, че имам все още много неща да направя, и че може би искам да се върна и да ги осъществя. Разбират, че е трудно за мен, но е необходимо за вселената да завърши нещата. Казаха, че може би ще е мъдро да се върна и да живея живота си, както преди това съм го планирал. Казаха, че съм си поставил благородни цели и случките в моя живот са ги постигали. Преди това съм отишъл на Гая, за да се уча и да споделям с другите даровете, които съм събрал през моите няколко живота. Казаха, че съм нужен на Гая, за да помогна на душите да върнат себе си и нея в хармония. Имам голям потенциал да въздействам на другите души, да им помагам да се развиват, и Гая е най-доброто място да правя това. Казаха ми, че събитията, които съм преживявал досега, са ме подготвяли за голям принос за вселената, и преживяванията ми не трябва да бъдат приети като лична обида по никакъв начин. Не исках да го приема. Исках да остана. Казах им го. Изморен съм и исках да остана, защото животът на Гая е труден. Чувствах, че връщането обратно ще е опасно за вселената, защото не бях израснал достатъчно в моето Духовно развитие. Те казаха, че това е точно причината, поради която ще е в мой най-добър интерес да се върна на Гая. Казаха, че съм понапреднал, отколкото съм си мислел. Казаха, че е възможно да остана, но ще трябва да свърша моята работа на Гая рано или късно. Този вид работа, която ми е писано да свърша, може да се свърши само на Гая. Можех да остана, ако бях избрал това, но така само ще удължа завършването на това, което трябва да направя за вселената. Обясниха ми, че най-бързият начин да завърша работата си, е да се върна на Гая възможно най-скоро. Бях потресен. Прибягнах до уговорки, но нямаше ефект. Все още не ми харесваше да живея на Гая и не исках да се връщам. Тези същества ме разбраха, но останаха непоколебими. Трябваше да взема решение, което наистина беше най-трудното.

Върнах се обратно на Гая и сега живея живота, който ми беше даден по-късно в моето преживяване. Вярвате или не, накрая го отхвърлих като наистина живо „пътуване“. Чак след като пораснах повече, осъзнах дара, който ми беше даден. Споделям това преживяване, защото чувствам, че задвижва мисълта и подпомага избори, които да влияят на планетата положително. Ако научих нещо от него, то е, че всеки един избор, който правим, е съответно записан и ще се

върне отново, когато напуснем Гая. Моята цел е да предпазя хората от болката, която аз изпитах в моя преглед на живота, и да ускоря развитието на хората, помагайки на Гая, както и на вселената.

Имах преживяване близко до смъртта и ми беше даден избор да се върна на планетата отново. Избрах да се върна от Любов към нея – толкова голяма, че да се откажа от мястото „у дома“. Направих го също, за да помогна да излекуваме мястото чрез споделяне на това, което съм видял, и чрез изборите, които правя (надявам се любящи и мили). Без свободната воля да се върна, аз нямаше да съм тук във физическия свят и да правя това, което правя. Физическата болка, войната, бедността, епидемиите, ужасът, изнасилванията, убийствата и т. н., които са на тази планета, са следствие от свободните решения на хората, които идват тук, за да се учат и да се развиват. За съжаление ученето създава бъркотия и физическата болка е част от нея. За мен има логика, че същата тази концепция за свободния избор, е инструмент за почистване на бъркотията.

Оприличавам го на ходене на палатки и на избора да почистим или да не почистим мръсотията след себе си. Ако изберем да я почистим, това ще помогне на планетата да остане, както е, защото не допринасяме към мръсотията. Ако не почистваме, прибавяме към мръсотията. Ако почистваме нашите и други мръсотии, допринасяме за излекуването на планетата.

В моето ПБС ми беше показано, че има много души в „рая“, които са повече от желаещи да дойдат на това място, независимо от състоянието, в което се намира. Беше ми показано, че ако избира да не се връщам, ще бъда в училищата в рая, работейки върху своето развитие, което трябва да постигна независимо от формата, в която съм. Това беше привлекателен избор, но имах проблем с това колко дълго ще ми отнеме да порастна достатъчно, за да правя това, което моята душа иска да прави. (Имам неутолима жажда да преживея други места в други вселени и да направя това, което ми трябва, за да се развивам повече). Условието е, че трябва да е сигурно, че душата ми има способностите за това. По мое разбиране, една душа може да избере да остане в рая и да действа на нивото, на което е тя, до безкрайност, но аз търся повече, защото знам, че без съмнение има още.

За да може Земята да започне да се чувства и да изглежда като рая, трябва да пресъздаваме ОНАЗИ Любов тук. Бих желал да го видя на тази планета и знам, че може да се случи. Ако се налага, ще идвам на Земята, колкото пъти е необходимо.

ДЖЕЙНИ СМИТ

Преди 35 години Джейни Смит е в болница в процес на раждане на нейното второ бебе. Тогава тя умира и преживява ПБС.

Бях тотално съзнаваща. Бях в тъмнината. Не можех да видя нищо. Мислех си: „Това не трябваше да е така. Не се предполага, че трябва да знам, каквото и да е, а знаех. Какво се случи?“ В този момент почувствах нещо да напуска тялото ми. То профуча. Отиде нагоре през върха на главата ми. Можех да го почувствам и да го чуя. Беше слабо профучаване. В този момент се озовах в един вид сива мъгла. Знаех, че съм мъртва.

Споменът от това преживяване е запазен в моята душа. Когато се озовах в тази мъгла с разбирането, че съм мъртва, спомням си, че се чувствах толкова радостна и толкова развълнувана, защото знаех, че въпреки че бях, както казваме, „мъртва“, бях същевременно много жива. Изпълнена с живот. Бях тотално съзнаваща. Започнах да разливам тези чувства на благодарност. Не го правех устно, но изглежда, че самата моя същност казваше: „Благодаря ти, благодаря ти, Боже, че направи така, че да съм безсмъртна. Не бях унищожена.“

Изливах огромна благодарност и Радост и докато това ставаше в мен, една бяла Светлина започна да филтрира моето съзнание. Дойде в мен. Сякаш аз излязох в нея. Разширих се в нея, когато тя дойде в моето поле на съзнание. Не чувствах нищо друго освен тази брилянтна бяла Светлина. Светлината носеше със себе си най-невероятното чувство на пълна обич, сигурност и закрила. Просто бях обгърната от нея. Чувствах се прегърната от нея. Тя беше толкова динамична, беше почти очевидна.

Докато бях в тази бяла Светлина, в тази невероятна Любов, започнах да се вълнувам. Възторгът растеше. Блаженството растеше. Моето съзнание се разширяваше с цялото му блаженство. Изведнъж дойдоха в полето на съзнанието ми всякакви знания, бяха като блок от знания, който просто дойде и се настани в мен. Знаем какво е необходимо, за да се кажат няколко изречения, но не дойде в няколко изречения. Всичко дойде като едно голямо цяло. Това, което знаех е, че съм безсмъртна, че бях вечна, че бях неразрушима, че винаги съм била, че винаги ще бъда, и че по никакъв начин няма да изчезна.

Не беше възможно да попадна в някаква дупка някъде във вселената и никога да не бъда чута отново. Просто знаех, че съм напълно спасена и че завинаги ще бъда. Когато поех този блок от знания, цяла област от информация дойде в моето съществуване и това, което разбрах, беше, че вселената се движи по съвършен план. Знаех, че е безгрешен. Всичко, което си мислим, че е трудно за разбиране, нечестно, жестоко или каквото и да е, нямаше значение. Знаем, че това е много трудно, но това разбрах. Разбрах го. Всички неща, за които се притесняваме, за които ни е грижа – наистина не трябва да се притесняваме за тях. Има съвършен план и той работи сам по себе си благодарение на своята перфектност.

Тогава просто си спомням, че станах по-блажена, по-радостна, по-въодушевена. Просто се пълнех и пълнех с тази Светлина и Любовта, която беше в Светлината. Движенията на тази Светлина бяха динамични. Бяха толкова подвижни и толкова пълни с Любов, Радост и знание. Като приемете в себе си знанието или като го получите, нивото ви на въодушевление става просто огромно.

Знаем, че загубих всякакво усещане за тялото си. Остана само моето съзнание, чисто и свободно, летящо, и изобщо не мислех по време на тази част от преживяването. Нямах мисли. Бях приемник. Просто чувствах, поглъщах и приемах, и не мислех изобщо. Стигнах до положението на възторга, когато изведнъж си помислих, моята първа мисъл: „Чудя се колко още от това мога да издържа, преди да се разруша?“ С тази мисъл Светлината започна да отслабва. И вселената не ми позволи да се разруша. Не можем да приемем повече от това блаженство и Радост, отколкото ни е възможно да изтърпим в даден миг. Светлината, като започна да отслабва, възторгът, който бях събрала, също намаля. За няколко секунди не можех да си спомня какво ставаше. Мислех си: „Не знам как се озовах тук. Не мога да си спомня какво ставаше.“ Не знаех дали бях в тази Светлина за една минута през деня или за хиляди години. Мисля, че силата на цялата тази енергия просто създаде в мен състояние на амнезия за няколко секунди. Но на това не му беше позволено да продължи много дълго.

След секунда или две се озовах на една абсолютно красива зелена ливада. Тогава знаех какво се случва. Отново знаех коя съм и че съм умряла. Периодът ми на забравя свърши.

Стоях на тази великолепна ливада и си спомням, че Светлината там беше различна от Светлината на Земята. Не беше тази брилянтна бяла Светлина, в която бях, беше по-красива Светлина. Беше позлатена. Спомням си, че небето беше много синьо. Не си спомням да

виждах слънцето. Цветовете бяха необикновени. Зеленото на ливадата беше невероятно. Цветя разцъфваха навсякъде наоколо и имаха цветове, които преди не бях виждала. Осъзнах много добре, че никога преди не съм виждала такива цветове и бях много развълнувана от това. Мислех, че вече съм видяла всички цветове. Бях ужасно развълнувана от красотата, която беше невероятна. В допълнение към цветовете виждах мека Светлина във всяко едно живо нещо. Не беше Светлина, която се отразяваше от външната част от някой източник, а идваше от центъра на растението. Красива, мека Светлина. Мисля, че виждах живота във вътрешността на всичко.

Като спрях да гледам тази изящна красота, започнах да вървя. Направих само няколко крачки и видях, че отпред има едно малко възвишение. Имаше може би около 18–20 човека, които стояха на възвишението. Те бяха облечени в широки горни дрехи, много прости, предполагаем, че бяха гръцки дрехи. Те също бяха във всички тези красиви цветове. Имаше мъже и жени, повече мъже, отколкото жени, не знам защо. Замислих се за момент, но имаше и мъже и жени там. Никога не познавах, но няхах близки връзки с другата страна и затова не беше изненадващо, че никого не познавах. Почувствах: „О, искам да говоря с тях.“ Сякаш веднага се озовах на възвишението. Не знам дали успях просто лесно да се плъзна дотам или дали трябваше само да си помисля, че искам да съм там, и да бъда там. Това, което си спомням беше, че не трябваше да изкачвам хълма. Не направих никакво усилие.

Като се озовах на върха, видях на хоризонта един град. Осъзнах после по някакъв начин, че това беше повече от град, че това, което виждах, всъщност представляваше един свят. Чудех се: „От това ли е произлязъл светът или там ще отивам?“ Нямахме да науча отговора, защото точно в този момент, трима или четирима от мъжете, които бяха в групата хора на върха на хълма, дойдоха при мен и се запознахме. Казах им: „Не знам какво се случило. Осъзнавам, че съм мъртва. Осъзнавам какво става.“

Един от мъжете от групата проведе целия разговор с мен. Той беше доста по-висок от останалите. Спомням си, че горната дреха, която носеше, беше лилава. Имаше бял бретон, който минаваше около главата му. Върхът на главата му беше без коса. Имаше абсолютно чудно лице. Беше много благороден, мил и имаше много Духовно лице. Имаше също доста авторитет и чувствах, че приказвах с някой, на когото можех да се доверя напълно. Като му казах: „Знам какво

става. Знам, че съм умряла.“, той каза: „Да, така е, но не можеш да останеш тук. Все още не ти е времето да бъдеш тук.“

Трябва да ви кажа, че докато приказвахме, не мърдахме устните си. Спомням си, че само трябваше да помисля за нещата, които искам да кажа, и той веднага ги разбираше и ми отговаряше. Въпреки че не си мърдаше устата, докато говореше, можех да чуя звука на гласа му в моето вътрешно ухо. Знаех как звучеше. Беше предаване на мисли, но все пак можех да чуя как звучеше. Дълго, дълго време можех да си спомням звука на неговия глас. Казах му отново:

– Всичко, което ми се случи, след като починах, е толкова красиво и съвършено. Какво ще кажеш за греховете?

– Няма грехове, не и по начина, по който мислите за тях на Земята. Единственото нещо, което има значение тук, е какво мислиш. Какво има в сърцето ти?

Тогава по един неопишуем начин, който не разбрах изобщо, успях да погледна дълбоко в себе си, наистина в самото ядро на своята същност. Видях че там имаше Любов, нищо друго. Моята основа беше съвършена Любов, любящо съвършенство. Имах цялостна обич и приемане на всичко. Видях моята собствена благост, нежност, невинност. Просто бях съвършена и любяща.

– Разбира се! – Чувствах, че се свързвах със знание, която знаех преди. Чудех се как съм забравила нещо толкова важно. Знаела съм го. – Можеш ли да ми кажеш за какво е всичко това, целия свят, всичко?

– Да – каза той.

Каза ми най-много три изречения. Беше толкова просто. Разбрах го от раз. Разбрах напълно какво ми каза. Спомням си, че му казах: „Разбира се!“ Тогава дойде отново чувството за свързване със знание, което преди съм имала. Чудех се как съм забравила това. Попитах го:

– Понеже няма да мога да остана, има толкова хора, на които искам да споделя това. Може ли да взема всичко това с мен?

– Можеш да вземеш отговора на първия въпрос, този за греховете. Но отговора на втория няма да можеш да си го спомниш. – каза той.

Последва мощен удар по главата ми. Беше силен, бърз и крайно дразнещ. Продължи няколко секунди – висок удар, удар, удар, удар. После това свърши и чух нещо като електронна щракалка в ухото си. Няма да забравя звука на тази щракалка, защото си спомням, че зву-

чеше почти като касетофон. Върнах се обратно и отворих очи. Лекарят стоеше над мен.

След това преживяване никога не можах да си спомня конкретните две или три изречения, които ми бяха казани. Опитвах се и се опитвах с години след това преживяване да положа усилия да си спомня, най-вече когато си лягах в леглото през нощта, когато лежах в едно полубудно състояние. И никога не успях. Най-накрая просто престанах да се опитвам. Но мисля, че знам какво ми беше казал, въпреки че не можех да си спомня точните изречения. Знаех, че е свързано с Любовта. Вярвам, че имаше връзка с това, което можех да видя, когато ме попита: „Какво има в сърцето ти?“ Погледнах в мен и видях, че бях свършена Любов.

Това не се отнася само за мен, а за всички човешки същества. Това е какви сме ние. Това е нашата основа. Тази Любов, тази перфектност, тази Божественост. Вярвам, че това, за което става въпрос, е, че светът ще продължи да се променя и ние ще имаме всички тези изживявания, и това ще продължи напред и завинаги. Като издигнем това до нашето съзнание и го оставим там през цялото време, връзката ни с Бог ще бъде в съзнанието, а не някъде в подсъзнанието ни. Ще усещаме съзнателно кои сме през цялото време. Мисля, че това представлява пътешествието.

ЛАУРЕЛИН МАРТИН

Лаурелин Мартин е на върха на обещаваща тенис кариера, когато преминава през рутинна хирургическа процедура, която я изпраща във възторжен свят от светлина, красота и любов „от другата страна“. Тя е била „у дома“, у дома в Светлината! Следват откъси от нейната книга „Търсенето на дома“, която описва нейното преживяване близко до смъртта. Книгата ѝ е силна история за любовта, надеждата и излекуването на една млада жена след ПБС.

Тя ми помогна да се плъзна по операционната маса и ме погледна майчински: „Не се притеснявай. Ние знаем, че това ти е за първи път. Ще го направим възможно най-приятно преживяване за теб.“

С тези думи, изпълнени с увереност, запах. Събудих се и се озовах да летя над тялото си, от дясната страна, гледаща надолу, наблюдавайки опитите на медицинския екип да съживи безжизнената форма долу. Гледах сцената с безпристрастие. Хирургическият екип беше

обезумял. Червеният цвят беше навсякъде, пръснат по техните мантии, пръснат по пода и ярък вир от разнасящо се червено вещество във вече разтворената коремна кухня. В този момент не направих връзката, че тялото, върху което се работеше, беше моето! И без това нямаше значение. Бях в състояние на летяща свобода, без да усещам болка и си прекарвах страхотно. Исках да извикам на изтормозените хора долу: „Хей, аз съм добре. Тук горе е прекрасно!“, но те бяха погълнати от работата си и не исках да ги прекъсвам.

Пътувах в друго измерение на пълен мир. Без физическо тяло моите движения бяха необременени. Мисълта беше начина на пътуване. Летях през тъмнината, където нямаше страх, болка или неразбиране, но имаше чувство на благоденствие. Бях обгърната от пълно блаженство в атмосфера на безусловна Любов и възприемане. Тъмнината беше топла и мека, одеало от кадифена Любов, разпростиращо се безкрайно. Свободата на мира надмина всякакво чувство на въодушевление, което бях изпитвала на Земята. В далечината напред хоризонт от бялозлатна Светлина ме повика. Когато яркостта се увеличи и лъчите ѝ се протегнаха към мен, почувствах, че времето, което познаваме, го нямаше. Времето и съществуването бяха смесване и разтопяване на минало, настояще и бъдеще в този един миг. Чувство на „всичко–знание“ ме обгърна. Всяка част от моето същество беше изпълнена с безусловна Любов, която не може да се опише. На всички въпроси беше отговорено. В мен се установи състояние на вътрешен мир, без стремежи или постижения. В ума ми проблесна, че това беше приятното преживяване, за което говореше сестрата. Разбрах защо тя не ми даде подробности. Думите и описанията някак си изгубваха същината на преживяването.

Докато се наслаждавах на красотата на Светлината, тя ме приличаше все по-близо, усещах излъчване на топлина, безгранична Любов и незабравим мир. Сякаш бях у дома, у дома в Светлината. Преди да бъде погълната от нея, почувствах много Духове. Те ме заобиколиха, прегърнаха и подкрепяха моето пътуване със своята нежност, знание и упътване. Един от тях се приближи от дясната ми страна. Това познато присъствие дойде пред мен и чувствата ми се промениха в посока към истинско веселие, когато видях моя тридесетгодишен зет, който умря преди седем месеца от рак. Моята същност се срещна с неговата.

Не можех да видя с очи или да чуя с уши, въпреки това инстинктивно знаех, че това е Уилс. „Чух“ неговата усмивка, видях неговия смях и усетих неговия хумор. Нямаше много смисъл, но придоби та-

къв. Бяхме отделени, но също бяхме едно. Сякаш се бях завърнала у дома и зет ми ме посрещаше. Веднага си помислих колко доволна бях да съм с него, защото сега можех да се реванширам за последния път, когато го видях, преди да умре. Почувствах се тъжна и малко виновна за това, че не отделих време от моя натоварен график да си поговорим искрено и сърдечно, както ме беше помолил. Осъзнах, че той не ме съдеше, а аз съдех себе си. Бях в неговата позиция, умираща, с желание да кажа „чао“ на тези, които обичах, и след това виждайки хора като мен, които не разбират „това“ – всички постижения, пари и признания не могат да се вземат, когато човек умре. Единственото нещо, което взимаш, е Любовта, която си дал. Уилс раздаваше Любов през целия си живот. В известен смисъл той беше готов да напусне нашия физически свят и да продължи своята работа в Духовния свят. Хора като моята сестра, които са оставени от своя любим, понякога не разбират това. Трябваше да запомня да кажа на Гуен за моето откритие.

Тези, които умират, са в любящото пространство с много напътствия, разбиране и цели. Тяхното желание, преди да си тръгнат, не е да предизвикат скръб и печал у другите, а да уважат Божия план. Това е тяхното време за промяна, за продължаване на развитието на техния Дух. В много случаи обичаните, които са си тръгнали, работят, помагачки, служейки и напътствайки другите. Деликатното насочване от Уилс ми позволи да видя своята невинност. Разбрах мигновено, че животът е за хората, а не за преследване на цели. Аз поставях стремежите си на първо място като средство да търся одобрение и Любов от другите хора. Като разбрах това, си простих за своите грешки, и като си простих, получих Любов в изобилие. Като даваме Любов, получаваме и усещаме Любов от вселената.

Уилс беше като „Коледния призрак“. Преглеждайки живота си, ми бяха показани нови открития вътре в мен. Много случки бяха показани едновременно. Спомням си две от тях. Когато бях петгодишна, тормозех Тами, момиче на моята възраст, до състояние на рев. Сега бях в неповторимата позиция да усетя това, което Тами чувстваше. Нейното разочарование, нейните сълзи, нейните чувства на изолация, бяха сега моите чувства. Почувствах огромно съжаление към това момиче. Бях Тами и се нуждаех от Любов, грижи и прошка. Моята същност даде Любов и на двете от нас, Любов, толкова дълбока и нежна като Любовта между майка и дете. Осъзнах, че като наранявам някой друг, наранявах само себе си. Почувствах отново единството.

Втората случка беше подобна. Бях си направила майтап с Били, едно мършаво, недохранено, астматично дете. Умря, когато беше на седемнадесет от мозъчен аневризъм. Той сякаш беше в пространството на съществуване, където бях и аз. Въпреки това, все още не бях сигурна къде съм. Когато Били беше на дванадесет, ми беше написал едно любовно писмо, което аз отблъснах. Почувствах неговата болка, която стана моя болка. В същото време почувствах огромна обич към това момче и към мен. Моята връзка с него стана извън физическото и почувствах неговата душа. Той имаше жизнена, ярка Светлина, горяща в него. Усещането за здравия му и силен Дух беше невъобразимо, особено като знаех колко много страдаше физически, когато беше жив. Посланието беше ясно – Любов.

Най-вече и преди всичко друго, човек трябва да се научи да обича себе си безусловно, без да се съди. Тогава човек обича всички хора и неща по същия начин. Осъзнах колко важни са хората в живота ни, колко е важно да ги приемаме и обичаме. Най-накрая схванах старата мохиканска поговорка, която бях чула, когато бях в „Момичета скаути“: „Никога не съди друга индианка, ако не си вървял една миля в нейните цървули“.

Като прегледах живота си с Уилс, преобладаваше съденето и си спомням, че си мислех: „Направила съм лоши неща в моя живот.“ На въпроса ми беше отговорено, преди да завърша мисълта си. Всички събития в живота ви са важни. Разбирането на всички неща, дори случките, които смятате за незначителни, ще ви отведат на места с огромно съзнание и съчувствие. Като свърши прегледа ми, разбрах. Почувствах пречистващо освобождаване. Преживях емоции без физически признаци като сълзи. Това ме отведе до по-дълбоко място на разбиране и съчувствие. Никога не се бях замисляла как моите действия се отразяваха на другите и как се отнасах към себе си. Почувствах съжаление за всички мои несъзнателни действия. С осъзнаването на моето неосъзнато състояние, освободих всичката скръб, която бях причинила, и радостно преминах към прошка.

Други мисли дойдоха и си спомням, че си мислех: „Уау, сега разбирам. Всичко относно нашето съществуване най-накрая има смисъл.“ Имах още въпроси към Уилс. Предаването на информация беше безкрайно и успокоително. Той повтаряше: „Всичко е известно. Просто си забравила.“ Не чувствах, че знаех нещо, но все пак в мен имаше място, което знаеше всичко. Попитах Уилс дали може да остана. Той каза: „Не ти е времето все още. Има грешка. Трябва да се върнеш обратно.“ Спомням си, че си мислех: „Добре, ще се върна

обратно, но мога да се върна после тук горе.“ В този момент неговите мисли станаха мои: „Не може да отнемаш живота си. Самоубийството за теб не е отговорът. Това няма да помогне. Трябва да се върнеш обратно и да живееш смисъла на живота си.“ Отговорих: „Разбирам, но не искам да се върна обратно.“ Мисълта на Уилс дойде отново: „Това е добре. Ние никъде не отиваме. Ние ще сме тук отново за теб.“ Неговото последно съобщение беше: „Кажи на сестра си, че съм добре.“ С тези последни мисли почувствах, че се връщам обратно, спускайки се надолу в тъмнината. Не ме беше страх. Мигновено почувствах удар в тялото си.

БЕТИ ИЙДИ

Бети Ийди умира на 18.11.1973 г. поради усложнения след операция. Връщайки се към живота, Бети страда от депресия. Толкова болезнена е била раздялата ѝ със Светлината на Любовта, която тя е преживяла по време на клиничната си смърт. Двадесет години по-късно, след като споделя историята със семейството и приятелите си и с болни от рак, Бети е била подтикната да запише своето преживяване, за да сподели красотата му с по-широка публика. Следват най-добрите моменти от нейното ПБС.

Бети напуска тялото си през гръдния кош и се носи над леглото. Три същества, приличащи на монаси, се появяват, които тя различава като нейни ангели-пазител. Казват ѝ, че са били с нея през вечността и че тя е умряла преждевременно. Притеснена за семейството си, което е оставила, тя отива като Дух до дома си, за да ги види, но открива, че те не могат да я видят. После Бети се завръща в тялото си, където я чакат нейните ангели-пазител.

Следват собствените думи на Бети.

Видях върха на Светлината в далечината. Черното пространство около мен започна да приема формата на тунел и почувствах, че пътувам през него с все по-голяма скорост, бързайки към Светлината. Бях инстинктивно привлечена към нея, въпреки че почувствах, че други може да не са. Като се приближих до нея, забелязах фигурата на един мъж, който стоеше в нея със Светлина, излъчваща се навсякъде около Него. Като се приближих още малко, Светлината стана по-ярка, неописуемо ярка, много по-ярка от слънцето и знаех, че земни очи в тяхното естествено състояние не могат да погледнат Светлината, без

да се повредят. Само Духовните очи можеха да я изтърпят и оценят. Докато се приближавах все по-близо, започнах да се издигам.

Видях, че Светлината около Него беше златна, сякаш цялото му тяло имаше златен ореол, който се пръсна и се разпротря в ярка чудна белота, която се разшири на известно разстояние. Почувствах Неговата Светлина да се смесва с моята и почувствах моето светлинно същество да се привлича от Неговото. Сякаш имаше две светещи лампи в една стая и тяхната Светлина се сливаше. Трудно е да се каже къде едната Светлина свършваше и къде започваше другата. Те просто станаха една Светлина. Въпреки че Неговата Светлина беше много по-ярка от моята, осъзнах, че моята Светлина също ни осветяваше. И като се сляха нашите светлини, се почувствах така, сякаш пристъпих в Неговото лице и силна експлозия от Любов ме обля. Беше най-безусловната Любов, която някога съм чувствала. Видях Неговите ръце да се разтварят, за да ме приеме, и аз отидох в Неговата прегръдка и си повтарях: „У дома съм. У дома съм. Най-накрая у дома.“ Почувствах Неговия огромен Дух и знаех, че винаги съм била част от Него, че реално никога не съм била разделена от Него. И знаех, че бях заслужила да съм с Него, знаех, че Той е моят спасител, приятел и Бог. Той беше Иисус Христос, който винаги ме е обичал, дори когато си мислех, че ме мрази. Той беше самият живот, самата Любов и Неговата Любов ми даде пълна Радост, до преливане. Знаех, че Го познавам от самото начало, много преди моя земен живот, защото моят Дух Го помнеше.

През целия си живот се страхувах от Него и сега видях и знаех, че Той беше моят най-прекрасен приятел. Нежно, Той отвори ръцете Си и ме отдръпна назад достатъчно, за да видя Неговите очи, и ми каза: „Твоята смърт е преждевременна, все още не е твоето време.“ Досега нито едни изговорени думи не бяха влизали толкова дълбоко в мен, колкото тези. Дотогава не чувствах, че имам цел в живота си. Аз просто ходех без цел, търсеща Любов и доброта, но никога не знаех дали моите действия са правилни. Сега, в тези думи, почувствах мисия, цел. Не знаех каква е, но знаех, че моят живот на Земята не е бил безсмислен. Все още не беше моето време. Моето време ще дойде, когато моята мисия, моята цел, моят смисъл в живота се изпълнят. Имах причина да съществувам на Земята. Но въпреки че разбрах това, моят Дух се съпротиви. Това означаваше ли, че ще трябва да се върна? Казах: „Не, не мога да Те напусна сега.“

Той разбра какво имах предвид и Неговата Любов и приемане към мен нито за момент не се разколебаха. Моите мисли бързо летя-

ха: „Това ли е Христос, Бог, съществото, от което се страхувах през целия си живот? Той изобщо не е това, което си мислех. Той е изпълнен с Любов.“ Тогава започнаха да идват въпроси в главата ми. Исках да зная защо умрях – не защо умрях преждевременно, но как моят Дух е дошъл при Него преди възкресението. Все още се затруднявах от ученията и убежденията от моето детство. Неговата Светлина започна да изпълва ума ми и на всички мои въпроси беше отговорено, дори преди да ги задам. Неговата Светлина беше знание. Имаше силата да ме изпълни с цялата Истина. Като добих увереност и позволих на Светлината да се влее в мен, въпросите ми идваха по-бързо, отколкото си мислех, че е възможно, и им беше отговорено веднага. И отговорите бяха абсолютни и пълни. В страховете си бях преценила погрешно смъртта, очаквах нещо, което не беше така. Гробът никога не беше предназначен за Духа, само за тялото. Не почувствах съдени за това, че съм правила грешки. Имаше го само чувството, че една проста жива Истина ги е заменила.

Разбрах, че Той беше синът на Бог, но и Той самият беше също Бог, и е избрал преди създаването на света да бъде нашият Спасител. Разбрах или по-скоро си спомних Неговата роля като създател на Земята. Неговата мисия беше да дойде в света, за да учи на Любов. Това знание беше по-скоро като припомняне. Знания се връщаха при мен още от времето, много преди моя живот на Земята, знания, които нарочно са били блокирани от мен чрез „завеса на забравата“ по време на моето раждане. Докато все повече въпроси напиреха в мен, осъзнах Неговото чувство за хумор. Почти смеейки се, Той предложи да забавя темпото, и каза, че може да узная всичко, което пожелае. Исках да знам всичко, от началото до края. Моята любознателност винаги е била мъчение за родителите и съпруга ми, и понякога и за мен самата, но сега тя беше благословена и аз бях радостно разтреперена от свободата на учението. Бях учена от великия Учител! Разбирането ми в момента беше такова, че можех да възприема тонове знание мигновено. Беше сякаш да погледна една книга и да я разбера с поглед, въпреки че можех просто да седя, докато книгата се разкриваше пред мен във всеки един детайл, напред и назад, навън и навътре, всеки нюанс и възможно предположение. Всичко на мига. Когато разбирах едно нещо, още повече въпроси и отговори идваха в мен, всички насложени един върху друг и взаимодействащи си, сякаш цялата Истина беше вътрешно свързана. Думата „всезнаец“ никога не е била толкова смислена за мен. Знанието проникваше в мен. В известен смисъл то стана мен и бях очарована от способността да разбера мистериите на вселената, просто като разсъждавах върху тях.

Исках да знам защо има толкова много църкви по света. Защо Бог не ни е дал само една църква, една чиста религия? Отговорът дойде при мен с най-чистото разбиране. Всеки един от нас, беше ми казано, е на различно ниво на Духовно развитие. Всеки човек е подготвен за различно ниво Духовно знание. Всички религии на Земята са нужни, защото има хора, които се нуждаят от това, което те учат. Хората от една религия може да нямат пълно разбиране за евангелието на Господа и никога няма да имат, докато са в тази религия. Но тази религия се използва като трамплин към по-голямо знание. Всяка църква изпълнява Духовни нужди, които вероятно други не могат да изпълнят. Нито една църква не може изпълни нуждите на всички на всяко ниво. Когато един индивид издигне нивото си на разбиране за Бог и неговия собствен вечен прогрес, той може да се почувства незадоволен от учението на неговата настояща църква, да потърси друга философия или религия и да запълни празнотата. Когато това се случи, той е постигнал друго ниво на разбиране и ще желае още Истина и знания и да расте. И с всяка стъпка по пътя, тези нови възможности да се учи ще бъдат давани.

Като получих това знание, осъзнах, че нямаме право да съдим никоя църква или религия по никакъв начин. Всички те са ценни от Негова гледна точка. Много хора с важни мисии са поставени във всички страни, във всички религии, във всяка спирка на живота и те могат да докоснат други. Има пълнота в евангелието, но много хора няма да я придобият тук. За да разберем Истината, ние трябва да слушаме Духа и да премахнем нашето его.

Исках да науча значението на живота на Земята. Защо сме тук? Както се наслаждавах на Любовта на Исус Христос, не можех да си представя защо някой Дух ще напусне по свое желание този прекрасен рай и всичко, което той предлага: да обиколи светове, да създава идеи, да придобива знания. Защо някой ще иска да дойде тук? В отговор си спомних създаването на Земята. Всъщност преживях го, сякаш се случваше пред очите ми. Това беше важно. Исус искаше да приема това знание. Той искаше да знам как се чувствах по време на сътворението. Единственият начин да направя това беше да го видя отново и да почувствам това, което преди съм почувствала.

Всички хора като Духове във времето преди човешкия свят са взели участие в създаването на Земята. Вълнувахме сме да сме част от това. Бяхме с Бог и знаехме, че той ни е създал, че бяхме Неговите собствени деца. Той беше доволен от нашето развитие и беше пълен с Любов към всеки един от нас. Исус Христос също беше

там. Разбрах, за моя изненада, че Иисус е бил отделно Същество от Бог, с Негова собствена Божествена цел и знаех, че Бог е бил нашият общ Баща. Моето протестантско възпитание ме е научило, че Бог Бащата и Иисус Христос са били едно Същество. Когато всички ние се събрахме, Бащата обясни, че като идваме на Земята за известно време, ще развием нашата Духовност. Всеки Дух, който трябваше да дойде на Земята, е помагал в планирането на условията на Земята, включително и на законите за смъртта, които ще ни ръководят. Те включваха законите на физиката, както ги знаем, ограниченията на нашите тела и Духовни сили. Ние помогнахме на Бог в развитието на растителния и животинския свят, които са тук. Всичко бе създадено от Духовна материя, преди да бъде създадено физически: слънчевите системи, слънцата, луните, планетите, живота на тях, планините, реките, моретата и т. н. Видях този процес и после, за да го разбера по-добре, ми беше казано от Спасителя, че създаването на Духа може да се сравни с нашите снимки – създаването на Духовното би било като ясна, ярка снимка, а Земята би била като неговия тъмен негатив. Тази Земя е само сянка на красотата и славата на нейното Духовно създаване, но тя е това, от което се нуждаехме за нашето развитие. Беше важно да разбера, че ние всички сме помогнали за създаването на нашите условия тук.

Много пъти творческите мисли, които имаме в този живот, са резултат от невиджани вдъхновения. Много от нашите важни намерения и дори технологически напредък са били първо създадени в Духа. После индивидите на Земята са получили вдъхновението да създадат тези изобретения тук. Разбрах, че има жизнена връзка между Духовния свят и смъртния, и че ние се нуждаем от Духовете от другата страна за нашия прогрес. Също видях, че те са много щастливи да ни помогнат, по всеки възможен начин.

Видях, че преди живота ние знаехме и дори избирахме нашите мисии в живота. Разбрах, че нашите позиции в живота са основани на стремежите ни. Чрез божествено знание ние знаехме какви ще са много от нашите изпити и преживявания и се подготвяхме според тях. Ние се свързвахме с другите, с членовете на семейството и приятелите си, за да ни помагат да изпълним нашите мисии. Нуждаехме се от тяхната помощ. Идвахме като доброволци, всеки с желание да учи и преживее всичко, което Бог е създал за нас. Знаех, че всеки един от нас, който беше взел решението да дойде тук, беше смел Дух. Дори най-малко развитите сред нас тук, бяха силни и смели там. Позволено ни беше да действваме по своя воля. Нашите собствени действия

определяха посоката на живота ни и ние можехме да променим или да пренасочим нашия живот по всяко време. Разбрах, че това е решаващо. Бог ни е дал обещанието, че няма да се намесва в нашия живот, освен ако ние не поискаме. И тогава чрез неговото всезнание Той ще ни помогне да постигнем нашите истинни желания. Ние бяхме благодарни за тази възможност да изразяваме свободно нашата воля и да упражняваме нейната сила. Това би позволило на всеки един от нас да придобие огромна Радост или да избере това, което ще ни донесе скръб. Изборът би бил наш чрез решенията ни.

Бях всъщност успокоена, като разбрах, че Земята не е нашият естествен дом, че не сме произлезли от нея. Беше ми дадено да видя, че Земята е само временно място за нашето учене, и че грехът не е нашата истинска природа. Духовно ние сме на различни степени на Светлината, която е знание, и поради нашата Божествена и Духовна природа, ние сме изпълнени с желанието да правим добро. Но нашите земни личности постоянно се противопоставят на нашите Духове. Видях колко слаба е плътта. Но е упорита. Въпреки, че нашите Духовни тела са пълни със Светлина, Истина и Любов, те трябва да се борят постоянно, за да побеждават плътта и това ги заздравява. Тези, които са наистина развити, ще намерят съвършено единство между плътта и Духа си, ще намерят хармония, която ги благославя с мир и им дава способност да помагат на другите.

Придържайки се към законите на създаването, ние се учим как да ги използваме за добро и да живеем в хармония с творческите сили около нас. Бог ни е дал индивидуални таланти, на някои повече, на някои по-малко, според нашите нужди. Като ги използваме, ние се учим да работим и да разбираме законите, и да преодоляваме ограниченията на този живот. Като ги разбираме, ние по-добре можем да служим на тези около нас. Каквито и да станем тук в смъртния живот, то е безсмислено, освен ако не е направено в полза на другите. Нашите дарове и таланти са ни дадени, за да ни помогнат да служим. И като служим на другите, ние растем Духовно.

Преди всичко ми беше показано, че Любовта е най-висша. Видях, че без Любов ние сме нищо. Ние сме тук да си помагаме един на друг, да се грижим един за друг, да разбираме, да прощаваме, да служим един на друг. Ние сме тук да имаме обич към всеки един роден човек на Земята. Земната ни форма може да е черна, жълта, кафява, красива, грозна, слаба, дебела, богата, бедна, умна, невежа, но ние не трябва да съдим по тези външности. Всеки Дух има капацитета да бъде изпълнен с Любов и вечна енергия. В началото всеки притежа-

ва известна степен от Светлината и Истината, която може да бъде развита повече. Ние не можем да измерим тези неща. Само Бог знае сърцето на хората и само Бог може да съди. Той знае нашите Духове, ние виждаме само временните силни страни и слабости. Поради нашите собствени ограничения, ние рядко можем да видим в сърцето на един човек.

Знаех, че всичко, което правим, за да покажем Любов, е ценно: усмивка, окуражителна дума, малка жертва. Ние растем чрез тези действия. Не всички хора могат да се обичат, но когато намерим някой, който трудно обичаме, то е защото той/тя ни напомня на нещо в нас самите, което ние не харесваме. Научих се, че трябва да обичаме нашите врагове, да се отървем от гняв, омраза, завист, горчивина и от отказа да простим. Тези неща разрушават Духа. Един ден ще трябва да отговаряме за това как се държим с другите.

Когато получихме плана за създаването, ние пяхме от Радост и бяхме изпълнени с Божията Любов. Бяхме изпълнени с Радост, като видяхме растежа, който щяхме да имаме тук на Земята, и радостните връзки, които ще създадем един с друг. После гледахме как беше създадена Земята. Гледахме как нашите Духовни братя и сестри влязоха във физическите си тела на Земята, всеки изпитващ болките и Радостите, които ще му помогнат да се развива. Спомням си как гледах американските първооткриватели да пресичат континента и да се радват, като издържах техните трудни задачи и завърших техните мисии. Знаех, че само тези, които се нуждаеха от това преживяване, бяха поставени там. Видях ангели да се радват за тези, които изтърпях техните опити и успеха, и да скърбят за тези, които не успяха. Видях, че някои не успяха поради техните собствени слабости, а някои не успяха поради слабостите на другите. Усетих, че много от нас, които не са били там, нямаше да се справят със задачите и ние щяхме да сме причината за повече страдание за другите. По същия начин, някои от хората от други ери нямаше да могат да изтърпят изпитите днес. Ние сме там, където трябва да сме.

Като дойдоха всички тези неща при мен, разбрах съвършеността на замисъла. Видях, че ние всички сме доброволци за нашите позиции в този свят и че всеки един от нас получава повече помощ, отколкото си мислим. Видях безусловната Любов на Бог, надминаваща всяка земна Любов, излъчваща се от Него към всички Негови деца. Видях ангели да стоят до нас, чакащи да ни помогнат, радващи се на нашите постижения и Радости. Но преди всичко видях Христос, Създателя и Спасителя на Земята, мой най-близък Приятел, който

всеки от нас може да има. Сякаш се слях с Радостта, като бях в Неговите ръце, и успокоена, най-накрая у дома. Ще дам всичката си сила, всичко, което съм била, за да бъде изпълнена с тази Любов отново, да бъде обгърната в ръцете на тази вечна Светлина.

Краят на ПБС–то на Бети ще бъде изложено накратко тук.

Двама близки приятели на Бети се появяват, които тя е познавала, преди да се роди. Прегръщат се и продължават разходката из Духовния свят. Влизат в една голяма стая и виждат хора да създават райски дрехи, използвайки някакви райски тъкани. В друга стая виждат хора да работят с една голяма, колкото компютър, машина. Влизат в друга стая подобна на библиотека. Това е библиотеката на ума. Излизат навън в градина, където красиви планини и реки се виждат в далечината. Това измерение е толкова красиво, че не може да се опише с думи. До един водопад Бети вижда чудна роза и става едно с нея за миг. Група от хора се събират около нея за купон по случай завършване. Нейните ангели-пазители са там и ѝ казват, че тя е умряла преждевременно и трябва да се върне. Искайки да разгледа вселената, Бети е откарана от две същества от Светлина в обширния космос. Тя пътува до други светове, подобни на Земята, с разумни същества на тях. Връща се в градината и е откарана до едно място, където много Духове се подготвят за живота на Земята.

Пазителите на Бети ѝ показват пиян мъж да лежи на тротоара и я питат какво вижда. Бети вижда само един пиян да се валя в собствената си мръсотия. Нейните пазители ѝ показват кой е този мъж. Те ѝ разкриват, че мъжът е пълен със Светлина и Любов, и че много му се възхищават в Духовния свят, че напомня на хората за нуждата да си помагат едни на други. На Бети е показана Земята, както изглежда от космоса. Показано ѝ е как молитвите се изстрелват като сигнални светлини от Земята. Тя вижда ангели да бързат да отговорят на тези молитви. Бети наблюдава всичко това, докато е в градината.

Тя е отведена от градината в една голяма сграда пред „Съвета на Старейшините“, състоящ се от дванадесет мъже и Иисус. Тук ѝ е казано отново, че нейната смърт е преждевременна и че трябва да се върне на Земята. Иисус ѝ показва преглед на живота ѝ във формата на холограми. Успокоява я, когато тя вижда лошите мигове от живота си и започва да съди себе си твърде силно.

След прегледа на живота ѝ, ѝ е казано, че мисията на живота ѝ не е завършена и че тя трябва да се върне. Бети непрекъснато отказва. Иисус решава да ѝ разкрие нейната мисия в живота при условието, че

ако реши да се върне на Земята, споменът от нейната мисия ще бъде премахнат. Тя се съгласява с това и мисията ѝ е показана. Тя веднага се съгласява да се върне. Изведнъж хиляди ангели се появяват да ѝ пеят за „на добър час“. Бети се озовава обратно в болницата, където всичко е започнало. Мисията на живота ѝ е напълно изтрита от паметта ѝ.

ЛИНДА СТЮАРТ

Пътешествието на Линда към разбирането на Бог започва в суровата среда на детството ѝ в Тексас, което било пълно с „гърмящи мии, торнадота, адски огън и проклятие“. Нейната първоначална представа за Бог е била оформена от проникващата, екстремно религиозна общност на библейския пояс, следващ южно баптистката религия, практикувана от нейните родители. Гневният, отмъстителен Бог, както е научена от своята религия, е влял в Линда дълбок страх от Него, смъртта и задгробния живот. Нейното доживотно търсене на обичащ Бог и освобождаване от парализиращия страх от смъртта кулминират в кратко пътешествие до рая след болест. Преживяването близо до смъртта променя Линда, показвайки ѝ, че Бог е само любящ, не съди и не наказва. Тя е разбрала единството на всички същества, което изпълва живота ѝ с мир и непоколебимо знание за добротата на Бог.

След като се отказах от желанието си да живея, да оставя живота си на смъртта беше много лесно след дългата болест и загубата на всичко, което правеше живота ми ценен. Решението да напусна този свят висеше в един продължителен миг на пълна тишина. Безстрастно гледах как моят Дух напуска тялото, когато чувството за „нещо друго“ ме обгърна. Почувствах странно отделяне от моето физическо тяло и от живота, който бях създала. Вече не бях свързана с жалка, страдаща купчина от плът. Не бях тялото, но все пак съществувах, макар и в ново състояние. Отишла си беше болката, която придружаваше всеки един миг на ходене. Напънът да разширя дробовете си, за да стигна до въздух, изчезна. Изтощението, което тежеше на живота ми с години, си отиде. Депресията вече не пресушаваше надеждата в моето съзнание. Зрението и звуците не притъпяваха главата ми с болка. И все пак, аз продължавах да съществувам. Почувствах се безтегловна и спокойна.

Въпреки че знаех, че не съм в безжизненото тяло, лежащо на леглото, и че очите и мозъкът, които преди това определях като мои, бяха в този неодоушевен обект, с който вече не се отъждествявах, все още осъзнавах виждането, мислите и чувствата. Наблюдавах своята нова реалност със спокойствие. Бавно се огледах и под мен видях обширна и безкрайна тъмнина като празнота или черна дупка. Бях неустойимо привлечена към тъмнината. Постепенно почувствах, че пропадам в нея. Помислих си без страх или някакъв емоционален отговор: „Не е ли странно?“ Приживе бях толкова уплашена, че ще бъде съдена и изпратена в рая или ада. Но изглеждаше, че просто ще изчезна в тъмното нищо. А когато новото ми съзнание се замъгли, аз се предадох на тежестта, обземаща ме като тъмнина и изпълваща моето съзнание. Зрението ми стана неясно, когато започнах да се сливам с мрачността.

Без да се съпротивявам, освободих всички мои задръжки от останалите късчета съзнание или лично възприемане. В мига, в който почувствах последното от мен да изчезва в нищото, изведнъж бях изтласкана от мощна енергийна сила, която се спусна под мен и ме повдигна, носейки ме нагоре. Едва осъзнавайки какво става, мое-то единствено усещане беше за повдигане. Сякаш пътувах нагоре с невъобразима скорост. Чисто усещане за вятър мина силно през лицето и тялото ми с огромна скорост и все пак не беше неприятно. Обширни разстояния като че ли минаха покрай мен и колкото повече се издигах, толкова повече се избистряше главата ми. Усетих дълбоко чувство на мир и топлина, които проникваха в моите усещания. Объркана, защото енергията, която бе ме обгърнала, имаше определено присъствие, се опитах да видя какво става и кой ме носи, кой или какво се грижеше толкова дълбоко за мен? Почувствах се неизмеримо спокойна и обичана. Знаех, че съм в ръцете на Същество, което се грижеше за мен със съвършена обич и ме носеше от тъмната празнота в нова действителност.

След като разумът ми се освободи от остатъците от смъртни, минали мисли, най-накрая успях да отворя съществуването си към Духа и зрението ми се проясни. С очите на моето Духовно тяло, погледнах към това, което ме държеше с такава Любов, и съзрях лъчезарно Духовно Същество, толкова великолепно и пълно с Любов, че знаех, че вече никога няма да се чувствам изгубена. Не мога да го опиша, но знаех, че този Дух е Христос. Не беше вяра, възприятие или разбиране, но моето разпознаване на Христос дойде от новото ми възприятие за Духа.

Не го видях, както бях виждала Исус от Назарет, рисуван по картините, но вътрешното знание на сърцето ми ми припомни и потвърди, че е Христос. Лъчезарният Дух беше Христос, проявлението и изразът на чиста Любов. Поради моето християнско образование не знаех друго име, с което да го нарека, когато го погледнах. Други може би ще го нарекат Буда или Яхве, или Великия Дух в Небесата, но името не беше от значение, само разпознаването на пълната Любов и Истина беше важно. На сигурно, в нежната и все пак силна прегръдка на Неговата Любов, си отпочинах, спокойна, че всичко е наред, точно, както се и очакваше да бъде.

Издигайки се по-високо, вдигнах очи и видях голяма Светлина в далечината. С Христос като мой водач бързо се приближих към Светлината. Въодушевление изпълни душата ми, като гледах сиянието, много пъти по-блестящо от слънцето. Светлината беше навсякъде и във всичко – най-ярката, която съм виждала, ослепително неописуема. Достатъчно ярка, за да заслепи или изгори, но все пак аз не бях наранена.

Светлината се премести над мен, през мен, измивайки всяко скрито място на сърцето ми, премахвайки цялата болка и страх, превръщайки моето същество в радостна песен. Мислех си, че Любовта, която почувствах от Христос, беше пълна, но Светлината, сред която се реехме, беше крайната цел на моето търсене, любящият Източник на всичко, което съществува, Бог на Истината и безусловната Любов, началото на създанието.

Моето разбиране за Любов се промени завинаги. Величието и славата на това видение беше неизразим миг, който определи завинаги моята посока към Истината. Бях у дома и не исках нищо друго освен да остана в Светлината на Бог. Христос ме доведе до Светлината и стоях в присъствието на Бог. Бях изпълнена със знания: Светлината беше Любов и Любовта беше Бог. Осъзнах своята чистота. С нова яснота видях, че съм се разхождала през живота си като призрак, обвит в було от страх, навлечен с илюзии. Стоях като обожател, отворен към течната златна Светлина, която изпълни моята празна черупка до препълване.

Нямаше граници на изпъването. Стигнах до възторженото разбиране за безкрайната природа на Любовта на Бог. Нямаше място, в което Бог да не съществува, и аз бях в Бог. Аз съм неразделна част от Светлината. Истината коя съм аз, кои сме всички ние, е свършената Любов като създание на Бог. Всички Божии създания са едно и аз съм едно със създанието. Бог и аз сме едно, Създател и създание.

Прекарах целия си живот в страх от съд и сега, стоейки до Бог, се познавах напълно и се намирах безупречна. Знам, че Бог ме е смятал за такава. Бог ме обичаше, защото Любовта е целостта на Бог. Бог обича без граници. Най-накрая всичко имаше смисъл. Бог можеше единствено да ме обича, защото Бог е само Любов, нищо друго освен любов. Единствената реалност е Бог, не може да има друга и Бог е Любов.

Достигнах моя истински дом. Обърнах се към Христос и казах: „Това е красиво. Аз съм у дома. Това е, където искам да съм. Искам да остана.“ И Христос отвърна: „Можеш да останеш за малко и след това трябва да се върнеш.“ Не можех да повярвам, че трябваше да се върна във физическата реалност. След живот, пълен с объркване и страх, стоях в присъствието на отворен, възприемчив, не съдещ и напълно обичащ Бог. Не исках нищо друго, освен да остана в това присъствие, но ми беше казано, че трябва да се върна.

Друг аспект от драматичната промяна в живота ми след преживяването близо до смъртта е, че вече нямам страх от смъртта. Всъщност изведнъж смъртта ми стана любимата тема. Докато преди бях забранила да се приказва дори една смъртна дума в моя дом, сега моето семейство и приятели не могат да ме спрат да приказвам за моето преживяване.

Учудващо, бях тъжна и ядосана, дори непокорна. Бях смутена, че след цял живот, изпълнен със страх, бях стигнала до рая и после изпратена обратно. „Защо?“, питах се, „Твърде малка риба ли бях или какво!“

В рамките на почти една година, често лежах в леглото си през нощта, плачейки, ридаяйки и молейки Бог да ми позволи да се върна у дома. Не бях от тези щастливи хора, които преживяваха спонтанно освобождаване от тяхната болест с тяхното ПБС. Все още бях много болна и не разбирах смисъла на това да остана на Земята, като не мога с нищо да помогна и едва се свързвах с моето семейство и други хора. Хленчех, питах се и се молах на Бог: „Моля, моля, моля, моля, позволи ми да се върна у дома.“ Пазарейки се с Бог, исках настойчиво: „Ако трябва да стоя тук, защо не можеш да ме излекуваш, за да направя нещо?“ Умолявайки Бог, извиках: „Ако нямаш намерение да ме излекуваш напълно, какво ще кажеш да ми позволиш да съм достатъчно добре, за да мога да рисувам поне един час на ден? Ако не мога да правя нищо, защо да няма някакъв начин да съм сред хора? Самотна съм!“

Въпреки, че постоянно чувствах вълни от Любов да ме обгръщат, когато спирах да се оплаквам, никога не получавах отговор на моите молитви. Поне не отговорите, които исках. След около година се молах с нова молитва от най-искрените дълбочини на сърцето си. Още веднъж се отказах от желанието и усилията да управлявам живота си, както в онази нощ, когато предадох живота си и умрях. Казах на Бог: „Мой скъпи Боже, предавам се. Не знам какво е правилно за мен. Не знам какво трябва да направя, да гледам или какво трябва да кажа. Не знам дори какво да си мисля. Винаги искам това, което си мисля, че ще е най-добре за мен. Боже, не знам какво е най-добре за мен. Моят живот е твой. Каквото исках за мен, е добре. Ако трябва да лежа тук в това легло, болна и осакатена до края на живота си, дали ще е двадесет минути или двадесет години, това е добре. Каквото и да се случи, е добре. Знам, че ме обичаш.“ И после прибавих: „Имам само една молба. Моля, ако ще живея, нека да бъде полезна по някакъв начин – за Теб.“

Интересното след моето ПБС беше, че започнах да виждам бяла Светлина и проблясъци от Светлина около хората и предметите. Понеже имах много физически аномалии по време на моята болест, предположих, че „светлините“ бяха други, оптични странични ефекти на моята болест. По-късно ми беше показано, че Светлините бяха много повече от това.

Когато ми се подобри здравето, от време на време карах кола сама. Един ден на една оживена улица спрях на червено и наблюдавах странна сцена да се развива пред мен. Товарен камион беше паркирал от дясната страна, около половин блок пред мен. Камионът беше от тези, които се отварят отстрани, а не отзад. Гледах как шофьорът мина отстрани на камиона от страната, която е откъм улицата, и започна да разтоварва, докато едно превозно средство се приближаваше към него. В колата си извиках с моя тънък южняшки глас: „О, миличък, не трябва да правиш това, опасно е.“

В този забележителен ден, гледах потресена как познатите танцуващи светлини около шофьора се завъртяха, бързо се съединиха във форма на спираща дъха, полупрозрачна, красива жена–Дух, излъчваща Светлина. Може би защото бях изпратила любовна и загрижена мисъл за състоянието на шофьора, Духът обърна своя любящ поглед към мен. За един кратък момент нашите очи се срещнаха. Тя ми се усмихна, след това, носейки се над нищо неподозиращия човек, насочи вниманието си към своята „грижа“, мъжа, който не осъзнаваше

райското присъствие и беше зает със своя бизнес. Бях като ударена от гръм.

Едва дишайки и хипнотизирана от видението, не ми се искаше да сменя очи от красотата на сцената; въпреки това, с периферното си зрение забелязах още повече светлини. Когато успях да отклоня поглед от Духа, бавно се огледах и видях, че навсякъде, където погледнех, всеки един човек в моето видение имаше красиви, обичащи и грижещи се за него Духове. Хората, ходейки безгрижно по тротоара, бяха съпроводени от Духове. Вътре в колите, неограничени от физическите бариери, можех да видя Светлината и формата на съществата около пътищата. Видях бягащи хора с трепкащи светлини, оставяйки следи след тях, докато техният Дух поддържаше темпото. Хората, като влизаха и излизаха от сградите, бяха следвани от съществата от Светлина. Гледката пред очите ми беше пълна с бляскава бяла Светлина. От ограниченото разбиране на моя човешки разум се мъчех да разбера значението на това, което виждах. Знаех, че светлините са свързани с хората, въпреки това бяха по-скоро от тях, отколкото с тях, сякаш те бяха продължение на тяхното съществуване – светлинна връзка към аспекта на тяхното Висше Аз. Светлините, които проблясваха от съществата, бяха ярки и обширни. Те бяха свързани и формираха един вид слънчева решетка. Спомням си от книгите за ПБС–та за хора, които са виждали слънчеви решетки от другата страна, които не можеха да си обяснят.

Като погледнах към мрежата от Светлина пред мен, почувствах безбрежното разливане на Любов, идваща от всички същества. Осъзнах, че връзката на човешките същества със съществата от Светлина беше чрез Любов и че самата Любов беше свързана чрез тази решетка. Метафората, изобразена от картината, която видях и възприех, беше абсолютно ясна и аз бях залята със знанието, че ние всички сме едно. Разбрах, че нашето единство е свързано с Любовта и е на достъпно, много по-високо ниво и общуване, отколкото сме свикнали, но към което имаме достъп. Тази Любов е достъпна за всеки, който иска да свърши тежката Духовна работа, която ще ни позволи да отворим сърцата, разума и очите си към Духа. Спомних си Любовта, която почувствах в присъствието на Бог, и усетих пълно чувство на Любов към всички създания като едно свързано цяло и проявление на Бог.

Тази единствена Истина е била давана винаги. Само Бог съществува, Бог е всичко. Всичко, към което погледна, е изображение на Бог. Не физическият мираж, а светецният блясък зад маската.

Върнах се обратно към всекидневното съзнание от подсвиркването на клаксона. Погледнах скоростомера и осъзнах, че едвам пълзях напред с колата. С изобилни сълзи, стичащи се по лицето ми, отбих колата встрани, докато осъзная всичко, на което бях свидетел, и си възвърна спокойствието на Духа. Не знам колко дълго седях, попивайки чудото на това събитие, но не можех да помръдна, докато това грандиозно видение бавно се разсея, връщайки ме към по-познатите форми на Светлина около телата на хората, които гледах.

Не ми се искаше да тръгвам, защото се надявах, че ангелите ще се върнат. Наричам ги ангели, защото не знам какво друго да кажа. Но като събрах достатъчно сили, за да карам, успях да стигна у дома. Все още се чудех какво ще си помисли моят съпруг, като му кажа. Ще си помисли ли, че халюцинирам, че отново съм болна, или че дори съм си загубила ума? За негова чест, той изслуша внимателно моя разказ. Всъщност, след като разказах историята, неговият отговор беше: „Можеш ли да видиш нещо около мен?“ Гледайки навътре в светлините около него, открих, че като се съсредоточавам върху проблясващите светлини, се появява форма, която придобива вида на красив Дух. Като описах неговия съпровождащ Дух, той се разтрепери.

Насърчена от отговора на Ед, разказах историята на децата и на наши приятели, а те я предадоха на техни приятели. Това даде начало то на понякога плахи и скептични, но винаги любознателни, въпроси от приятелите. Те също питаха имам ли нещо против да им кажа дали имат същества около тях.

Дали имам нещо против? Беше удоволствие за мен да споделя Любовта, която изпитвах от фините обитатели на пространството, където Любовта царува. С нетърпение споделях с всеки, който искаше да знае, дали има ангели около тях. Накрая новините за моята способност да виждам ангелското царство се разпространиха по вестници, телевизионни предавания, лекции в университети и най-важното – от уста на уста. Днес посвещавам времето си на четене, да давам съвети и лекции. Колкото повече говорех с хората, толкова повече нови прозрения събирах. В началото наричах това, което виждам, ангели, защото няха други думи, с които да опиша какво виждах. Съществата бяха изпълнени с любов, светещи и имаха присъствие и красота от друг свят. Интересно, когато моята способност да различавам Духове се увеличи, започнах да виждам различен тип Дух, покриващ хората, и те завладяха моето внимание. Чувствах се отговорна да описвам точно какво виждам и само и единствено това,

което виждам около хората, които искаха преглед, дори и ако техният Дух не изглеждаше като стереотипния ангел, който очакваха.

Например, веднъж казах на една жена за един стар мъж с изпъкнали уши, носещ малки обли очила, и с глушава усмивка, която разкриваше зъби, които имаха място между тях. Жената ме погледна смаяна и ми каза със сълзи на очи: „О, Боже мой, познавам го. Това е моят чичо, който беше убит. Винаги съм се чудела дали е добре.“ Духът се усмихна и се свърза телепатично с мен. Успях да кажа на неговата племенница, която той все още обичаше, че той е добре, и че е с тази неподозираща жена през цялото време. Първият път, когато такова нещо се случи, се изненадах. Объркана си помислих: „О, чудесно, сега виждам ‘мъртви’ хора!“ Ако не бях преживяла моето ПБС сигурно щях да си помисля, че съм луда. Но имах ПБС. Сега мога да виждам ангели и очевидно мога да видя Духовете на умрели хора.

Няма смърт, но мога да разказвам за присъствие от други измерения, където Духовете живеят след напускане на тяхното земно съществуване. Също открих, че мога понякога да видя Духовната форма на хора, които са все още живи на Земята. Бързо осъзнах предназначението на тази способност, като виждах Радостта и успокоението, които тя даде на хората, чувайки обнадеждаващи истории за Любовта след смъртта.

МЕЛЪН ТОМАС БЕНЕДИКТ

Мелън Томас Бенедикт е човек на изкуството, който е имал преживяване близко до смъртта през 1982 г. Бил е мъртъв за около час и половина поради неизлечим рак. По време на смъртта си, той излиза от тялото си и отива в Светлината. Заинтересуван от вселената, той бива откаран далече в дълбочините на съществуването и дори извън тях, в енергетичната празнота на нищото преди Големия Взрив. Имал възможността да научи много относно прераждането. Благодарение на неговото преживяване успява да допринесе за научни открития. Мелън се е занимавал усилено с механиката на клетъчното общуване и изследвания, свързани с връзката на Светлината и живота в областта на квантовата биология. Изследванията хвърлят нов поглед върху начина, по който работят биологичните системи. Мелън открива, че живите клетки могат много бързо да отговорят на светлинни подбуждания, водещи до, освен други неща, високоскоростно

лечение. Той е изследовател, изобретател и лектор. Няколко седмици след като Мелън е роден, вероятно е преживял ПБС, когато неговите черва са се разкъсали. Неговото тяло било захвърлено настрана като труп, но за изненада на всички по-късно се съживява. Когато става достатъчно голям, за да може да държи настели, той започва нещо, което се превръща в непреодолим импулс да създава символични форми на черно-бели Ин-Ян кръгове от източните религии. Не си спомня защо ги е чертал. Прекарва училищните си години в католически интернат във Вермонт и като младеж е кръстен в християнската религия на Армията на спасението. Пътува много, защото вторият му баща е военен, докато семейството му не се установява в Северна Каролина. След това на Мелън е поставена диагноза рак, който не може да се оперира. Той се маха от лудия филмов свят и се отдава на собственото си студио за цветно стъкло. Когато състоянието му се влошава, започва да прекарва все повече време с изкуството си. Една сутрин се събужда, знаейки, че ще умре на следващия ден, и умира.

През 1982 г. умрях от неизлечим рак. Състоянието не можеше да се оперира и всякакъв вид химиотерапия просто ме правеше по-вял. Бяха ми дали от шест до девет месеца живот. Бях информационен маниак през 70-те и бях паднал духом относно ядрената, екологичната и т. н. криза. И понеже нямах духовна основа, започнах да вярвам, че природата е направила грешка, и че вероятно сме един раков организъм на тази планета. Не виждах никакъв начин да се избавим от проблемите, които си бяхме създали. Възприемах всички хора като рак и това беше, което получих. Това ме уби. Внимавайте каква ви е гледната точка за света. Може да се върне върху вас, особено ако имате лошо отношение към света. А аз имах сериозно негативно отношение. Това доведе до моята смърт. Опитах всякакви лечебни методи, но нищо не помогна.

Та, прецених, че това е наистина само между мен и Бог. Никога досега не се бях срещал или занимавал с Бог. Нямах никаква Духовност по онова време, но бях започнал да уча за Духовността и алтернативното лечение. Поставих си за цел да прочета и науча всичко възможно по въпроса, защото не исках да бъда изненадан, като съм от другата страна. Започнах да чета относно различните религии и философии. Всички те бяха много интересни и даваха надежда, че има нещо от другата страна.

От друга страна, като самоиздържащ се художник на цветно стъкло, нямах здравна застраховка. И така, моите спестявания заминаха за една нощ. Тогава се изправих пред медицинската професия

без никаква застраховка. Не исках да обременявам финансово моето семейство и затова реших, че ще се справя сам. Нямах постоянна болка, но имах мигове, в които губех съзнание. Разбрах, че не мога да карам кола, и по-късно отидох в приют. Имах собствена болногледачка. Бях благословен от този ангел, който ме съпроводи през последната част от живота ми. Издържах около осемнадесет месеца. Не исках да вземам много лекарства, понеже исках да съм възможно най-съзнателен. Тогава изпитах такава болка, няхах нищо друго освен болка в съзнанието, за щастие само няколко дни.

Спомням си, че едно утро се събудих у нас около 4:30 часа и просто знаех, че това беше. Това беше денят, в който щях да умра. Извиках няколко приятели и се сбогувах с тях. Събудих моята болногледачка и ѝ казах. Бях се уговорил лично с нея, че тя ще остави тялото ми недокоснато шест часа, заради всички интересни неща, които бях прочел, че се случват, когато човек умира. Върнах се да поспя. Следващото нещо, което си спомням, беше началото на типичното ПБС. Изведнъж бях напълно осъзнат и стоях изправен, но моето тяло беше в леглото. Имаше я и тъмнината около мен. Бидейки извън тялото, беше по-живо, отколкото обикновено преживяване. Беше толкова живо, че можех да видя всяка стая в къщата, можех да видя върха на къщата, можех да видя около къщата, можех да видя под къщата. Там беше и Светлината. Обърнах се към нея. Беше много подобна на това, което много други хора описват в техните ПБС-та. Беше толкова величествена. Реална е, можеш да я почувстваш. Пленителна е, искаш да отидеш към нея, сякаш искаш да отидеш в ръцете на своята майка или баща.

Като започнах да се движа към Светлината, знаех интуитивно, че ако отида при нея, ще бъда мъртъв. И както се движех към нея, казах: „Моля, изчакай малко сега, изчакай една минута. Искам да си помисля за това. Бих желал да поговоря с теб, преди да тръгна.“ За моя изненада, цялото преживяване спря в този миг. Вие управлявате наистина вашето ПБС. Не се намирате на влакче в увеселителен парк. И моето желание беше уважено и проведох няколко разговора със Светлината. Светлината се променяше в различни фигури като Исус, Буда, Кришна, мандали, първообразни картини и знаци.

Попитах Светлината: „Какво става тук? Моля Те, Светлина, разясни ми. Искам наистина да знам реалността на ситуацията.“

Не мога да обясня с точни думи, защото беше вид телепатия. Светлината отговори. Информацията, която ми беше дадена, беше, че твоите вярвания оформят вида на обратната връзка, която полу-

чаваш пред Светлината. Ако си бил будист или католик, ще получиш обратна връзка на твоите мисли. Имаш шанс да я погледнеш, да я проучиш, но повечето не го правят.

След като Светлината ми се разкри, осъзнах, че това, което виждах, беше част от матрицата на нашето Висше Аз. Единственото, което мога да ви кажа е, че то се превърна в матрица-мандала от човешки души, и това, което видях, е това, което наричаме наше Висше Аз. То е канал към Източника. Всеки един от нас идва директно като пряко изживяване от Източника. Ние всички имаме Висше Аз или част от абсолютния Дух от нашето същество. То се разкри пред мен в истинската си енергийна форма. Единственият начин, по който мога да го опиша, е, че е по-скоро канал. Не изглеждаше така, но беше пряка връзка с Източника, която всеки един от нас притежава. Ние сме свързани с него.

Така Светлината ми показва матрицата на Висшия Аз. И ми стана ясно, че всички Висши Аз-ове са свързани в едно същество, всички хора са свързани като едно същество, ние всъщност сме едно и също същество, различни аспекти от същото същество. Не беше дадено на определена религия. Това ми беше разяснено. И видях тази мандала, този кръг от човешки души. Беше най-красивото нещо, което някога съм виждал. Влязох в него и то беше поразително. Беше като Любова, която винаги си искал, и беше от този вид Любов, която лекува и възражда.

Като помолих Светлината да продължи да обяснява, разбрах какво е матрицата на Висшия Аз. Имаме решетка около планетата, където всички Висши Аз-ове са свързани. Това е като огромна компания, следващо фино ниво на енергията около нас, може да се каже – следващо Духовно ниво. След това, след няколко минути, поисках повече обяснения. Наистина исках да зная какво е вселената и бях готов да тръгна. Казах:

– Готов съм, вземи ме.

Тогаваш Светлината се превърна в най-красивото нещо, което съм виждал: мандала от човешките души на тази планета.

Стигнах дотук въпреки моята негативна гледна точка за това какво се е случило на планетата. И помолих Светлината да продължи да ми обяснява, видях в тази великолепна мандала колко сме красиви в нашата същност. Ние сме най-красивите същества. Човешката душа, човешката матрица, която всички ние образуваме заедно, е фантастична, елегантна, екзотична, всичко. Просто не мога да изразя дос-

татъчно как тя промени мнението ми за човешките същества в този миг. Казах:

– О, Боже, не знаех колко сме красиви.

На всяко ниво, високо или ниско, в каквато и форма да сте, вие сте най-красивите създания. Бях изненадан да открия, че нямаше никакво зло в моята душа. Попитах:

– Как е възможно това?

Отговорът беше, че никоя душа не наследява зло. Ужасните неща, които се случват на хората, може да са ги подтикнали да правят зли неща, но техните души не са зло. „Това, което всички хора търсят, това, което ги поддържа, е Любов“, ми каза Светлината. „Това което разваля хората, е липсата на Любов.“ Разкритията, идващи от Светлината, продължаваха. После попитах Светлината:

– Това означава ли, че човечеството е спасено?

Тогава като звук от тропет с дъжд от спираловидни светлини, Великата Светлина проговори:

– Запомни това и не го забравяй: вие се спасявате, освобождавате и лекувате. Винаги сте го правили. И винаги ще го правите. Вие сте създадени със силата да го правите още отпреди началото на света. В този миг осъзнах още по-силно. Осъзнах, че ние вече сме спасени. Ние сме се спасили, защото ние сме били проектирани да се самопоправяме, както останалата част на Божията вселена. Това е значението на второто пришествие.

Благодарих на Светлината от Бог с цялото си сърце. Най-доброто нещо, което успях да измисля, бяха тези прости думи на пълно уважение:

– О, скъпи Боже, скъпа Вселено, скъпи Висши Аз, обичам живота си.

Светлината сякаш ме вдишваше все по-дълбоко. Сякаш напълно ме поглъщаше. Любящата Светлина е до ден-дневен неописуема. Влязох в друга реалност, по-дълбока от последната, и осъзнах нещо повече, много повече. Беше грамаден поток от Светлина, обширен и пълен, дълбоко в сърцето на живота. Попитах какво е това. Светлината отговори:

– Това е реката на живота. Пий от тази манна небесна за сърцето си.

Това и направих. Поех една голяма глътка и после още една. Да пиеш от самия живот! Бях въодушевен. Тогава Светлината каза:

– Имаш желание.

Светлината знаеше всичко за мен, всякакво минало, настояще и бъдеще.

– Да! – прошепнах аз.

Поисках да видя останалата част от вселената извън нашата слънчева система, извън всички човешки илюзии. Светлината тогава ми каза, че мога да тръгна по Потока. Така и направих, и бях откаран през Светлината до края на тунела. Почувствах и чух поредица от много нежни звукови гърмежи. Какво бързане!

Изведнъж сякаш бях изстрелян надалече от планетата по този поток от живот. Видях земята да се отдалечава. Слънчевата система в целия си блясък профуча и изчезна. По-бързо от скоростта на Светлината летях през центъра на галактиката, поемайки повече знания. Научих, че тази галактика и цялата вселена, бликат от много, различни по видове, Живот. Видях много светове. Добрата новина е, че не сме сами в тази вселена!

Като минавах през този поток от съзнание през центъра на галактиката, потокът се разширяваше в страхотни фрактални вълни от енергия. Суперкълстерите на галактиките с цялото им древно знание минаваха наоколо. В началото си мислех, че отивам някъде; всъщност просто пътувах. Но тогава осъзнах, че както потокът се разширяваше, моето съзнание също се разширяваше да поеме всичко във вселената. Цялото съзнание мина покрай мен. Беше невъобразимо чудо! Бях като дете-чудо, едно дете в страната на чудесата!

Сякаш се бях извисил над всичките създания във вселената и те изчезваха в точка от Светлина. Почти веднага втора Светлина се появи. Дойде от всички страни и беше толкова различна. Светлина, състояща се от много повече, дори от всички, честоти във вселената. Почувствах и чух няколко меки звукови гърмежа отново. Моето съзнание или същество се простираше, за да се смеси с цялата холографна вселена.

Когато влязох във втората Светлина, осъзнах, че тъкмо съм се издигнал над Истината. Това са най-добрите думи, които намирам, но ще се опитам да обясня. Когато влязох във втората Светлина, се разширих извън първата Светлина. Озовах се в дълбока тишина, извън всяка тишина. Можех да виждам или усещам във вечността, извън безкрайността. Бях в празнотата. Бях в преди Създанието, преди Големия Взрив. Преминах началото на времето – първата дума – първата вибрация. Бях в окото на Създанието. Чувствах се така сякаш докосвам лицето на Бог. Не беше религиозно чувство. Просто бях в едно с абсолютния живот и съзнание. Като казвам, че можех да виж-

дам или усещам във вечността, имам предвид, че можех да преживея цялото създание как се самосъздава. Беше без начало и без край. Това е мисъл за разширяване на ума, нали? Учените възприемат Големия Взрив като единствено събитие, което е създадо вселената. Видях, че Големият Взрив е един от безбройните Големи Взривове, създаващи вселените безкрайни и едновременни. Единствените картини, които дори трудно се описват с човешки термини, биха били тези, създадени от суперкомпютри, използващи фрактални геометрични уравнения.

Древните са знаели това. Те са казали, че Божеството периодично създава нови вселени чрез издишване и разрушава други вселени чрез вдишване. Тези епохи са били наречени Юги. Модерната наука нарича това Големият Взрив. Бях в абсолютно чисто съзнание. Можех да видя или възприема всички Големи Взривове или юги, които се създаваха или саморазрушаваха. Мигновено влизах във всички едновременно. Видях, че всяка малка частица от създанието има силата да създава. Трудно е да се обясни това. Все още нямам думи да го изразя.

Трябваша ми няколко години, след като се завърнах, изобщо да асимилирам с думи преживяването на празнотата. Мога да ви кажа това – празнотата е по-малко от нищото и все пак повече от всичко! Празнотата е абсолютната нула, хаосът формиращ всички възможности. Тя е абсолютното съзнание, много повече от дори универсална интелигентност.

Къде е празнотата? Аз разбрах. Празнотата е във и извън всичко. Вие, дори точно сега, като живеете, сте винаги вътре и извън празнотата едновременно. Не трябва да отивате някъде или да умрете, за да стигнете там. Празнотата е вакуум или нищо между физическите проявления, пространството между атомите и техните компоненти. Модерната наука е започнала да изследва това пространство между всичко. Нарича го нулева точка. Каквото и да се опитат да измерват, техните инструменти излизат от скалата или отиват до безкрайност, така да се каже. Няма начин засега да измерят безкрайното с точност. Има повече нулево пространство във вашето собствено тяло и вселената, отколкото където и да е!

Това, което мистиците наричат празнота, не е празнота. Тя е толкова пълна с енергия, различен вид енергия, която е създадо всичко, което сме. Всичко след Големия Взрив е вибрация, от първата дума, която е първата вибрация. Библейското „Аз съм“ всъщност има възприсителна след себе си.

„Аз съм? Какво съм аз?“

Създанието е Бог, който изследва себе си по всевъзможни начини, едно продължително, безкрайно изследване чрез всеки един от нас. Чрез всеки косъм на главата ви, всяко листо на дърветата, всеки атом, Бог изследва себе си, великото „Аз съм“. Започнах да виждам, че всичко, което е, е Аз–ът, вашият Аз, моят Аз. Всичко е великият Аз. Затова Бог знае, дори когато едно листо падне. Това е възможно, защото където и да сте, там е центърът на вселената. Където и да е някой атом, там е центърът на вселената. Има Бог там и Бог е в празнотата.

Като разглеждах празнотата и всички юги или създания, бях напълно извън времето и пространството такива, каквито ги познаваме. В това разширено състояние открих, че създанието е напълно чисто съзнание или Бог, идващо в изживяването на живота, какъвто го познаваме. Самата празнота е лишена от изживяване. Тя е преди живота, преди първата вибрация. Божеството е повече от живот и смърт. Затова във вселената има дори нещо повече от живота и смъртта да се изживее!

Бях в празнотата и осъзнавах всичко, което е било създадено. Сякаш гледах през очите на Бог. Бях станал Бог. Изведнъж не бях аз вече. Единственото нещо, което мога да кажа е, че гледах през очите на Бог. И изведнъж знаех защо съществува всеки атом и можех да видя всичко. Любопитното беше, че отидох в празнотата и се върнах с разбирането, че Бог не е там. Бог е тук. За това става въпрос. Това постоянно търсене на човешката раса да отиде и да намери Бог... Бог ни е дал всичко, всичко е тук – тук се намира. И това, което правим сега, е Божието изследване на Бог чрез нас. Хората са толкова загрижени да се опитват да станат Бог, че изпускат да осъзнаят, че ние вече сме Бог и Бог става нас. За това става въпрос. Когато осъзнах това, бях приключил с празнотата и исках да се завърна в това създание, в тази юга.

Тогава изведнъж се завърнах през втората Светлина или Големия Взрив, чувайки още няколко меки взрива. Пуснах се обратно по потока от съзнание през цялото създание. Какво спускане! Суперкълстерите на галактиките ми се явиха с още повече прозрения. Минах през центъра на нашата галактика, който е черна дупка. Черните дупки са огромни процесори или рециклатори на вселената. Знаете ли какво има от другата страна на една черна дупка? Ние сме там. Нашата галактика, която се преработва от друга вселена.

В цялата си енергийна конфигурация галактиката изглеждаше като фантастичен град от светлини. Цялата енергия от тази страна на Големия Взрив е Светлина. Всяка частица, по-малка от атома, всеки атом, звезда, планета, дори самото съзнание, са направени от Светлина и имат честота. Светлината е живата материя. Всичко е направено от Светлина, дори камъните. Така всичко е живо. Всичко е направено от Светлината на Бог, всичко е много интелигентно.

Като се спусках по потока, видях огромна Светлина да идва. Знаех, че това беше първата Светлина, светлинната матрица на Висшия Аз на нашата слънчева система. Цялата слънчева система се появи в Светлината, придружена от един от тези меки взривове. Видях, че нашата слънчева система, в която живеем, е нашето по-голямо местно тяло. Това е нашето местно тяло и ние сме много по-големи, отколкото си представяме. Видях, че слънчевата система е нашето тяло. Аз съм част от това и Земята е това велико създадено същество, което ние сме, и ние сме частта от него, която знае, че е. Но ние сме само тази част. Ние не сме всичко, но ние сме тази част от него, която знае, че е.

Успях да видя цялата енергия, която тази слънчева система генерира, и е невероятно светлинно шоу! Можех да чуя музиката на сферите. Нашата слънчева система, както и всички небесни тела, създават уникална матрица от светлинни, звукови и вибрационни енергии. Напредналите цивилизации от другите слънчеви системи могат да следят живота, какъвто го знаем във вселената, използвайки вибрациите или енергийния печат на матрицата. Детска игра е. Чудните земни деца, човешките същества, издават изобилие от звуци като деца, които си играят в задния двор на вселената.

Поех по потока направо към центъра на Светлината. Почувствах се прегърнат от нея, когато ме пое със своя дъх, последван от друг мек звук от взрив. Бях във великата Светлина на Любовта с потока на живота, минаващ през мен. Трябва да го кажа отново – това е най-обичащата, несъдеща Светлина. Тя е идеалният родител за това чудно дете.

– Какво сега? – чудех се.

Светлината ми обясни, че няма смърт, ние сме безсмъртни същества. Вече сме живи завинаги! Осъзнах, че ние сме част от естествена жива система, която се преработва безкрайно. Никога не ми беше казано, че трябва да се връщам обратно. Просто знаех, че ще се върна. Беше естествено след това, което видях. Не знам колко дълго бях със Светлината в човешко време. Но дойде миг, в който осъзнах, че

на всички мои въпроси е отговорено и моето завръщане беше близо. Когато казвам, че на всички мои въпроси беше отговорено от другата страна, искам да кажа точно това. На всички въпроси ми бе отговорено. Всеки човек има различна роля и различен брой въпроси, които да разучи. Някои от нашите въпроси са универсални, но всеки от нас изследва нещото, наричано живот, по неговия си уникален начин. Така и всяка друга форма на живот – от планините до всяко листо на всяко дърво.

И това е много важно за останалите от нас в тази вселена. Защото всичко то допринася за Голямата Картина, пълнотата на живота. Ние сме, казано с други думи, Бог, който изследва своя Аз в един безкраен Танц на Живота. Вашата уникалност подсилва всичко живо.

Като започнах да се връщам обратно към живота, изобщо не ми мина през ум, нито ми беше казано, че ще се завърна в същото тяло. Просто нямаше значение. Имах пълна вяра на Светлината и в процеса на живота. Когато потокът се свърза с великата Светлина, помолих никога да не забравям видяното и чувствата от това, което изпитах от другата страна. Имаше едно: „Да“. Почувствах го като целувка върху душата си. Тогавя бях върнат обратно от Светлината отново във вибрационното царство. Целият процес се обърна, с дори дадена ми повече информация. Върнах се у дома и ми бяха дадени уроци за механизма на прераждането. Бяха ми дадени отговори на всички тези малки въпроси, които имах: „Как работи това? Как работи оно-ва?“. Знаех си, че ще бъда прероден.

Земята е велик процесор на енергия и индивидуалното съзнание се развива от нея и отива във всеки един от нас. Помислих се за човек за първи път и бях щастлив да съм такъв. От това, което видях, щях да съм щастлив да съм атом в тази вселена. Един атом. И така, да бъда човешката част от Бог – това е най-фантастичното блаженство. Това е блаженство извън нашите най-луди представи какво може да е блаженство. За всеки един от нас да бъдем човешката част от това преживяване е величествено и великолепно. Всеки един от нас, без значение къде е, е блаженство за тази планета, където сме ние.

И така, преминах през процеса на прераждане, очаквайки да бъда бебе някъде. Но ми беше даден урок как личността и съзнанието се развиват и се преродих отново в това тяло. Бях толкова изненадан, като си отворих очите. Не знам защо, но толкова се радвах, че съм обратно в това тяло, обратно в моята стая с някой, който се грижеше за мен и изливаше сълзи от очите си. Беше моята болногледачка. Беше се предала час и половина, след като ме намерила мъртъв, но

знаем, че беше час и половина, понеже тогава ме е намерила. Тя беше уважила моето желание мъртвото ми тяло да бъде оставено поне за няколко часа. Имахме силен стетоскоп и много начини да проверим жизнените функции на тялото, за да видим какво се случваше. Тя може да потвърди, че бях мъртъв.

Това не беше преживяване близко до смъртта. Преживях самата смърт за поне час и половина. Тя ме е намерила мъртъв и е проверявала със стетоскоп, проверявала е кръвното ми налягане и сърцебиене в продължение на час и половина. След това се пробудих и видях Светлината навън. Опитах се да стана и да отида при нея, но паднах от леглото. Тя чу силен трясък, влезе и ме намери на пода.

Като се оправих, бях много изненадан и слисан от това, което ми се случи. Първоначално цялата памет от пътешествието, което имах, я нямаше. Появих се на този свят и питах: „Жив ли съм?“. Този свят изглеждаше повече като сън в сравнение с другия.

В рамките на три дни се чувствах нормално отново, по-ясно и все пак различно, откакто съм се чувствал преди в моя живот. Паметта ми от пътешествието се върна по-късно. Не можех да видя нищо погрешно в което и да е човешко същество, което бях виждал. Преди това наистина прибрзвах в преценката си. Мислех, че много хора са наистина прецакани, но всъщност си мислех, че всички са прецакани с изключение на мен. Всичко това обаче скоро ми се проясни.

Около три месеца по-късно един приятел каза, че трябва да се тествам и отидох да ме сканират и т. н. Наистина се чувствах добре и ме беше страх от лоши новини. Спомням си доктора в клиниката, като гледаше сканираните неща отпреди и след това, казвайки:

- Ами, сега тук няма нищо.
- Наистина, може би е чудо? – казах аз.
- Не, тези неща се случват, наричат се спонтанни ремисии. – каза той.

Държеше се много безразлично. Но това беше чудо и аз бях впечатлен, дори и никой друг да не беше. Мистериите на живота имат много малко общо с интелигентността. Вселената изобщо не е интелектуален процес. Интелектът помага, брилянтен е, но точно сега това е нещото, с което се движим, вместо с нашите сърца и по-мъдрата част от нас самите.

Центърът на Земята е този велик трансформатор на енергия, точно както можете да го видите на снимките на магнитното поле на нашата Земя. Това е нашият цикъл, дърпащ преродилите се души обротно през него. Знак, че сте достигнали човешкото ниво, е, че започ-

вате да развивате индивидуално съзнание. Животните имат групова душа и те се прераждат в групови души. Един елен е много вероятно да бъде елен завинаги. Но самият факт, че си роден човек, дали уродлив или гений, показва, че си на пътя на развитие на индивидуалното съзнание. То е част от груповото съзнание, наречено човечество.

Видях, че расите са личностни групи. Държавите като Франция, Германия и Китай имат своя собствена личност. Градовете имат своя личност, техните местни душевни групи привличат определени хора. Семействата имат групови души. Индивидуалната идентичност се развива като разклоненията на един фрактал, груповата душа изследва нашата индивидуалност. Различните въпроси, които всеки един от нас има, са много, много важни. Това е как Бог изследва своето Аз – чрез теб. Така че поставяй въпросите си и търси. Ще намериш своя Аз и ще намериш Бог в този Аз, защото само Аз –ът е.

Започнах също така да разбирам, че всички ние хората сме близки другари. Ние сме част от една и съща душа, която се разделя фрактално в много творчески посоки, но все пак едни и същи. Сега, като погледна някое човешко същество, виждам близък другар, моят близък другар, този, който винаги съм търсел. Освен това, най-близкият другар, който ще намерите, сте вие самите. Ние сме едновременно мъже и жени. Ние преживяваме това в матката и ние преживяваме това в състоянията на прераждане. Ако търсите най-великия другар извън себе си, може би няма да го намерите, той не е там. Точно, както Бог не е „там“. Бог е тук. Не търси Бог „навън“. Търси Бог тук. Вгледай се във своя Аз. Започни най-великата любовна връзка, която си имал... с твоя Аз. Ще харесаш всичко в нея.

Спуснах се и в това, което може би ще наречете ада, и беше много изненадващо. Не видях сатана или дявол. Моето спускане в ада беше спускане в личната човешка мизерия, невежество и тъмнина на незнанието на всеки индивид. Изглеждаше като мизерна вечност. Всяка от милионите души около мен имаше по една малка звезда на разположение. Никой обаче не ѝ обръщаше внимание. Те бяха толкова погълнати от своята болка, травма и мизерия. После след период, който изглеждаше като вечност, започнах да викам Светлината като дете, викащо родителя за помощ. Тогава Светлината се отвори и оформи тунел, който дойде точно към мен и ме изолира от всички страх и болка. Това е адът. Та, това, което правим, е да се учим да стиснем ръце и да се съберем. Вратите на ада са отворени сега. Ние ще се свържем, ще се държим за ръце и ще излезем заедно от ада.

Светлината дойде при мен, превърна се в огромен златен ангел и аз казах: „Ти ангел на смъртта ли си?“ Тя ми обясни, че е моят абсолютен Дух, матрица на Висшия ми Аз, много древна част от нас. Тогава бях отведен към Светлината.

Скоро нашата наука ще изрази Духа. Няма ли да е чудесно? Сега измисляме устройства, които са чувствителни към фина или Духовна енергия. Физиците използват тези атомни ускорители, за да размажат атомите и да видят от какво са направени. Сигнали са до кварки и всичко това. Един ден те ще стигнат до малките неща, които ни държат заедно, и ще се принудят да нарекат това... Бог. С атомни ускорители те не само виждат какво има вътре, но и създават частици. Слава Богу, повечето от тях имат кратък живот, милисекунди и наносекунди. Тъкмо започваме да осъзнаваме, че ние създаваме, като вървим напред.

Видях една област, в която има момент, в който предаваме цялото знание и започваме да създаваме следващия фрактал, следващото ниво. Имаме силата да създаваме, докато изследваме. И Бог се изследва чрез нас.

След моето завръщане чувствам спонтанно Светлината и се научих да отивам до онова място почти всеки път в моите медитации. Всеки един от вас може да направи това. Не е необходимо първо да умрете, за да го направите. Във вашето „оборудване“ е, екипирани сте вече за това. Тялото е най-великолепната Светлина, която съществува. Тялото е вселена от невероятна Светлина. Духът не ни кара да разлагаме това тяло. Това не се случва. Спрете да се опитвате да станете Бог, Бог става вас. Тук.

Умът е като дете, бягащо през вселената, което я иска и мисли, че то е създадо света. Но аз питам ума: „Какво общо има твоята майка с това?“. Това е следващото ниво на Духовна осъзнатост. „О! Моята майка!“ Изведнъж изоставяш егото си, защото не си единствената душа във вселената.

Един от моите въпроси към Светлината беше:

– Какво е раят?

Разведоха ме по всички видове рай, които са били създавани: Нирванския, „Земите на щастливия лов“ и всички други. Минах през тях. Те са създадени от нашата мисъл. Всъщност ние не отиваме в рая, ние сме преработени. Но, каквото създадем, ние оставяме част от нас там. То е реално, но не е всичко от душата.

Видях Християнския рай. Очакваме да е красиво място и седиш пред трона, възхвалявайки вечно. Опитах. Скучно беше! Това ли ще

правим? Детско е. Не искам да обидя никой. Някои видове рай са много интересни, а някои са много скучни. Древните бяха много интересни, на индианците, на „Земите на щастливия лов“. На египтяните беше фантастично. И още, и още. Има толкова много. Във всеки един от тях има фрактал, който е твоята лична интерпретация, освен ако си част от груповата душа, която вярва само в Бога на определена религия. Тогава си много близо, в същия парк, но дори и тогава всеки е малко различен. Това е част от теб, която оставяш там. Смъртта е относно живота, не е относно рая. Попитах Бог:

– Коя е най-добрата религия на планетата? Коя е правилна?

И Божеството каза с огромна Любов:

– Не ме е грижа.

Беше невероятна благосклонност. Това означава, че ние сме загрижените същества. Абсолютното Божество на всички звезди ни каза: „Няма значение от коя религия сте.“ Те идват и си отиват, те се променят. Будизмът няма да съществува вечно, католицизмът също не е създаден веднъж завинаги; всички религии съществуват, за да станем просветени. Повече Светлина идва във всички системи сега. Ще настъпи реформация в Духовността, която ще бъде толкова драстична, колкото е била протестантската реформация. Ще има много хора, които ще се борят за това, една религия срещу другата, вярвайки, че само те са прави.

Всеки си мисли, че притежава Бог, религиите и философиите, и по-специално религиите, защото те формират големи организации около техните философии. Когато Божеството каза: „Не ме е грижа“, веднага разбрах, че нас ни е грижа. Важно е, защото ние сме грижовни същества. Важно е за нас и това е, което е важно. Това, което имате, е енергийното уравнение в Духовността. Абсолютното Божество не го е грижа дали сте протестант, будист или каквото и да е. Всичко това е цъфнала фасада на цялото. Пожелавам си всички религии да го осъзнаят и да позволят на другите да съществуват. Няма да настъпи краят на всяка религия, все пак говорим за един и същи Бог. Живей и остави другите да живеят. Всеки има собствена гледна точка. И всичко се прибавя към Голямата Картина, всичко е важно.

Отидох от другата страна с много страх от токсични отпадъци, ядрени ракети, нарастване на населението, изсичането на тропическата гора. Върнах се, обичащ всеки един проблем. Обичам ядрени отпадъци. Обичам гъбовидни облаци от ядрени взривове, това е най-святата мандала, която сме проявили до ден-днешен, като идеален образец е. Това, повече от всяка религия или философия на света, ни

сближава изведнъж на ново ниво на съзнание. Знаейки, че можем да взривим планетата петдесет пъти или петстотин пъти, ние най-накрая разбрахме, че ние всички сме тук заедно сега. За известен период от време трябваше да бъдат пуснати повече бомби, за да го осъзнаем. Тогава започнахме да казваме: „Нямаме нужда повече от това.“

Сега всъщност сме в по-безопасен свят, отколкото сме живели преди, и ще става все по-безопасен. Та, върнах се, обичащ токсичните отпадъци, защото те ни сближиха. Тези неща са толкова големи. Както П. Ръсел би казал: „Проблемите сега са в „душевна големина““. Имаме ли размер на душата? Да!

Изсичането на тропическата гора ще намалее и след петдесет години ще има повече дървета на планетата, отколкото много отдавна преди това. Ако се интересувате от екология, подхванете я, вие сте част от системата, която се осъзнава. Подхванете я с всички сили, но не се депресирайте. Тя е част от нещо по-голямо.

Земята е в процес да се самокултивира. Вече няма да бъде толкова диво място, както е била преди. Но ще има огромни диви места, резервати, където природата ще процъфтява. Градинарството и резерватите ще са основни в бъдеще. Увеличението на населението достига оптималния лимит на енергия, за да предизвика разместване на съзнанието. Това разместване ще промени политиката, парите, енергията.

Какво става, когато сънуваме? Ние сме многопространствени същества. Можем да имаме достъп до това чрез осъзнатото сънуване. Всъщност, вселената е Божи сън. Едно от нещата, които видях е, че хората са точка на планетата, която е точка в галактиката, която е точка. Има огромни системи навън и ние сме в нещо като средна система. Но човешките същества са вече легендарни из космоса на съзнанието. Малкото човешко същество от Земята, Гая, е легендарно. Едно от нещата, с които сме легендарни, е сънуването или фантазирането. Ние сме легендарни фантазори. Всъщност целият космос е търсил значението на живота, значението на всичко това. И малкият фантазър е измислил най-добрия отговор досега. Ние сме го сънували, изфантазирали. Затова сънищата и фантазиите са важни.

След като умрях и се върнах, наистина уважавам живота и смъртта. В нашите ДНК експерименти може би сме отворили вратата към голяма тайна. Скоро ще можем да живеем толкова дълго, колкото искаме, в това тяло. След 150 години живот ще има интуитивно чувство в душата ви, че искате да смените каналите. Да живееш зави-наги в едно тяло не е толкова творческо, както прераждането, както

преобразуването на енергия в този фантастичен въртеж от енергия, в който се намираме. Ние всъщност ще видим мъдростта на живота и смъртта и ще ѝ се насладим.

Сега ние сме живи завинаги. Това тяло, в което сте, е било живо винаги. То идва от непрестанен поток от живот, връщаш се до Големия Взрив и отвъд него. Това тяло дава живот на следващия живот в гъста и фина енергия. Това тяло е било живо винаги.

По време на ПБС–то си, Мелън е имал пълен преглед на живота си и е видял кога са започнали неприятностите му – още докато е бил в утробата на майка си. Неговият баща е бил алкохолик по това време и когато е удрял майка му, Мелън е чувствал всеки удар като гръмотевица. Всички хормони, страх и емоции са минавали през него. И затова, когато се е родил, е бил много ядосан. Знаел е, че светът е много опасно място. След като е видял една снимка, която показва приликите на Лос Анджелис и ракова клетка, той е сметнал, че човечеството е като рак за природата и затова по-късно е имал нелечим рак.

След ПБС–то си, Мелън успява да се свързва всеки ден със Светлината и да се потапя в Универсалното Знание, където може да получи отговор на всеки един въпрос. Използва тази възможност и помага в научни изследвания, свързани с биофотони и регенерация на клетките със Светлина. Светлината му казва да обърне внимание на учения К. Бакстър, който с помощта на полиграф през 1966 г. за първи път вижда, че растенията отговарят на това, което се случва в тяхната среда. В своята изследователска работа Бакстър документира взаимната връзка между живите същества и взаимодействието на техните съзнания.

Той разбира от Светлината, че тя е пълна с Радост. Тя му поставя следния въпрос: „Знаеш ли защо Земята е любимото място за прераждане?“ И му отговаря: „Това е мястото, където можеш да си починаш от вечния Смях.“ Показано му е, че Уолт Дисни е бил един от най-големите лечители на Земята.

На Мелън му е показано и бъдещето на Земята. Скоро ние ще направим най-важната крачка в историята си. И тя не е Духовността и не е науката. Ще премахнем оцеляването. Започнало е самопосвещението, което значи, че ние поемаме отговорността за това, което създаваме, и спираме парадигмата на предоставяне на други да управляват живота ни, например семейство и правителство. Време е да се съберем всички заедно по света и да разберем, че сме част от океана на съзнание, че всички сме свързани.

В близко бъдеще войната ще е незаконна и войската ще бъде обслужващ център. Колите ще се движат с безплатна енергия и няма да имат гуми. Всички тези технологии ги има сега. Няма да се наложи на хората да работят, за да се изхранват, освен ако искат. Те ще правят това, което обичат. Като се развива бъдещето, технологиите за телепортиране извън времето и пространството ще станат норма. Луната се отдалечава от Земята, което ще доведе до драстични промени в месечните цикли и вълни. Ще започнем да населяваме други планети.

БАРБАРА УИТФИЙЛД

Барбара е автор на много статии и книги. Тя също е танатолог (изследва смъртта и умирането), известен оратор, терапевт и жена, която е имала преживяване близо до смъртта. Следва нейното ПБС, извадка от първа глава от книгата на Барбара „Последното преминаване“:

Сигурно нямаше да стигна до моята работа с умиращите хора, ако самата аз не бях умряла. Знам, че звучи странно. Колко от нас умират и се връщат обратно, и разказват за това? Не много, бихте си помислили, но това не е вярно. През 1984 г. една публична анкета показва, че един на деветнадесет американци е имал ПБС. И тези първоначални числа включват само възрастните. Оттогава досега сме събрали данни и за детски ПБС-та и те са почти толкова разпространени, колкото и при възрастните хора.

Искам да споделя моето ПБС с вас и най-вече да ви кажа за това, което наричаме преглед на живота. Нашите изследвания показват, че в около 20% от ПБС-тата го има. Понеже моето ПБС беше преди двадесет години, съсредоточих сърцето и живота си върху знанията, които получих от моя преглед на живота.

Някои ПБС-та докладват, че техният преглед изглежда като да гледат страниците на една книга. Други го описват като филм. Моят се появи като облак, изпълнен с хиляди мехури. Във всеки мехур имаше сцена от моя живот. Имах чувството, че мога да се местя от мехур в мехур, но като цяло то се чувстваше като линейна последователност, в която преживях отново всички тридесет и две години от моя живот.

По време на прегледа на живота много от нас преживяват не само собствените си чувства, но и тези на всички други, сякаш всич-

ки други хора, участващи в нашия живот, са се обединили. Ние можем да почувстваме как всичко, което сме направили и казали, се е отразило на другите. Смисълът е, че ние не свършваме с нашата кожа. Илюзия е, че сме разделени. Този дълбок преглед на нашия живот ни показва, че на по-високо ниво на съзнание ние всички сме взаимно свързани. Тази нова перспектива променя напълно нашите стойности и отношения относно начина, по който искаме да живеем. Материализмът запада и човеколюбивите стойности стават по-силни в живота на повечето хора, преживели ПБС. Почти всички от нас говорят за чувството за мисия. Ако сме били Духовни преди това, промяната в стойностите и отношенията не е толкова очевидна, както при някои други като мен. Бях станала атеист, когато се затворих вътрешно още в ранна детска възраст. Постепенно моите промени станаха по-очевидни и дълбоки.

Бях родена с уродливост, странично изкривяване на гръбначния стълб, наречено сколиоза. Не ме притесняваше до 1973 г., когато изведнъж стана фокусът на живота ми. Болката, идваща от долната част на гърба ми, ставаше поразителна и лекарствата, които ми бяха дадени, за да я контролират, сковаха всичко. В следващите две години бях четири пъти настанявана в болница, всеки път за по две седмици и с тракции и инжекции, за да се облекчи болката. Като се погледна сега, както и много други хора преживели ПБС, вярвам, че моят живот е бил излязъл извън релси и болката в гърба ми е била метафора на моя живот.

През 1975 г. на тридесет и две години, бях приета за пети път в болница. Минах през операция „стопяване“ на прешлените. Събудих се след пет часа и половина в едно кръгово легло. Това странно легло прилича на виенско колело на някои хора. Има два големи хромови обръча с една опора по средата. Три пъти през деня сестрите поставяха три или четири възглавници върху мен и после още една опора върху тях. Пристягаха тези две опори заедно с мен по средата като човешки сандвич и включваха леглото. То ме завърташе нагоре и после бавно ме преместваше върху корема ми. Възглавниците го правеха по-поносимо, защото бях много слаба. Бях свалила повече от 13 килограма през последните две години от болка и използване на болкоуспокояващи лекарства за мускули. Операцията на гръбнака не ми позволяваше да се движа изобщо. Не можех да се движа. Леглото ме движеше. Причината да използвам леглото да ме завърта нагоре и да ме обръща с лицето надолу беше, че така се отводняват багетите дробове и кожата на гръбнака може да диша, за да не се образуват

рани по тялото, вследствие на дългото залежаване. Останах в това легло за повече от месец и тогава ми направиха гипсова превръзка на цялото тяло от подмишниците до коленете.

Около два дни след операцията възникнаха затруднения и започнах да умирам. Спомням си, че се събудих в кръговото легло и видях този голям корем. Бях се издула. Издуването опъваше раните ми и ме болеше. Завиках. Хора в бяло веднага дойдоха. Беше драматична сцена – такава, каквато виждате по телевизията. Нямах си и идея какво става, защото все още не бях станала дихателен терапевт. Сякаш всеки буташе колички и машини, хвърляйки неща напред и назад над мен. Закачиха ме на всякакви видове машини, тръби, монитори и торби. Всичко беше шумно и поразително. Изгубих съзнание. Събудих се в залата посреднощ. Светлините бяха слаби. Беше тихо. Погледнах нагоре и надолу и никого не видях. Мислех си, че ако ме хванат извън кръговото легло, ще си имам проблем, защото не трябва да се движа. Затова се обърнах наобратно, за да се върна в моята стая, и се озовах вперила очи точно в един радиоговорител. Това е невъзможно, помислих си. Спомням си, че видях радиоговорителя, когато бях приета. Беше монтиран на тавана, поне на един метър над главата ми. Влязох в стаята и погледнах надолу към леглото и видях себе си. Спомням си, че се смях, защото „тя“ изглеждаше смешно с белите ленти около „нея“ и носа ѝ, придържайки една тръба.

Не усещах болка. Почувствах се спокойна, невероятно умиротворена, по начин, по който не съм се чувствала дотогава. Постоях за малко с „нея“, но знаех, че не бях аз. После се оказах в пълна тъмнина. Не знам как се озовах там. Носех се в тъмнината с леко чувство на движение. Знаех си, че се отдалечавах от живота. Оставих този живот. Тогава почувствах ръце да ме обгръщат и да ме дърпат в сочна топлина. Усетих, че това беше баба ми. Тя ме придърпваше по-близо до нея с прекрасна прегръдка. Беше мъртва от четиринадесет години и никога досега не бях си бях мислила, че съществува след смъртта си. Но знаех, че бях с нея.

Тогава осъзнах, че това, в което бях вярвала в миналото, може да не е реално. Може би моите вярвания са били погрешни. Може би това беше реално и всичко друго беше илюзия. Докато си мислех колко далечни са вярванията ми сега и като осъзнах, че прегръдката на баба ми е реална, почувствах, че се освобождавам от огромна отровна болка. И се появи внезапно преиграване на всяка сцена, която аз и баба ми споделяхме по време на нашите деветнадесет години заедно. Не беше просто споменът ми за нея, а също и нейният за мен.

Спомените ни станаха едно. Можех да почувствам, да видя и да усетя точно, каквото и тя. И знаех, че тя усещаше същото нещо от моите спомени. Ние двете бяхме заедно, повтаряйки всичко, което значехме една на друга. Беше прекрасно.

Все още мога да си припомня всеки спомен и те са толкова живи, както когато се случиха преди двадесет и три години в мое-то ПБС. Една от любимите ми сценки е, когато готвехме заедно. Бях три или четиригодишна. Бяхме сами в кухнята, но цялото семейство щеше да дойде за вечеря и затова имаше очакване във въздуха. Моята баба издърпа един тежък дървен стол от кухненската маса до печката, хвана ме и ме сложи на него. Тя стоеше отзад, много близко до мен, за да ми помага и да ме пази. Слагаше по малко смес в ръката ми и аз я правех във формата на топка и я хвърлях в голяма тенджерата с вряла вода. Тенджерата беше почти толкова висока, колкото аз на стола. Силната миризма на риба беше наситила вече влажния въздух. Сложих ръцете си на носа и извиках: „Уф“. А тя се засмя. След като свършихме, тя издърпа стола заедно с мен по средата на кухнята. Аз пицях и се смях, защото се чувствах на пътешествие. Тя избърса ръцете ми с мокър парцал, но аз ги помирисах и извиках „уф“ отново. Видях я да взима лимон и да го реже по средата. Натри половината от лимона по ръцете ми и после ги избърса с нейната вече изцапана и мокра престилка. После ме погледна с такава Любов в очите и каза: „Не мърдай. Баба ще се върне веднага!“ Дойде с нейната четка за коса и започна дълго да вчесва косата ми. Толкова добре се чувствах! Направи ми дълги къдрици. Когато свърши, ме повдигна и ме сложи на пода, а аз хукнах до спалнята ѝ и се погледнах в огледалото.

Когато цялото семейство седна на вечеря, тя каза на всички, че аз съм направила рибата. Моите лели ме погледнаха очаровани. А като я опитаха, кимнаха с глава в знак на съгласие и казаха на майка ми колко добър готвач съм била.

След като свършиха спомените ни, останах още за малко с баба ми. Обичах я толкова много. Тогава започнах да се оттеглям. Не управлявах случващото се, но се чувствах добре, че се отдалечавах от нея. Разбрах, че тя ще ме чака да се върна отново и че това място, в което беше тя, е вечно. Така бях и аз. Моят живот беше кратък миг от вечността и нямах съмнения, че тази по-голяма вечна реалност е свършена. А тази, която търпях тридесет и две години, беше толкова жестока. Новата реалност се разширяваше и движеше постоянно.

По това време не бих нарекла това, в което бях, тунел, но по-късно като изследовател осъзнах, че тунел е най-близката дума, която

имаме на тази планета. Каквото и да беше, като започнах да се движа през него, беше тъмно. После усетих, че имаше енергия, която избиваше през тъмнината. Като гледах как енергията се движеше, сенки от сиво до почти бяло се отделиха от напирещата енергия. Извън тъмнината идваше Светлина и се движеше пред мен. Светлината и аз отивахме в една посока, но тя беше далеч, далеч напред.

Моите ръце се разшириха. Почувствах ги как стават безкрайно големи. Нежен бриз обвиваше тялото ми и можех да чуя нисък монотонен шум, който ме викаше. Необичайният звук ме водеше към Светлината. Изведнъж се озовах обратно в тялото ми, обратно в кръговото легло и беше сутрин. Две сестри дръпнаха пердетата. Слънчевата Светлина беше ослепителна. Раздразни очите ми. Помолих ги да пуснат пердетата. Опитах се да кажа на сестрите и после на няколко доктора, че бях напуснала леглото. Те ми казаха, че това е невъзможно и че съм халюцинирала.

Седмица след това отново оставих тялото си в кръговото легло. Бяха ме зачеркнали от критичния лист, но все още бях немощна и болна. Бях завъртяна с лицето надолу и не се чувствах удобно. Явно бях оставена твърде дълго в тази позиция. Посегнах към бутона за повикване, но той се изплъзна върху одеялото. Започнах да викам и да пищя, после крещях като луда, но вратата беше затворена. Никой не дойде. Измокрих леглото. Изпаднах в истерия. Отделих се от тялото си.

Като напуснах тялото си, отново отидох в тъмнината, само че този път бях будна и можех да видя какво се случваше. Поглеждайки надолу вдясно, видях себе си в един мехур, да плача в кръговото легло. Тогава погледнах нагоре вляво и видях себе си на една година в един друг мехур, гледаща надолу в моето детско креватче, ревейки също толкова силно. Погледнах надясно и се видях отново в кръговото легло, после наляво и се видях като бебе, и така наляво и надясно няколко пъти. Тогава се отказах. Реших, че вече не искам да съм тридесет и две годишна, ще бъда бебе. Като се придвижих от тридесет и две годишното старо тяло в кръговото легло, почувствах, сякаш се освобождавах от този живот. Като го направих, усетих една енергия, която се насъбираше, минаваше и проникваше в мен, държеше всяка една молекула на моето същество.

Нямаше го старият човек с дълга бяла брада. Отне ми дълго време да използвам думата Бог. Всъщност не бях използвала нито една дума, докато не гледах филма „Междузвездни войни“ и чух за Силата. Тогава вече четях квантова физика, опитвайки се да откроя обясне-

ние за това, което проникна в мен и беше мен ... и теб ... и всички нас. Сега то беше там и ме държеше. Чувството беше невероятно. Няма думи или може би в тази реалност, с които да се опише Любовта, която Бог излъчва. Бог напълно прие всичко, докато преглеждахме живота ми. Във всяка сцена от моя преглед на живота можех да почувствам отново това, което чувствах в различните моменти на своя живот. И чувствах всичко, което всеки чувства като резултат от моите действия. Някои от тях се чувстваха добре, други ужасно. Всичко това се превърна в знание и аз се учех. О, как се учех! Информацията се пренасяше с главолмна скорост, която може би щеше да ме изгори, ако не беше тази необикновена енергия да ме държи. Данните идваха и после Любов неутрализираше съденията ми към мен. С други думи, като преглеждахме живота ми, Бог никога не ме осъди. Бог ме държеше и ме пазеше. Получих цялата информация за всяка една случка, моите възприятия, чувства и тези на всеки друг, който беше в нея. Независимо как се съдих, във всяка една случка Бог ми помагаше и вливаше Любов във всичко: всяко чувство, всяка частица информация относно всичко, абсолютно всичко, което се случваше, за да може всичко да е наред. Нямахме добро или лошо. Бяхме само аз и хората, които обичах, опитвайки се да бъдем или просто се опитвахме да оживеем. Сега осъзнавам, че ако не ме държеше тази Божия Сила, нямаше да имам силите да преживея това, което ви обяснявам.

Аз, или ние в този случай, защото ние сме едно, много свещено едно, Бог и аз се сливахме в една свещена личност. Ние отидохме до бебето, което виждах в левия ъгъл в тъмнината. Представете си, че то е вътре в мехур, а този мехур е в центъра на облак от хиляди и стотици мехури. Във всеки мехур имаше друга случка от моя живот. Като се движехме към бебето, сякаш минавахме през мехурите. В същото време ние изживяхме тридесет и двете години от моя живот в линейна последователност. Можех да се чуя да казвам: „Нищо чудно, нищо чудно.“ Сега вярвам, че моето „нищо чудно“ означаваше: „Нищо чудно, че си такава, каквато си сега. Погледни какво ти беше причинено, когато беше дете.“

Майка ми беше зависима от наркотиците, ядосана, оскърбена, а баща ми го нямаше през повечето време и не се намеси. Видях цялото си травматично детство отново в моя преглед на живота, но не по начина, по който си го спомнях като възрастна. Видях го и го преживях, както го бях живяла по времето, когато се случваше. Не бях само себе си, а и майка си. И баща си. И брат си. Ние бяхме всички едно. Точно, както почувствах всичко, което моята баба беше почувствала,

сега почувствах болката на майка си и пренебрегването в нейното детство. Тя не се опитваше да бъде лоша. Тя не знаеше как да обича и да бъде мила. Не разбираше за какво е животът. И тя все още беше ядосана за детството си, защото бяха бедни и защото баща ѝ имаше силни припадъци почти всеки ден, докато не умря, когато тя беше на единадесет. И тогава тя беше ядосана, защото той я напусна.

Всичко ни заля обратно, включително и безпомощността на баща ми да спре лудостта. Ако моят баща беше вкъщи, когато майка ми избухваше в яд, той затваряше всички прозорци, за да не могат съседите да я чуят. Отново станах свидетел на яростта на брат ми към обидите на майка ми и която после той я пренасяше върху мен. Видях как всички ние бяхме свързани в този „танц“, който започна с моята майка. Видях как нейното физическо тяло изразяваше болката ѝ. Видях как пораснах и напуснах къщата на родителите си на осемнадесет. До този миг видях майка си да претърпява двадесет и шест операции, двадесет и пет от които по неин избор. Видях се като дете да се моля за доктор да ѝ помогне. Една или друга част от тялото ѝ беше винаги в болка. Имаше две стопявания на прешлените на врата си и две или три на лумбалния гръбнак. Двете колена, двата лакътя и едната ѝ китка бяха оперирани.

Като продължих прегледа на живота си, отново преживях гладуването на майка ми, защото ѝ беше казано, че е станала „закръглена“. После тя претърпя няколко операции за чревни проблеми и запек и по време на тях в болницата я хранеха с тръби, защото беше толкова слаба. Дори си скъси пръстите на краката. Това го наричат операция на деформирани пръсти. Истинската причина беше, че тя имаше огромна колекция от обувки с високи токчета, които бяха размер четири и половина (европейски размер: 37,5 – бел.ред.). (Винаги носеше тънки високи токчета, въпреки лошия си гръбнак). Нейните крака растяха (както на всички, когато порастваме), но тя искаше да запази токчетата с размер четири и половина. Видях се в един мехур с нея, когато ортопедичният хирург ѝ каза: „Флоренс, имаш два избора. Да си вземеш обувки с половин размер по-големи или да си скъсиш пръстите!“ Той се смееше, но тя избра операцията. Тя беше в гипс шест седмици, взимайки все повече лекарства за успокояване на болката и за сън.

Видях я също да минава през психиатрични болници. Докато беше в една от тях, около 1955 г., не можех да я посетя три седмици. Бях на около единадесет и бях сигурна, че съм направила нещо погрешно. В един мехур можех да се видя, когато най-накрая ми беше

позволено да я видя. Изглеждах голяма за годините си, по-висока от нея. Тя тежеше около четиридесет килограма. Аз изглеждах по-едра. Тя живееше с черно кафе, успокоителни и болкоуспокояващи. Аз обичах да ям.

В мехура я молах да говори с лекарите, за да си дойде у дома. Тя каза: „О, скъпа. Това е като работа. Нямам нужда да бъда тук, но тати има три здравни осигуровки и така правя пари, докато съм тук. Синият Кръст плаща всички медицински разноски и ние ще запазим остатъка от другите две застраховки.“ Сега почувствах как го казва и че наистина го има предвид. Тя вярваше в това. Продължих да гледам и осъзнах, че нищо не може да помогне на моята майка, защото тя нямаше реално разбиране защо беше тук. Можех да се чуя да казвам: „Нищо чудно, нищо чудно.“ И тогава доброжелателната енергия, която ме държеше, ме обгърна по-силно и с още повече Любов.

Продължихме да гледаме страдащата ми майка, която се срещаше с лекарите и винаги получаваше рецепти за болкоуспокояващи, хапчета за сън и други лекарства. Единственото ми чувство по това време беше самота. Чувствах се толкова самотна, когато тя беше в болницата. После я видях да ме малтретира, когато си беше у дома. Сега почувствах, че тя ме тормозеше, защото мразеше себе си. Видях се паднала на колене, да се моля за доктор да ѝ помогне. Това, което не разбирах като дете, но схванах в прегледа на живота, беше, че тя не искаше никой да ѝ помогне. Тя мислеше, че нейната работа в живота е да има доктори и да бъде пациент. И тя се наслаждаваше на грижите за нея в болницата.

Видях как се бях предала, за да оцелея. Забравих, че съм дете. Станах майката на майка ми. Изведнъж разбрах, че на майка ми се беше случило същото в нейното детство. Тя се грижеше за нейния баща по време на неговите пристъпи и като дете се отдаде на него. Като деца, тя и аз станахме всичко, от което другите се нуждаеха. Когато продължи прегледът на живота ми, видях и душата на моята майка, колко болнав беше животът ѝ, колко загубена беше тя. И видях моя баща – как той си затваряше очите, за да избегне скръбта от болката на майка ми и за да оцелее. В моя преглед на живота видях, че те бяха добри хора, притиснати от безпомощност. Видях тяхната красота, човечност и нуждите, останали неизпълнени в техните детски години. Обичах ги и ги разбирах. Може да си имаме проблеми, но ние все още сме свързани в нашия танц на живота чрез енергийния източник, който ни е създал.

Тогава разбрах, че ние не свършваме с нашата кожа. Ние всички сме в това голямо разбъркано количество от съзнание. Всеки един от нас е част от това съзнание, което наричаме Бог. И ние не сме просто хора. Ние сме Дух. Ние бяхме Дух, преди да дойдем в този живот. Сега всички ние сме борещите се Духове, опитвайки се да разберем правилно какво е да бъдеш човек. И когато напуснем това място, ние ще сме чисти Духове отново.

Като продължи прегледът на живота ми, видях как се омъжих и имах свои собствени деца и видях, че бях на ръба да повтора кръга на малтретирането и травмата, които бях изпитала като дете. Бяха ми предписани лекарства. Бях в болницата. Ставах като майка си. И в същото време тази енергия ме държеше и ми позволи да преживея всичко това. Почувствах спомените на Бог за тези сцени през очите Му, точно както аз гледах през очите на баба си. Можах да почувствам Божествения интелект и бях поразена. Бог ни обича и иска от нас да се учим и да се събудим за нашето истинско Аз, за това, което е важно. Осъзнах, че Бог иска да знаем, че ние изпитваме истинска болка, ако умрем, без да живеем. И начинът, по който трябва да живеем, е да даваме Любов на нас и на другите. Ние сме тук, за да се научим никога да не задържаме Любовта си. Но само, когато се излекуваме достатъчно, за да бъдем реални, можем да разберем и да даваме Любовта по начина, по който Любовта е замислена.

Животът ми продължи да се разкрива и станах свидетел колко жестоко се отнасях към себе си, защото това ми беше показано и на това ме бяха научили като дете. Осъзнах, че най-голямата грешка, която съм направила в живота си през тези тридесет и две години, е, че не съм се научила да се обичам.

Тогава се върнах обратно, но не в тялото си. Бях зад пункта на сестрите. Видях един метален кръг с изхвърлени възглавници зад стъклото. Това бяха възглавниците, върху които уринирах, докато бях отделена от тялото ми. Виждах ги на една сушилка.

Чух две сестри да си приказват за моя случай и затова как моята дневна сестра била толкова разстроена, след като ме намерила, че я изпратили вкъщи по-рано. Тогава те казаха, че тялото ми ще бъде в бинт шест месеца, въпреки че са ми казали шест седмици, защото докторите си мислели, че няма да се справя, ако знам Истината. Затова нямаха намерение да ми кажат Истината. Тогава се върнах обратно в тялото си, обратно в кръговото легло. Точно тези две сестри влязоха да ме проверят и им казах:

– Напуснах леглото отново.

– Не, скъпа. Халюцинираш! – казаха те.

Не бях взела болкоуспокояващи тогава и затова настоях:

– Не, не халюцинирам. Напуснах леглото.

– Халюцинираш. Не можеш да напуснеш леглото – казаха те.

– Моля ви, обадете се на моята дневна сестра и ѝ кажете, че съм добре – отговорих аз – кажете ѝ, че не съм ѝ ядосана. Знам, че си тръгна по-рано за вкъщи. И не ме лъжете, като ми казвате, че ще бъда в бинт шест седмици. Кажете ми истината. Знам, че ще трябва да съм в бинт шест месеца. И трябваше да изперете тези възглавници, преди да ги сложите на сушилнята. Не ме е грижа за мен, а за следващия пациент.

Месец по-късно се прибрах у дома от болницата и родителите ми ме посетиха. Те се грижиха за децата ми по време на месеца, в който аз бях в кръговото легло, затова разбрах, че не могат да ме посетят в болницата. Въпреки това не разбирах защо не идваха в дома ми. Прекаравах всеки ден на легло. Тежах 37 килограма, а бинтът тежеше 13 килограма. Чудех се кога ще дойдат, за да им кажа за моето преживяване. Най-накрая те дойдоха и аз изтърсих колко много ги обичам и че всичко, което се е случило, е наред. Дори си мисля, че им казах, че съм им простила. Те погледнаха така, сякаш бях много странна и бързо си тръгнаха. След това настоявах да видя психиатър, надявайки се, че той ще разбере какво бях преживяла. Докторът, с когото се видях, не разбра. Никой не разбираше тогава преживяванията близки до смъртта и затова осъзнах, че не мога да говоря за това. Прекарах шест месеца в бинт, мислейки си за моето ПБС, като се опитвах да не споделям с никого. Когато махнах бинта, отидох на физиотерапия, за да възстановя силите си, и реших да оставя ПБС – то настрана и да следвам сърцето си.

Първо пожелах да работя в спешното отделение в болницата, където бях пациент. Имах много възможности да бъда с умиращи хора и да се докосна до тях. Почувствах се истинска, когато работех там. И всички бяха истински. В една обстановка, където животът и смъртта са на ръба във всеки един момент, се говори само истината. Но моят личен живот беше в другия край на спектъра. Моят мъж, моите приятели и повечето от членовете на семейството ми бяха оплетени от техните собствени игри. Никой не общуваше истински. Имаше толкова много отчуждаване на чувствата. Не мога да отрека, че аз бях част от това, част от материализма и част от вкочанеността. Но сега бях различна. Не беше тяхна вината. Аз се промених. Мястото, където се чувствах истинска, освен болницата, беше в университета.

Станах дихателен терапевт, работещ в спешно отделение и в международния клирингов съюз и моите пациенти ми разказваха за техните преживявания, когато те умираха. И тези, които се завръщаха в телата си, ми разказваха за техните ПБС–та. Започнах да пиша за всичко това. В онези дни нарекох темата си: „Емоционални нужди на пациентите с критични грижи“. Изненадващо, бях поканена да говоря на професионални конференции и ме публикуваха в списания за дихателна терапия. Емоционалните нужди на пациентите беше нова и гореща тема в здравеопазването в края на 1970–те и началото на 1980–те години.

Накрая станах изследовател и можех да търся отговорите, които толкова копнеех да намеря. Понеже изследванията ми се провеждаха в медицински университет, имах на разположение всякакви видове знания. Можех да нагласям и пренареждам не само стотиците преживявания, които изучавах, но също и моето лично.

Преживяването близко до смъртта никога не свършва, ако го поканим да продължи да ни влияе. Може да продължи да расте в живота ни, ако го подхранваме. Продължава да ни показва какво правим тук и за какво е животът.

Преди моето ПБС и преглед на живота, знаех, че съм била малтретирана физически и емоционално от моята майка и пренебрегвана от двамата ми родители. Спомням си почти всичко. Проблемът беше, че тези спомени не събудиха никакъв чувствен отговор в мен. За да се справя с болката, аз се затворих не само като дете, но и като възрастен. Защиатавах се с моя „емоционален новокаин“, за да не мога да чувствам нищо, което ми се беше случило в детството. Тази затвореност продължи в живота ми и като възрастна. След като преживях прегледа на живота си, успях да премахна новокаина от моето минало и да съединя отново парчетата на своя живот. Започнах да изучавам всички нови чувства, които идваха.

Психиатрията нарича емоционалния новокаин „психично затваряне“. Това е разпространен начин, използван от децата, за да преодолеят тежки моменти. Когато пораснем, ние избираме дали да останем затворени или да си спомняме и да работим върху тези минали, но болни и затворени спомени. В моя преглед на живота също видях началото на малтретирането по начина, по който се отнасях спрямо децата си. За мен това не беше избор на затвореност или лекуване. Нуждаех се да спра веригата, за да спася децата си от това, през което аз минах.

Научих от своя преглед на живота, че единственото нещо, което е реално, е Любовта, и единственият начин да споделяме Любов е, като сме истински. Да сме истински се случва, когато признаем чувствата си и непрекъснато споделяме нашата Истина. Когато чувстваме, че нашите чувства са истински, ние споделяме нашата Истина от Любов. Тогава нашето отношение към Бог и към нас самите е здравословно.

Моите родители и останалата част от семейството и приятелите ми определено не бяха изключение от правилото, когато се наложи да разберат новото ми отношение. Помагах дванадесет години на групи от хора за международната асоциация за изследване на преживяванията близки до смъртта и най-големият проблем, който споделят хората, преживели ПБС, е, че никой не ни разбира. Ние преживяваме дълбока промяна в нашите стойности и отношения и имаме нужда да говорим за това в групи, които ни подкрепят. Сякаш сме живели живота си в черно и бяло и изведнъж са ни показани цветовете. Нямаме страх от смъртта. И това е просто един от многото парадокси. Понеже не се страхуваме от смъртта, не се страхуваме да живеем. Ние обичаме живота по съвсем нов начин. Повече сме склонни да поемаме рискове, за да помагаме на другите. Ние работим с умиращите, защото взимаме толкова много, колкото даваме, като помагаме.

Нашите изследвания също показват, че история от детска травма, малтретиране и пренебрегване е по-често срещано сред хората, преживели ПБС, отколкото статистическата контролна група. Много хора с ПБС, които съм интервюирала, са имали оскърбително детство, довело до пристрастяване. Ние всички имаме същата история. Говорим как всеки път нашите родители започват да пият или да взимат хапчета... и те си отиват. Дори ако техните тела са били все още там, те вече са си отишли. И така, ние сме се затваряли. Понеже нашите родители са се затворили, така и ние сме се затваряли. Но нашите ПБС-та ни върнаха обратно. Те ни припомниха кои сме ние. И за да поддържаме нашето истинско аз, ние трябва да се научим да чувстваме, да споделяме нашата истина и да даваме нашата Любов. Описах съм в подробности за малтретирането на деца в моята последна книга – „Духовни пробуждания“. Травмирането на деца винаги ми е било интересно поради моята собствена история и защото чувам за него много често в групите, които ни подкрепят, и като говоря пред хора. Сега е показано статистически и в изследванията.

В „Духовни пробуждания“ пиша също, че не трябва да обиждаме никого, а вместо това да прекъснем веригата от тормоз. Когато умрем, ние ще преживеем отново своя живот през погледа на всеки друг, както и през нашия собствен. Има само информация и чувства, усещания и знание. Ние наистина не можем да съдим и да обвиняваме другите, защото внезапно разбираме откъде сме и откъде идват всички други. Ние съдим само тук в тази земна реалност. Там горе при Бог научих за това. Знанието за това, което се случи, се вливаше в мен и си повтарях постоянно моето „нищо чудно“. Повярвах, че Бог не съди никой, но иска да се учим, за да не правим едни и същи грешки отново. Моите преживявания ми показаха, че Бог иска от нас да разширим Любовта, а не страха. Ако мога да разбера детството си и да наименувам, изкажа и позволя на емоциите, които съм задържала от дете, да си отидат, аз няма да повтора моето минало. Моите родители повториха миналото си, защото не знаеха, че може по-добре. Преди моето ПБС и прегледа на живота ми, старият начин на конфликти и затваряне ме управляваха. Изведнъж бях изстреляна извън времето и обгърната по съвсем различен начин. Точно толкова бързо се върнах обратно, желаеща да изкова нови основи. Имах огромна възможност и сега искам да я споделя. Но не виня и определено не искам да съдя никого, включително моите родители.

И сега, почти двадесет и три години по-късно, моите родители умряха, баща ми – в края на 1992 г., а майка ми – в началото на 1994 г. В прегледа на живота ми имаше сцена, в която помагах на баща ми да умре и наблюдавах моята майка умираща. Всъщност, това, което научих от прегледа на живота си и, много по-важно – това, което преживях в него, тази божествена енергия, която свързва всички нас – оттогава тя ръководи всички мои връзки. С всеки човек, който придружавах в процеса на умирање, също ставах свидетел на тази Духовна енергия. Говорила съм пред стотици работници в различни болници и почти всеки от тях се съгласява, че тази енергия присъства. Често ми разказват техните истории за любящата енергия на Бог, която присъства по време на смъртта.

Във всички истории в тази книга се чувствам свързана с енергията в сърцето ми. Молитвата в сърцето ми е постоянна и е музиката на заден план, която аранжира преживяванията ми. Ние всички сме свързани с любящата енергия на Бог, тя е най-моцната сила във вселената.

ДЖОН П.

Бих искал да ви разкажа за моето преживяване. Имах емоционално трудно детство. Отидох на консултант на 37 години, за да ми помогне да се справям с живота си. Психоложката ми направи това, което тя нарича регресивна терапия. Тя беше християнка и се моли в началото на сесията Светият Дух да работи в сърцето и душата ми по време на сесията. Отведе ме до коридор с врати с номера от двете му страни. Спирах се пред различни врати, отворях ги и влизах, за да се занимавам с проблемите в своя живот. Номерата на вратите бяха годините, на които съм бил, когато неприятностите са се случвали. Отидох в моята „двегодишна стая“ и се занимавах с едно много травматично преживяване. Излязох от нея и психоложката се моли отново на Светия Дух да ме излекува и да ми даде нов живот.

В този миг тя искаше да ме върне обратно по коридора до асансьора. Казах ѝ, че не мога да се върна. Обърнах се и отидох до края на коридора до един ъгъл, който се раздели и изчезна. Тогава бях в присъствието на Светлината. Знаех, без никой да ми каже, че това беше Светлината на сина на Бог, Иисус. Видях моя покоен баща и тъща заедно с други, които не си спомням, да стоят до Иисус. Нямахше думи, всичко беше обменено чрез мисли. Светлината каза:

– Ела! – не можах да устоя да не отида към Светлината

Стойки пред Иисус, беше ми казано, че Той има безусловна Любов към мен и пълно приемане. Иисус се протегна и ме прегърна. Прегръдка, която замени липсата на обич, когато бях пренебрегнат като дете. Излекувах се в този миг от моето минало. Тогава Иисус каза:

– Отиди и прегръщай другите.

Обърнах се и се върнах до асансьора, но не минах по коридора. Минах по един нов път с нов живот. Не е нужно да казвам, че това преживяване очи в очи със Светлината промени живота ми. Моят „Отиди и прегръщай другите“ завет е моята мисия в живота.

Имах сънища, които се сбъднаха. Сънувах ситуации и те се случваха. Сънувах война между демони и ангели, които ми бяха дадени да ме учат. Можех да видя неща в хората, които не можех да видя преди.

Бог е източникът на цялата Любов и ние не можем да обичаме без него. Ние сме Духовни същества като Бог.

Усещах ангели до мен, докато бях буден в ежедневието си. Те са изпратени да ме успокояват и напътстват. Усещах демони и техните атаки по мен. Има много, много още да се преживее и всичко, което се случи след това.

Когато открих ПБС–тата, почувствах, че съм свързан с други хора и не съм сам, дори и да не бях умрял. Можех да напиша книга за моето преживяване. Сега виждам, че религията е създадена от хората структура, която се опитва да идентифицира и съдържа Бог. Това просто не може да стане!

С най-добри пожелания, Джон П.

РИКИ РАНДОЛФ

През 1982 г. Рики Рандолф, който работи като охрана в съда в Джорджия, катастрофира и има преживяване близко до смъртта. Оттогава той има много видения, които са потвърдени от семейството му и приятели. Следва неговото ПБС, в което той преживява чудо.

Очаквах това утро, понеже бях планирал да ходя на лов във фермата, граничеща с река Чатахуки, където живеехме аз и моето семейство. Прибрах се у дома и събрах амуниците, опитвайки се да тръгна възможно най-рано. Жена ми вече беше тръгнала за работа, както повечето хора, които имат нормално работно време. Обикновено ѝ звъня, когато отивам на лов, но този път в бързината и точно тази сутрин не го направих.

Трябваше да ходя около три километра до един дървен пост и пристигнах там около 10:15 часа сутринта. За да стигна до поста, трябваше да се кача високо над реката. Стигнах върха и се настаних. Тогавя без предупреждение чух удар. По-късно се връщах на това място, за да размишлявам над живота си. При едно посещение с мой приятел измерих разстоянието от върха на поста до камъните, върху които се бях приземил – 24 метра!

Като започнах да падам към реката надолу, видях, че земята се приближава много бързо. Знаех, че това е краят ми и въпреки това само секунди преди сблъсъка сякаш се движех бавно. Толкова мно-

го мисли ми минаха през главата. Жена ми, дъщеря ми, семейството ми – никой не знаеше къде съм. Ще ме намерят ли?

После тъмнина. Колко дълго продължи тъмнината не знам. Тогава нещо прекрасно се случи. Почувствах, че напускам тялото си. Летях няколко метра във въздуха над реката. Погледнах тялото си и останах със смесени чувства. Кървах от устата, ушите, очите и видях малка струичка кръв под мен на камъка. Докато разсъждавах върху състоянието на тялото си, почувствах дърпане и започнах да се издигам много бързо. Пътувах с огромна скорост нагоре през атмосферата.

Като подминах атмосферата, погледнах обратно и можех да видя Земята! Толкова красива гледка! Беше толкова блестящо светещо. Като погледнах напред, можех да видя планетите. Помислих си: „Това не може да бъде! Къде е Иисус?“. Никога не ми беше казвано, че нещо подобно може или ще се случи, като умра. Все повече се ускорявах. Видях други слънчеви системи и галактики, като се придвижвах нагоре. Влязох в нещо като дупка. Тя беше дълга и тъмна. Но около мен видях линии от Светлина, направени от всеки цвят от спектъра. Видях една слаба Светлина, която ставаше все по-ярка в далечината напред. Като влязох в Светлината, почувствах всичко през моето съществуване. Не се страхувах вече. Тогава изведнъж се озовах пред масивни стълби. Те водеха към нещо като мост или пътека. В далечината видях гледка, толкова величествена и поразителна – град, направен като от стъкло или кристал! Светлините, които се излъчваха от него, бяха от много цветове. Никога не бях виждал нещо подобно. Вървах към града зашеметен и невярващ.

Толкова много въпроси минаваха бързо през главата ми. Трябваше да знам къде съм. Какво се случваше с мен?

Стигнах до предната част на града и видях двойна врата, която изглеждаше да е дванадесет метра висока и широка. Блестеше сякаш беше лакирана. Като стоях там, чудейки се, вратите започнаха да се отварят. Направих крачка назад и погледнах вътре. Видях хора да се разхождат, така, както в търговски център тук на Земята. Но бяха облечени много различно. По едно нещо си приличаха – всички бяха в широки горни дрехи с качулки. Влязох през вратите, удивен от това, което виждах. Вътрешността беше масивна. Изглеждаше като квадрат по форма, с балкони навсякъде, които водеха надолу в различни нива. Повървах напред и погледнах към балконите. Сякаш траеше вечно!

Като гледах нагоре, видях много хора да минават покрай мен, но изглежда никой не ме забелязваше. Тогава един се приближи към мен и внезапно спря. Той бавно повдигна главата си и видях лицето му – беше човешко във всяко едно отношение с изключение на едно. Неговите очи. Нямаше зеници! Но те изглежда си променяха цвета в синьо. Косата му беше снежнобяла. Исках да го заговоря, но преди да успее, той се обърна и посочи един дълъг коридор. Въпреки, че не говорехме, знаех, че трябва да тръгна по този коридор. Тогава, сякаш нищо не се беше случило, той продължи нататък. Знаех, че и аз трябва да продължа.

Нещо ме викаше напред. Вървях дълго надолу към края на този коридор. Не се обърнах надясно или наляво. Знаех някак си, че на моите въпроси ще бъде отговорено. Отново видях пред себе си мавивна двойна врата. Изглеждаше от някакъв вид метал – злато или нещо друго, не мога да кажа. Внезапно вратите се отвориха. Чух глас, но не като говор отвън, а вътре в мен, който каза: „Влез!“ Направих, както ми беше казано, и вратите се затвориха след мен. Отначало ме беше страх. Пълна тъмнина. Пълна тишина.

Тогава след известно време, чиято продължителност не мога да преценя, една ярка Светлина започна да грее в стаята. Ставаше все по-ярка! Беше някак си над и пред мен. Опитах се да я погледна, но бях почти заслепен! Държах ръцете си изправени пред мен и успях да различа една фигура, която седеше на нещо като стол.

– Какво направи с живота си? – гласът проникна в мен. Нямах отговор.

Тогава от дясната ми страна видях нещо подобно на филм, в който и аз участвах. Видях майка ми да ме ражда, моето детство и приятели. Видях всичко от моето детство. Видях всичко, което бях направил, пред очите си. Докато животът ми течеше пред мен, опитах да се замисля за добрите неща, които бях направил. Бях отгледан в църква и бях много деен в църковните дела, и точно като си мислех за това, видях един човек в кола. Беше му свършил бензина. Спрях и го закарах до бензиностанцията. Купих му малко газ, защото той нямаше пари и му помогнах да продължи пътя си. Помислих си, но защо гледам това? Гласът беше силен и ясен:

– Ти изобщо не се замисли да помогнеш на тази душа и не поиска нищо в замяна. Тези действия са същината на доброто.

Видях също и всички хора, които бях наранил. И видях как моите действия задвижваха действията на другите. Бях шокиран! Никога не се бях замислял, че моят живот оказва влияние върху действията

на моите приятели, семейство и другите хора, които бях срещал. Видях резултата на всичко, което бях направил. Не бях доволен изобщо. Погледнах случките към края. Бях направил толкова малко с живота си. Много пъти съм бил егоистичен и жесток. Наистина съжалявах, че съм направил толкова малко. След това отново ясно и силно чух гласа да казва:

– Трябва да се върнеш.

Но не исках да се връщам. Бях съгласен да остана и копнеех да остана въпреки нещата, които бях видял и чул.

– Имам толкова много въпроси – отговорих аз. – Неща, които трябва да знам и не разбирам.

– Трябва да се върнеш и да помогнеш на другите да се променят, като промениш своя живот. Лекарите ще искат да ти направят операция. Не позволявай това да се случи. Ако го позволиш, няма да можеш да ходиш отново. Ще бъдеш посетен от някой, който ще даде отговори на въпросите, които имаш. Като те повикам, ти ще дойдеш отново. Ще се възстановиш от всичко, което ти се е случило, ако направиш тези неща. Погледни какво ви очаква.

Обърнах се и видях земята в бъркотия. Войни и смърт. Ужасни гледки. Градове падаха, нови се построяваха. Видях САЩ и един вулкан да изригва, покривайки много градове в тъмнина. Гледах още и видях падението на нашето правителство, такова, каквото го знаем. Хора, убиващи за хляб и вода. Страшни гледки. Видях нещо като огромна експлозия в атмосферата на Земята и голяма част от нея беше разрушена. Гледах и видях нов вид хора, по-млади и от по-мирна природа. Останалите градове бяха малко, но тези хора изглеждаха спокойни.

– Време е да вървиш! – чух отново. Но аз исках да видя още!

Тогава вратите се отвориха и се почувствах почти пометен надолу по коридора. Минах през вратите на града и бях като изстрелян обратно през отвора, през който дойдох. Движех се по-бързо, не можех да спра. Влязох в атмосферата на Земята и видях реката долу. Видях тялото си, което все още лежеше там неподвижно. Тогава усетих нещо като електрически шок – толкова силен, че тялото ми подскочи. Отворих очи и видях дърветата над мен и небето. Тогава, о, Боже, болката! Борех се за всеки дъх, задушвах се от собствената си кръв. Успях да се обърна по корем. Болката беше всичко, което можех да понеса. Погледнах небето и видях, че слънцето беше по-ниско, отколкото си спомнях. Погледнах часовника си. Беше 17:30 часа. Единствените ми мисли бяха как да извикам помощ. Забелязах, че пушка-

та не беше далеч от мен, все още вързана за въжето, което бях сложил около кръста си. Започнах да го дърпам към себе си. Успях да сграбча цевта и я издърпах. Стрелях горе-долу на всеки десет минути, надявайки се някой да дойде.

Ставаше късно и знаех, че няма да издържа дълго. Започнах да пълзя по корем, дърпайки се с дървената част на пушката. Успях да стигна до едно свлачище, което водеше надолу в реката. Като пълзях, болката беше толкова огромна, че припадах на няколко пъти. Пълзях през дебели и бодливи храсти. Искях да се предам, бях много изморен и изпитвах силна болка. Но знаех, че трябва да се справя, поне донякъде, където, надявах се, ще може да ме открият. Погледнах пред себе си и видях пътя през дърветата. Успях да чуя звуци в далечината.

– Да, благодаря ти, Боже! – помислих си.

Най-накрая се озовах на пътя и започнах слабо да викам за помощ. Но бях твърде изтощен и просто лежах там на пътя. Моят втори баща се връщаше от работа и ме намери на пътя.

– Всичко е наред! – чух го да казва. – Помощта идва.

Това беше последното, което си спомням, преди да видя светлините вътре в болницата. Докторът стоеше до крака ми.

– Можеш ли да почувстваш това? – каза той.

– Да почувствам какво? – попитах аз. Той ми бодеше стъпалата и краката. Бях парализиран!

– Не можем да ти помогнем тук, синко – каза той. – Ще те изпратим с линейка до една болница, където могат да се справят с твоите наранявания.

Дали от болката или от лекарствата, угаснах като Светлина.

Следващия следобед се събудих и видях двама лекари да стоят до крака ми до болничното ми легло. Те се представиха като моите лекари и продължиха да ми обясняват, че трябва да се подложи веднага на операция. Костите на гръбнака ми са били счупени и притискат гръбначните нерви, причинявайки парализа. Тогава чух предупреждението отпреди:

– Не им позволявай да те оперират или никога вече няма да ходиш отново.

Това го разбрах съвсем ясно, но знаех, че те няма да разберат. Казах им, че трябва да видя жена си и дъщеря си първо. Те пристигнаха малко след посещението на лекарите. Жена ми ме посъветва, че трябва да осъзная, че докторите правят необходимото за мен. Не

знаех как да ѝ кажа какво се е случило с мен. Опитах се да ѝ кажа, че вярвам, че не трябва да ме оперират. Въпреки, че тя не се съгласи, уважи моето желание. Лекарите се върнаха и им казах моето решение. Много се разочароваха:

– Добре – каза единият от тях, – ако никога не искаш да ходиш отново, това си зависи от теб. – И си тръгнаха.

През нощта, докато лежах в леглото си, плачех силно. Луд ли бях? Какво правех? Светлина започна да изпълва стаята ми.

– Ти ще бъдеш наред – чух да казва един глас. После светлината си отиде. Успокоих се и легнах да спя.

Дните се превърнаха в седмици, седмиците в месеци. Тогава една сутрин почувствах ощипване по крака! Бях завладян от Радост! Казах на сестрата, че искам да стана и да ходя. Тя ме погледна и каза: „Да видим, да видим.“ Знаех, че съм излекуван без съмнение. Сестрата се обади на моя лекар и на следващата сутрин той се отби.

– И мислиш, че можеш да ходиш? – каза той.

– Да! – отговорих аз.

– Ами, нека да видим.

Няколко часа по-късно бях откаран долу в стаята за физиотерапия. Те ме носеха до долу и ме повдигнаха във вертикална позиция. Сестрата ми сложи отпред патерици. Аз ги взех и поставих убедително крак на пода. Една стъпка, две...

– Боже мой, той ходи! – каза сестрата.

Следващите няколко дни бяха тежки. Ходех много често на физиотерапия и ми бяха направени много рентгенови снимки по нареждане на лекарите. Жена ми и семейството ми бяха смаяни, но аз знаех. Беше ми казано! Останалото трябваше също да е истина. Моят лекар беше още по-смаян, когато откри, че нямаше кости, които да притискат гръбначните ми нерви. Цитирам го: „Това не е нормално. Явно по-велика сила е направила това за теб, което ние искахме да опитаме с операцията. Никога досега не бях виждал нещо подобно.“

От този ден животът ми се промени и можех да помагам на другите по начини, за които не си бях и мечтал. Исках да споделя това с всички, така, както е, и това ме поведе напред в моето търсене на истина.

ГРУПОВО ПБС – МЕЙ ОЙЛИТ

Груповото преживяване близко до смъртта е феномен, при който цяла група от хора имат ПБС по едно и също време на едно и също място. Виждат се извън телата си и имат едно и също или подобно преживяване. Мей Ойлит преживява групово ПБС заедно със своите най-добри приятели Джеймс и Рашад през 1971 г. През 2002 г. тя умира за последно по време на операция. Тогава е на 52 години. Следва нейното преживяване.

През есента на 1971 г., когато бях на 22 години, споделих едно преживяване близко до смъртта с моя братовчед Джеймс и неговия най-добър приятел Рашад, който беше от Индия. Двете млади момчета бяха във ваканция от училище и бяха останали с моето семейство във фермата. Един следобед тримата отидохме на нивата да съберем фураж за животните. За да стигнем дотам, трябваше да минаваме през една метална врата и се редувахме да я отваряме и затваряме. Късно следобед се завихри буря от запад и решихме да приключим за деня. Беше ред на Джеймс да отвори вратата и като го направи, той се протегна да ме хване за ръка, за да се покатеря обратно на количката. Бях се наклонила неправилно и неговото тегло ме издърпа. Рашад ме хвана за другата ръка, за да ме балансира, и бяхме точно в тази позиция, когато светкавицата ни удари.

Видях светкавицата да блести по върха на вратата. Следващото нещо, което си спомняме, беше, че бяхме в една голяма стая или зала, направена от черен камък. Таванът беше много нависоко и мракът беше толкова гъст, че не можехме да видим тавана. Нямаше мебели или неща да висят по стените, просто студен черен камък отвсякъде. Знаех си, че би трябвало да съм уплашена, но се чувствах спокойно, носейки се из мрака с моите двама приятели в огромната тъмна зала. Величествените стени на това място бавно се показаха над нас и сякаш излъчваха едновременно огромна сила и мъжественост. Сещам се, че си помислих, че това би подходило на крал Артур. В този миг осъзнах, че ние тримата бяхме обединени в мисъл и тяло. Картините на Артур дойдоха при мен от момчетата. Джеймс видя само космическа версия на краля. Рашад сякаш се виждаше във времето на Артур. Когато всички осъзнахме мислите на останалите, изведнъж познавах Джеймс и Рашад по-добре, отколкото познавах всеки друг.

Осъзнахме, че влизаше Светлина в залата от единия край на свода. Беше повече от Светлина. Беше златна, прегръщаща топлина. Предаде ни чувство на мир и задоволство, по-силно от всичко, което бяхме почувствали досега. Бяхме привлечени от нея. Не говорехме, но общувахме един с друг на друго ниво, виждайки през очите на всеки. Като стигнахме свода и минахме през него, влязохме в една красива долина. Имаше ливади и хълмове с дървета, които водеха до високи планини в далечината. Всичко блестеше със златни искрици от Светлина.

Видяхме, че искрящите светлини бяха малки прозрачни балончета, които се носеха във въздуха и сияеха върху тревата. Осъзнахме, че всяко едно малко сияние беше една душа. На мен ми се струваше, че долината е Раят, но в същото време знаех, че Джеймс и Рашад я виждаха по друг начин. Джеймс я видя като Залива на Душите. Рашад я видя като Нирвана и някак си ние знаехме всичко това, без да говорим. Светлината започна да се събира в далечния край на долината и едно чисто бяло същество започна бавно да се материализира от мъглата. Видях ангел със силно ярко лице, но не такова, каквото обикновено си представяте. Тя беше по-скоро силна викингска Валкирия. Знаех си, че тя беше специалният ангел, който пазеше жените в моето семейство, и усетих, че нейното име е Хелена. Джеймс видя това същество като неговия починал баща, професионален морски войник в бяла униформа. Рашад възприе съществото като Просветения или Буда.

Съществото заговори първо Рашад и го приветства. Той каза, че времето на Рашад на Земята е свършило. Сега беше заслужил Нирвана. Рашад попита защо Джеймс и аз бяхме там и му беше казано, че ние бяхме част от причината, поради която той беше заслужил Нирвана. Неговите двама големи приятели го обичаха толкова много, че те по желание са го съпроводили на неговото последно пътуване. В същото време обаче Джеймс получи друго съобщение. Той се беше притеснил какво би си помислил баща му за неговите протести против войната и баща му каза, че е горд, че отстоява това, в което вярва. Той знаеше, че не беше страхливец, защото един страхливец не би поел този път с Рашад. А пък аз получих друго съобщение, в което Хелена ми каза, че е радостна, че съм запомнила примера за сила, почтеност, мъдрост и лоялност, на който ме е научило семейството.

Прекарахме сякаш цяла вечност на това място, докато приказвахме с нашите отделни, но и свързани, същества. Те казаха, че се появяват така пред нас, защото в реалния свят ние сме били физически

свързани, когато светкавицата ни е ударила. Те казаха, че това символизира обединението на всички религии и доктрини. Казаха, че ще доживеея да видя нова ера на толерантност, в която душите и сърцата на човечеството ще бъдат обединени като на нас тримата.

Водачите ни научиха, че доктрина, вероизповедание и раса не значат нищо. Независимо в какво вярваме, всички сме обединени под един Бог и единственото правило е истинският закон на Бога – прави това на другите, което ти искаш те да правят с теб. Ние трябва да се отнасяме с всички хора все едно те са част от нашата душа, защото те са. Всички живи същества във Вселената са свързани помежду си. Те казаха, че скоро човечеството ще се развие достатъчно, за да придобие по-високо място в универсалната схема на нещата, но дотогава трябва да се научим на взаимно приемане, толерантност и обич. Казаха, че ще дойде ново време, когато хората няма да могат да търпят да гледат други, които са бездомни и гладни. Ще разберем, че само като си помагаме взаимно, наистина помагаме и на себе си.

Накрая ни казаха, че е време да тръгваме. Не ни беше позволено да останем още, защото не ни беше време на мен и Джеймс, а само на Рашад. Просветеният каза на Рашад, че той ще има малко време, преди да се върне да се погрижи за земните неща. Бащата на Джеймс му каза, че той ще се върне на това място малко след Рашад, но те двамата ще трябва да се върнат сега, за да мога и аз да се върна. Аз казах, че искам да остана тук в тази долина с тях, но Хелена ми каза, че не съм изпълнила съдбата си, че имам неродени деца.

Понесохме се бавно към свода. Придърпването стана по-силно и буквално бяхме хвърлени обратно в света. Носехме се за малко над нашите тела. Някои от братовчедите ми бяха в съседните ливади и бяха видели какво се бе случило. Видяхме ги да бягат към нас. Ръцете на Джеймс и Рашад бяха още хванати за моите. Видяхме братовчедите ми да освобождават пръстите им, за да могат да обърнат Рашад и да му помогнат.

Като отделиха ръцете ни, Джеймс и аз влязохме обратно в телата си. Почувствахме се така, сякаш горяхме, но се оказа, че имаме само леки изгаряния. Рашад, явно защото беше накрая, пое най-големия заряд. Докторите казаха, че светкавицата е причинила щети на сърцето, белите дробове и черния дроб. Той остана в болница за няколко седмици. През това време тестовите откриха, че Джеймс има тумор на мозъка, който може би ще застраши живота му.

Когато Рашад беше в състояние да пътува, Джеймс го върна обратно в Индия. Той му предложи да остане, но Рашад му каза, че иска

да е сам в края на дните си. Рашад пое живота на аскетите по Ведическа традиция. Той помоли жена си да остане с нейното семейство, защото искаше да прекара последните си дни в Духовни пробуждания. Година и половина по-късно, през един студен януарски ден, Рашад се върна обратно в Нирвана. Джеймс и аз знаехме кога неговата душа напусна този свят, без да ни кажат. Джеймс живя около три години, след като откри, че има тумор на мозъка. Той предаде по-голяма част от наследството си на една благотворителна организация, която обучаваше млади хора в Индия. Аз живях още тридесет години (засега) със знанието, че това преживяване, което споделих с моите най-близки приятели, е било нещото, което ме е упътвало в живота. Опитвам се всеки ден да изпълня своята съдба, каквато и да е тя, със същото тихо достойнство и решителност, които те показаха, когато срещнах своята. Те наистина бяха хората, които ми помогнаха по моя път, и знам, че връзката, която споделях с тях толкова дълго, е същата, която ние всички споделяме. Просто понякога не успяваме да разберем това.

СПОДЕЛЕНО ПБС

Споделеното преживяване близо до смъртта е доста интересно, защото хора, които са близо до умиращ човек, могат да преживеят част от неговото ПБС. Следва ПБС-то на Филип, споделено от човек, който желае да остане анонимен.

Това е историята на едно ПБС по време на Деня на благодарността в моя апартамент. Тогава имах приятел с диагноза СПИН. Шест месеца по-рано лекарят му каза, че му остават три месеца. Принципно времето му беше изтекло. В началото на 90-те години нямаше лекарства за напреднал стадий на ХИВ или СПИН. Разболееш ли се, умираш.

Не бях планирал да правим голяма вечеря за Деня на благодарността. Но поради някаква причина станах и звъннах на всички хора в тефтерчето си. Оставих съобщения на телефоните им и казах на всеки, който нямаше къде да отиде за Деня на благодарността, да дойде в моя апартамент.

Започнах да готвя малко след това. Готвих през целия ден и храних хората, които идваха. После около 23 часа, Филип се появи. Той беше човекът, който беше неизлечимо болен. Каза ми, че е нямал къде да отиде тази вечер и беше благодарен, че му се обадох. Всички

гости, които бяха при мен през деня, си бяха тръгнали, и аз и Филип започнахме да ядем заедно. Не бях ял цял ден, защото доста хора идваха и се забавлявахме. Та, бях доста гладен и уморен.

В този момент Филип ми обясни как преди шест месеца са му дали три месеца живот. Решил, че ще се опита да изкара до Деня на благодарността и после ще се остави. И ето ни нас, смяхме се и се шегувахме как той ще умре след вечерята. Той вече беше живял три месеца повече, отколкото се очакваше, и беше приел напълно ситуацията. Вече не беше уплашен. Каза ми, че черният му дроб е толкова слаб, че в този момент той не би могъл да изяде всичките солени и сладки ястия на масата. Ако го направи, сигурно щял да умре. Но и това би било добре. Поне е изкарал до Деня на благодарността и ще умре щастливо, знаейки, че е имало място, където да отиде, и приятел, който да се погрижи за него. Затова реши да яде от всичко на вечерята и ако умре, тогава нека да бъде Божията воля.

Той почна да яде и храната ни се услади. Най-вече, защото и двамата не бяхме яли през целия ден. Шегувахме се през цялото време за умирането. Тогава той започна да отпада пред мен. Стана чисто бялосив и се свлече. Помислих си: „О, Боже! Той наистина умира.“ После видях невероятна бяла въртяща се Светлина, която се появи на лявото му рамо, докато падаше от стола към мен. Помислих си: „О, Боже! Мога да видя как душата напуска тялото му! Може би това беше ангел, който е дошъл за него!“

Светлината беше толкова красива и любяща, че се изправих, без да му мисля и си помислих: „Вземи ме! Аз ще тръгна и той може да остане!“ Толкова отчаяно исках да отида в Светлината и да бъда с нея. Изведнъж, имах ПБС заедно с Филип в едно пространство, което мога да опиша само като рая. Беше просто чиста бяла Светлина, точно както по филмите. Без нищо друго, просто бяла Светлина навсякъде. Тогава се върнах обратно в тялото си. Филип се изправи и се върна обратно в тялото си. Мърмореше, че не е успял да умре.

На следващия ден, когато се събудих, почувствах две силни присъствия. Бяха като четири ръце на гърба ми, по две от всяка страна, които държат тялото ми. Почувствах два много силни ангела или Духове зад мен, поставили ръце на гърба и раменете ми, заземяващи ме обратно в тази реалност. Плаках и подсмърчах, че съм се върнал. Дори бях депресиран известно време. Мислех колко прекрасна е смъртта и колко отвратително е да се върнеш. Филип живя много години след това, трябва да добавя. После изгубихме връзка и не мога да кажа дали все още е тук.

ГРЕЙС БУБУЛКА

Грейс Бубулка е сестра, която е видяла отвъдния живот по време на преживяване близо до смъртта преди 12 години. Нейното ПБС е променило живота ѝ. Почти 10 години след него, тя се е почувствала спокойна да сподели с други хора преживяването си. Сега Грейс споделя своето ПБС чрез семинари и лекции. Следва извадка от книгата ѝ „Извън реалността“, описваща нейното ПБС.

От лявата ми страна сестрата каза: „Не мога да измеря кръвното ѝ налягане.“ Можех да усетя, че се опитваше да го улови. Лекарят се опитваше на дясната ми ръка. Най-накрая сестрата каза: „Не мога.“ С тази последна дума всичко се промени. Най-накрая открих, че болката имаше граница и че съм свободна. Почувствах едно усещане в стомаха си, както се чувства човек, като се спусне от върха на влакче в увеселителен парк. Този вид „пеперуди в стомаха“ ми бяха кратко-трайно вълнение. Гледах отгоре над лявата част на крака си надолу към леглото. Разстоянието до него беше толкова голямо, сякаш бях на края на тавана. Можех да видя гърбовете на екипа отляво на леглото и лицата на моите лекари и филипинската сестра.

Раздразних им се, както и на моя напразен опит да се свържа с тях. Нямах силни чувства към тялото си, лежащо на леглото. То беше почти непознато за мен. Останах там сякаш вечно с чувството, че вися. Беше само за секунди или минути, предполагам, но времето не беше от значение. Времето не играеше роля. Беше незначително. Не беше свързано с нищо по начина, по който аз бях. Времето е от значение, когато е релевантно на нормалната поредица на аспектите от живота. Бях там за момент или вечно. Не мога да кажа, но го почувствах като много дълго време. Осъзнах, че бях отделена от тялото си, но все пак продължавах да съществувам. Частта от мен, която съществуваше, нямаше нищо общо с тялото ми. Чувствах се напълно удобно и нямаше болки. Всичките притеснения, които изпитвах, докато лежах в болничното легло, изчезнаха. Почувствах се така, сякаш се поклащах в топла баня.

Докато бях на тавана в болничната стая, бях някак си неподвижна. После започнах да се движа. Тръгнах бавно нагоре и навън, леко наклонена наляво. Усетих, че съм заобиколена, но не знаех от какво или от кого. Първоначално ми изглеждаше като мъглива сивота

около мен. Като се увеличи скоростта на моето движение нагоре и навън, в далечината на тази, обгръщаща като стени на тунел, мъгла имаше Светлина. В края на тунела Светлината трепереше, грееше и съдържаше безброй точкици в себе си. Точиците се движеха – някои бързо, други бавно. Всички отиваха в различни посоки и никога не се докосваше или удряше в другите. Единственото сравнение, което мога да направя на това, което видях, е с това, което човек вижда, ако погледне слънчев лъч. Изглеждаше като частиците прах, които обхождат слънчевия лъч. Спомням се, че се усмихнах или поне, че се чувствах щастлива и с усещането, че бях близка с тези точкици.

Усетих също, че някой ми помагаше по време на това преминаване. Бях в компанията на безброй други, които бяха като мен. Сякаш бяхме семейство, за което... не знаех или бях забравила. Те знаеха всичко за мен и бяха там, за да празнуват, да ме утешат и да ме придвижат напред. Не ги разпознах, но знаех, че са там, за да помогнат.

Структурата на тунела изгъня отстрани, но Светлината напред ме зовеше. Много исках да стигна до Светлината. Когато страните на тунела станаха по-тесни, Светлината отпред стана по-ярка и по-близо и скоростта ми се увеличи. Радостното очакване, което изпитвах, беше неопишимо. В този момент си няхах идея за какво е всичко това. Не мислех, че съм мъртва. Знаех, че се чувствам като Дух или като безплътен човек. Знаех, че истинското Аз продължава да съществува, дори и без моето земно тяло. Имах усещане за обширни знания, мир и положително очакване.

Когато приближих топлото, излъчващо сияние пред мен, почувствах чист екстаз. Бях в началото на Светлината. Бях част от Светлината. Светлината беше част от мен... но Светлината беше повече. Някак си знаех, че има още напред, но не можех да отида по-нататък, защото нещо щеше да се случи. Почувствах се така, сякаш се завърнах при нещо, което знаех отпреди. Сякаш бях у дома. Бях се върнала у дома в началото не просто на моето аз, а в началото на вечността. Трудно е да се обясни, но е много важно. Единственото, с което може да се сравни, е начинът, по който се чувстваме, когато навън е красива топла нощ и погледнем нагоре в ясното звездно небе. Когато погледнем към звездите, го има възхищението от гледката на началото на безкрайния космос. Беше като това чувство.

По време на преживяването ми времето нямаше значение. Времето беше неуместно понятие. Имаше усещане за вечност. Почувствах, че съм във вечността. Нямаше никакви останки от тунела. Нямаше облаци или мъгла. Светлината беше чиста и добродетелна. Няхах

нужда от нищо, не исках нищо. Общувах с всички светлини около мен. Точиците, другите и аз, всички бяхме част от Светлината, която съществуваше завинаги. Почувствах, че имам безкрайни знания и разбиране за всичко. Бях напълно спокойна.

Тогава от вътрешността на Светлината получих съобщение. Получих общение. Нямах идея откъде или как дойде при мен. Нямаше човек там. Не бяха изговорени думи. Мисълта беше там за мен, за да я получа и приема. Спомних си отговорността за моите две деца. Започнах да не се съгласявам... някак си. Не исках нищо да се промени, но почувствах, че промяната вече беше започнала. Вече не чувствах, че ме очакваше нещо прекрасно. Беше ми „казано“ доброжелателно, но все пак строго за моето задължение. Съобщението беше последната дума... то беше всичко, което трябваше да се каже. Спомням си, че чувствах как някакво напрежение спира моето преживяване. Исках да не се съглася, докато в същото време знаех, че е безсмислено. Знаех, че от вътрешността на най-голямата част на Светлината идва цялата мъдрост, която ме насочва. Почувствах се като малко дете, чиито любящи родители упътват и настояват умореното дете да си легне. Упътването имаше само една посока. Трябваше да тръгна. В този миг имах още един последен вид общение с тази част на Светлината. Изведнъж видях всичко. Видях се като бебе, дете, тинейджър и възрастен човек наведнъж. В същото време видях всичко, което съм направила, всичко, което си бях мислила, всичко. Видях събития и хора в моя живот, които преди считах за важни. Също и много неща, които считах за не толкова важни. Всичко беше там, за да разбера... всичко „добро“, „лошо“, или „безразлично“.

Например, добре си спомням една случка, когато бях в първи клас като шестгодишно дете, няколко минути преди междучасието. Сестра Селине беше поставила три свещени карти на края на нейното бюро отпред в стаята. Свещените карти бяха за награда след междучасието от състезанието по правопис, което нашият клас щеше да има. Бях на предния чин и можех да видя свещените карти много добре. Тази по средата изобразяваше ефирен ангел—пазител, който гледа как две малки деца пресичат мост. Исках толкова много тази карта. Като излязохме в междучасие, изкушението ме надви и откраднах свещената карта. Прибрах я бързо в моята униформена торбичка. Никой не ме видя. По време на междучасието се побоях от вина. Промъкнах се обратно в класната стая, докато другите първокласници играеха отвън, и поставих свещената карта обратно на бюрото на Сестрата.

В моето ПБС си спомних всичко за тази ситуация. Това, което беше наистина впечатляващо, е, че осъзнах колко много погрешна ми беше постъпката. Въпреки, че се компенсирах за грешката си, аз „знаех“ за ужаса на Сестра Селине, че картата е взета. Аз „знаех“, че другите деца видяха само две карти на бюрото за състезанието по правопис, а не три. Това, което наистина „знаех“, беше, че моето действие имаше влияние върху много други.

Така мина прегледът на живота ми. Дълбоко осъзнах и имах огромни прозрения за всичко в моя живот и всички мои съприкосновения с други от раждането си до момента на моето преживяване близо до смъртта. Всички тези в Светлината бяха свидетели на прегледа на целия ми живот. Бях обгърната от любящо чувство и ми бяха показани областите на моите слабости. Изведнъж осъзнах, че аспектите на моя живот не бяха съвместими с вечността в Светлината. Знаех как да поправа това. Бях се натоварила с отговорността за остатъка от живота си.

Знаех, че има още напред в Светлината, което продължаваше завинаги, но не можех да отида там. Виждайки живота си, останах с впечатлението, че той беше от значение и беше важен за това колко далеч ще стигна в Светлината. Моята работа все още не беше свършена и трябваше да започне вътре в мен и в моето семейство. Успях да приема моето неизбежно завръщане сега, когато напълно разбрах посланието. Тогава ми беше даден „дар“ да улесни завръщането ми... или поне така го приех тогава. Когато Светлината започна да отслабва, картината на моите две деца се сля с моя Дух. Тяхната обич се съхрани в мен и аз се завърнах в тялото си в болничното легло.

РАНЕЛЕ УОЛИС

Ранеле Уолис е омъжена, но не се разбира добре със съпруга си. Има неща, които не са наред между тях. Тя е вярваща християнка, а той не вярва. Един ден решават да полетят със самолета си по време на снежна буря в централна Юта. Въпреки, че няколко човека им казват да не летят, те го правят. Изгубват ориентация и се блъскат в планина, а самолетът им избухва в пламъци. Ранеле успява да излезе от самолета, а мъжът ѝ остава на мястото на пилота. Той е усетил, че някакъв мъж го е пазил по време на пожара. След това той излиза от горящия самолет и пита дали Ранеле е видяла мъжа. Тя отговаря, че не

е виждала никакъв мъж. После двамата се спускат по склона на планината и едвам стигат до път, където ги намират. Когато я откарват в болницата шест часа след самолетната катастрофа, 75% от тялото ѝ е било изгорено и тя умира на 09.10.1985 г. Едно от любопитните неща на нейното ПБС е, че тя вижда своя бъдещ син, който все още не е бил роден. Следва извадка от нейната книга „Горенето отвътре“.

В този момент бях засмукана в една тясна тръба и започнах да летя с краката напред. Тръбата беше изключително тясна и се уплаших, защото се чувствах така, сякаш ще изсмучат тялото ми от вътрешността. Скоростта ми беше огромна, неопишуема. Нищо на земята не се е движило толкова бързо, не би могло. Сякаш профучах през галактики, но цветовете и светлините бяха точно до мен, почти ме докосваха леко и страховете ми се увеличиха.

Тогав чух гласове. Сякаш имаше хора, които пътуваха до мен, въпреки че нямаше място за тях. Усетих един човек до мен, който беше сам и не приказваше. Не можех да видя никого, но знаех, че човекът е там. Гласовете спряха и кратки картини проблеснаха пред мен. Поредица от картини, думи, идеи, разбирания. Бяха картини от моя живот. Проблясваха пред мен с невероятна скорост, разбирах ги напълно и се учех от тях. Следваща картина се появи, и следваща, и следваща, гледах целия си живот, всяка секунда от него. И не само разбирах случките, а и отново ги изживях. Отново бях човекът, правещ онези работи на моята майка, или казващ онези думи на моя баща, или братя, или сестри, и за първи път знаех защо съм ги направила и защо съм ги казала. Не мога да опиша пълнотата на този преглед. Включваше знания за мен, които всички книги на земята не биха могли да поберат. Разбрах всяка причина за всичко, което бях направила през живота си. И също разбрах влиянието, което имах върху другите.

Част от мен започна да предчувства определени събития, неща от моя живот, които бих се ужасила да видя. Но повечето от тях не се появиха. И разбрах, че бях поела отговорност за тези действия и се бях разкаяла за тях. Видях се да се разкайвам за тези грехове, искрено исках Бог да премахне тежестта и товара от тези ужасни действия. И Той ги е премахнал. Възхищавах се на Неговата възвишена Любов и на това, че моите злодеяния могат да бъдат простени и премахнати толкова бързо. Но след това видях други картини, които не очаквах. Неща, които бяха също толкова ужасни. Видях ги в страшни подробности. И наблюдавах влиянието, което те имаха над другите. Видях, че съм разочаровала много хора в моя живот. Давала съм обещания

на приятели и семейството ми, които съм оставила просто да си чакат, докато не са станали безвъзвратно неосъществими. Хората са разчитали на мен, а аз съм казвала: „Много съм заета, това не е мой проблем“, и съм ги оставяла. Моето пренебрежително отношение е причинило истинска болка и мъка на другите. Болка, за която никога не съм знаела.

Показаха ми една приятелка, която страдаше ужасно в нейния живот. Тя е живяла в прекрасен Духовен свят, преди да дойде на Земята, и е била объркана и нерешителна изобщо да дойде тук. Но ѝ било обещано да има добри родители, семейство и приятели и тя се е съгласила да дойде за изживяването и израстването, което този живот ще ѝ предостави. Показаха ми, че аз бях една от най-важните ѝ приятелки, дадени ѝ да я упътват и помагат. След това видях моите лични глупости, безразсъдства и негрижовни отношения. Видях как те я заблуждаваха и я тикаха към грешки и скръб. Бях объркала живота си, без да се замислям за следствията, и по този начин наранявах и нея. Ако през цялото време следвах моите задължения към мен и другите, тя би живяла по-лесен и по-смислен живот. До този момент не бях осъзнала, че загърбването на отговорностите е грях.

Какво се случваше? Защо виждах всичко това? Умът ми се въртеше с тези въпроси.

После видях една жена, за която бях помолена да се грижа от нашия местен пастор. Просто трябваше да я проверявам и да видя дали се нуждае от нещо. Познавах я доста добре, но се страхувах от нейния постоянен песимизъм и негативност. Беше известна с нейната горчивина сред местните хора. Не мислех, че мога да се справя с депресиращото ѝ влияние и затова никога не исках да я виждам. Нито веднъж. Сега видях, че възможността да я посещавам беше предопределена от Високи Сили и че точно аз съм човекът, който ѝ е трябвал по това време. Тя не го знаеше и аз не го знаех, но аз я разочаровах. Сега аз изживях нейната тъга и почувствах нейното разочарование и знаех, че аз съм причината. Провалих се с тази специална мисия към нея, отговорност, която би ме подсилила с времето. Бях избягала от отговорността за растеж, за мен и за нея, защото не се стараех достатъчно да се преборя с моите дребни страхове и мързел. Но причината не беше от значение и виждах това. Дори и сега тя живееше в скръб и горчивина точно така, както аз изживях нейните чувства тук, и нищо не можех да направя, за да се върна и да ѝ помогна.

Преживях отново правенето на добри неща, но те бяха малко и по-незначителни, отколкото си мислех. Повечето от големите неща,

които бях направила, бяха незначителни. Бях ги правила за мен. Помагах, когато и на мен ми беше от полза. Благодетелността ми се основаваше на условия за изплащане, дори и то беше удар по моето его. На някои хора бях помогнала все пак, с малки жестове на добрина, усмивка, добра дума, малките неща, които отдавна бях забравила. Видях как хората ставаха по-щастливи поради моите действия и като резултат ставаха по-добри едни към други. Видях, че бях излъчвала вълни от добрина, надежда и Любов, когато мислех само да помогна по някакъв малък начин. Но бях разочарована. Колко малко бяха тези случаи. Не бях помогнала на толкова хора, колкото си мислех.

Като свърши прегледът на живота ми, умирах от мъка. Видях всичко, което бях направила в живи и непосредствени подробности – лошите неща, натрапчивото и ужасяващото в техния край, и добрите неща, звънящи с по-голяма награда и щастие, отколкото можех да си представя. Но в крайна сметка чувствах, че не отговарям на изискванията. Никой не ме съдеше. Нямахше никой. Исках да се потопя в мъката на собствените си обвинения. Пламъците на разкаянието ме поглъщаха, но нищо не можех да направя.

Една точка от Светлина се появи далеч пред мен. Беше само точица, малко петънце в далечината, но неговата яркост се различаваше от всички други светлини около мен и инстинктивно тръгнах към него. Излъчваше Любов, надежда и мир, за които моята душа жадуваше. Исках, нуждаех се от тази ярка, излъчваща Светлина. Черната тръба прие формата на тунел и се отвори, като стигнах края му. Изблиците на Светлина идваха към мен, изпълвайки всичко с яркост и аз се приближавах към нея с невероятна скорост. О, Боже, помислих си, тя е по-ярка от слънцето. Ще ме заслепи! Ще ме убие!

Спомних си моите изгаряния от самолетната катастрофа и се уплаших, че те ще се запалят отново от това сияние. Но не можех да се спра. Бях привлечена към Светлината от сили, които не управлявах, и затова затворих очи пред своето неизбежно унищожение. Но очите ми не искаха да се затворят. Почувствах ги затворени, но някак си можех да виждам. И после бях в Светлината. Като ядрена експлозия Светлина ме прониза. Всяка частица от мен беше разстреляна с ослепяваща ярка Светлина и имах чувството на прозрачност. Кожата ми не изгоря. Очите ми все още виждаха. Носех се в тази Светлина, къпах се в нея и Любовта, която ме обгръщаше и ме изпълваше, беше по-сладка и по-фина от всичко, което бях чувствала досега. Бях променена от нея, пречистена, истински претворена. Наслаждавах се на нейната сладост и травмите от миналото бяха далеч от мен, забра-

вени и заменени от състояние на мир. Тогава един образ се появи в далечината.

Една жена вървеше към мен, облечена в бяло. Нейната коса беше бяла и лицето ѝ блестеше от Светлина. Не ме беше страх от нея. Любовта, която изпитвах, не позволяваше страх. Тя се приближи и се спря точно пред мен. Тогава се усмихна и се влюбах в усмивката ѝ. Тя ме изпълни с все по-голяма Любов и исках да се запозная с нея. Тя ми проговори по име:

– Ранеле.

Но устните ѝ не помръднаха. Нейната усмивка не се промени и моята първа мисъл беше: „Оуо, какъв трик! Нейните устни не помръднаха.“

– Ранеле – каза тя отново и осъзнах, че нейният глас звучеше в моя ум, а не в ушите ми. Как ставаше това?

– Ранеле – тя стана по-настоятелна. – Баба е!

В момента, в който го каза, я разпознах. Но изглеждаше различно. Тя беше пълна, ярка и жива. Изглеждаше да е на двадесет и пет години, но косата ѝ беше великолепно бяла и всичко около нея беше сияещо красиво. Тялото ѝ беше красиво и започнах да разбирам защо не я бях познала. Тя беше крехка и болна в годините, в които я познавах. Тогава го осъзнах.

Баба беше мъртва, тя умря преди няколко години. И си помислих: „Ако тя е мъртва, тогава какво правя аз тук? О, аз съм мъртва.“ Мисълта излезе от мен като изговорени думи, въпреки че не си помръднах устата. Сега всичко се връзваше. Цветните светлини, прегледът на живота и сега тази Светлина от великолепна Любов, всичко това естествено се случува, като моят живот продължи в следващия свят. Това определено не беше някакъв сън или някакво видение, породено от дрога. Бях по-силно осъзната и жива сега, отколкото когато и да съм била в тялото си. Веднага приех това и исках да знам къде са всички.

Баба се засмя. Устните ѝ не помръднаха, но нейният Дух се засмя.

– Не се ли предполага хората да се срещнат след смъртта? – попитах аз. – Не трябва ли да има хора да пеят „Алелуя“ и да дойдат да ме прегърнат и да кажат „Добре дошла“?

Тя се засмя отново и си помислих, че това беше най-възхитителният смях, който бях чувала.

– Ами – каза тя – всички са много заети. Ела. Имаш доста неща да видиш. – И тя се протегна към ръката ми.

Но си помислих: „Чакай, ами какво става с Джим?“ Джим беше един приятел, който умря в автомобилна катастрофа преди няколко месеца. Ако баба беше тук, може би можеше да ми каже какво се е случило с него.

– Какво става с Джим? – казах отново и тогава го видях в далечината да идва към нас.

Веднага исках да изтичам до него да го прегърна, но баба ми сложи ръка отпред и каза: „Не, не можеш.“ Бях потресена. Имаше сила в нейните думи и знаех, че не мога да им се възпротивя.

– Защо не? – попитах аз.

– Заради начина, по който той живя живота си – каза тя.

Той се приближи и спря на около три метра. Беше облечен в джинси и синя тениска, разкопчана до гърдите. Така носеше обикновено тениски на Земята, но аз си помислих: „Боже, това е рисковано. Така ли се обличат в Рая?“ Той се усмихна и можех да почувствам неговото щастие. Въпреки че не притежаваше същия вид Светлина или сила, както баба ми, той изглеждаше доволен. Предаде ми съобщение за неговата майка, като ме помоли да ѝ кажа да престане да скърби за неговата смърт, да ѝ кажа, че той е щастлив и върви напред.

Той обясни, че е взел решения в живота си, които са попречили на неговото развитие на Земята. Бил е взел тези решения знаейки, че са грешни, и сега иска да приеме техните последици. Когато бил изхвърлен от товарния камион, в който били той, жена му и неговият приятел, главата му се ударила в една скала и той умрял на мига. Когато отишъл от другата страна, са му дали шанс да остане в Духа си или да се върне на Земята. Той видял, че неговият растеж на Земята е бил спрял и ако се върне, би загубил и Светлината, която е имал. И затова избрал да остане в Духа си. Той ме помоли да обясня това на майка му и аз казах, че ще го направя, без да зная как, защото не си бях и помислила, че ще се връщам обратно. Тогава той каза, че има много работа, която го чака, обърна се и си тръгна. Мога да кажа, че беше доста зает, много ангажиран с неща, които бяха жизненоважни за него, които ще му помогнат, но не знаех точно какви. Погледнах баба и я попитах защо ме спря да го прегърна. Тя обясни, че това е част от неговото „проклятие“. Обърках се.

– Силите, които са ни дадени, – обясни тя – са самодадени. Ние растем със силата на нашите желания да се учим, обичаме и да приемаме с вяра нещата, които не можем да докажем. Нашата способност

да приемаме истината, да живеем с нея, ръководи нашия Духовен прогрес и определя степента на Светлина, с която разполагаме. Никой не налага Светлина и истина върху нас, никой не ги взима, освен ако ние не поискаме. Ние сами се управляваме и сами се съдим. Джим реши да ограничи своето развитие на Земята, като се отказваше от неща, които бяха истина. Той нарани себе си и другите, като използваше и продаваше дрога. Някои хора бяха тежко наранени. Той имаше няколко причини, за да се обърне към дрогата, но си остава фактът, че той знаеше, че тези неща са грешни. Твърде често избира тъмнината пред Светлината, така че да не се обърне към Светлината отново. И сега, до степента, в която той беше станал Духовно тъмен, той е оставен с определена степен на тъмнина – или липса на Светлина – тук в Духа. Въпреки това той има воля. Той може да расте. Той все още може да намери цялото щастие, което иска да приеме, цялото, което е способен да поеме. Но знае, че той няма същите сили да прогресира и да постигне Радостта, която други с повече Светлина имат. Това е част от неговото проклятие – че развитието му е ограничено. Но той избира да расте. И е щастлив.

– Господ никога не дава повече предизвикателства в живота ни, отколкото можем да поемем – продължи тя. – Вместо да рискува Духовното развитие на някой и да причини повече болка, отколкото може да бъде понесена, той ще прибере този Дух у дома, където той може да продължи да се развива.

Всичко това ми звучеше напълно вярно. Тя ми го съобщи със скоростта на Светлината, по-бързо, отколкото компютрите говорят. Беше мигновено и изпълнено със знание. Открих, че баба и аз можехме да мислим на няколко нива и да ги съобщаваме на всички едновременно. Не можеш да знаеш нещо, без да знаеш всичко около него, какво го причинява, какво го поддържа. Знанието се прилепва в Духовния свят, всяко парче се свързва с другите парчета. Всеки факт, който се свърже със знанието, се вижда мигновено и изцяло. Такова нещо нямаме на Земята. Дори не можем да се доближим до такова нещо. Нашите знания и възможности за общуване са като на дете, което още не е научило език. Опитваме се, но не разполагаме с инструментите. Като малки деца сме.

Баба ми протегна ръката си и каза: „Ела бързо.“ Посегнах да я хвана и спрях.

– Уоу! – казах. – Виж ръката ми.

Ръката ми беше ясна като прозрачен гел, но имаше Светлина, циркулираща през нея като чиста кръв. Но Светлината не се движе-

ше в същите посоки, както във вените, а се излъчваше през ръцете ми като слънчеви лъчи или сноп от лъчи. И отново забелязах, че не бяха изгорели. Моите крака и ръце бяха свършени. Те излъчваха тази искряща лъчезарна Светлина. Погледнах баба си и видях, че нейната Светлина беше по-ярка от моята. Всяка част от нея беше по-ярка. Дори нейната рокля светеше в бяло. А аз разпознах роклята. Беше роклята, с която я погребяха. Майка ми я беше купила за нейното погребение. Сетих се с какво се беше облякъл Джим и разбрах, че хората там носят, каквото искат да носят. Носят това, в което се чувстват удобно, и знаех, че баба ми трябваше да обича тази рокля, която майка купи за нея. Въпреки че не я е носила през живота си, баба я носеше сега и тя беше сияеща.

След малко ние вървахме, хванати за ръце, и най-красивата панорама, която някога съм виждала, се отвори пред нас. На Земята не може да съществува градина като тази, която видях. Била съм в градини в Калифорния, които са ме смайвали, но те бяха незначителни в сравнение с гледката пред мен. Беше един безкраен изглед от трева, който свършваше далече в сияещите и ярки хълмове. Не сме виждали зелено в нашия свят като дълбокото, треперещо зелено на тревата, която растеше тук. Всеки стрък беше свеж, силен и зареден със Светлина. Всеки стрък беше единствен и свършен и сякаш ме приветстваше в това чудно място. И цялата градина пееше. Цветята, тревата, дърветата и другите растения изпълниха това място с великолепни тонове, ритми и мелодии, но не чух самата музика. Някак си я чувствах на ниво отвъд слушане. Когато баба и аз спряхме за миг да се удивляваме на величествената сцена, си казах: „Всичко тук сякаш пее“, което беше печално неточно описание на това, което чувствах. Просто нямаме език, с който адекватно да изразим красотата на този свят.

Забелязах нещо необичайно в цветята близо до нас. Баба ми си вдигна ръката и без да говори, им заповяда да дойдат до нея. Въпреки че беше команда, цветята се радваха да ѝ се подчинят. Те литнаха във въздуха и се спряха в кръг около ръцете ѝ. Букетът беше жив. Всеки цвят можеше да общува, да отговаря и всъщност да осветлява другите до него.

– Бабо, – казах аз – те нямат корени.

– Защо трябва да имат корени? – каза тя – цветята на Земята имат нужда от корени, за да получат храна, за да израстнат в техния пълен потенциал. Всичко, което Бог направи, е Духовно и е създадено да расте към собствения си Духовен потенциал. Едно цвете го постига

с цвета си. Тук всичко съществува в своята пълна форма. Тези цветя не се нуждаят от корени.

– Но те просто летят.

– Трябва ли да паднат? Всичко тук е съвършено. – Тя взе едно от цветята и ми го подаде. – Не е ли красиво?

Целият цвят беше изпълнен с различни сенки от Светлина и красотата му беше невероятна. Тогава растението стана част от мен. Неговата душа се сля с моята. То преживя всичко, което правех или бях правила преди. Силно ме осъзнаваше и в същото време ме променяше със своя нежен Дух, със своето собствено съществуване и живот. То въздейства на моите чувства, мисли и същност. То беше мен. Аз бях него. Радостта, която дойде от това сливане, беше по-проникваща, възхитителна и изпълваща от всичко, което познавах дотогава и исках да заплача. Светото писание казва, че един ден всички неща ще са едно. Това изречение има огромна сила за мен сега.

Баба заповяда на цветята да се върнат и те полетяха нежно обратно по местата си просто над земята. Цветето в моите ръце също се върна, но неговата същност остана с мен.

– Всичко това идва от Бог и силата, която го поддържа идва от Него. Това е силата на Неговата Любов. Както растенията на Земята има нужда от почва, вода и Светлина, за да се изхранват, Духовният живот се нуждае от Любов. Всички създания произлизат от Любовта на Бог и всичко, което Той създава, има силата да отвърща с Любов. И по този начин създанието расте. И, Ранеле, – каза тя – аз те обичам!

Като каза тези думи, почувствах как нейната Любов зарежда съществуването ми, изпълвайки го с невероятна топлина и Радост. Това беше животът. Това беше истинско съществуване. Няма такова нещо на Земята. Почувствах, че растенията ме обичат, небето, миризмата, всичко. И като получих думите на баба ми и тази Любов, вече знаех, че съм отговорна да увелича и издигна цялата Любов около себе си, независимо от обстоятелствата. Тя ме учеше на Любов, нейното определение, нейната широта и сила, не само за да се наслаждавам на получаването ѝ, но да мога и да я изразявам към другите. Бях изпълнена с Любов, за да стана източник на Любов.

Баба взе ръката ми и като се разхождахме през градината, ми обясни основните цели на нашия живот на Земята, нуждата да живеем златното правило, нуждата да помагаме на другите, нуждата от Спасител, нуждата да четем Библията и да имаме вяра и аз ѝ казах: „Бабо, това го знам вече. Всичко това го научих в неделното училище.

Защо ме учиш отново на това?“ Тя отговори: „С простите принципи на евангелието се намират мистериите в Рая.“ За какво ми говореше? Не виждах никакви мистерии в думите ѝ. Почувствах нейната необхватна Любов, но не виждах смисъл да ме учи на принципи, които са ми ясни от години. Въпреки това тя продължи, повтаряйки важността на простата добрина, религия, силата на покаянието, неща, които всеки може да научи от Библията. Слушах и моето разочарование растеше, докато се изкачвахме по хълмчето. Стигнахме на върха и аз казах: „Бабо, знам всичко това, научи ме на нещо ново.“

– Не си готова.

– Да, готова съм, бабо. Готова съм за много повече.

– Не, все още не вярваш в основните неща. Липсва ти вяра.

– В какво не вярвам? За какво ми липсва вяра?

О, но тя ме познаваше. Познаваше ме по-добре, отколкото си мислех. Както си стояхме на склона, видяхме една сценка в долината, която ме промени завинаги. Сценката беше свята, неопишуема, невъзможна да се изрази, и тези, които са я виждали, са я пазили в сърцата си. Видях, че наистина ми е липсвала вяра. Любовта не е просто дума или емоция, Любовта е сила, която задейства всичко около себе си. Любовта е силата на живота. Това беше повратна точка за мен. Нещо, което позволи на цялото ми разбиране и Любов да се разширят, но никога не мога да споделя подробностите тук, освен да кажа, че Любовта между хората тук може да бъде вечна. Почувствах баба да излъчва щастие. Минах един изпит.

Баба взе ръката ми и полетяхме над пейзажа. Погледнах повърхността над нас. Бяхме се отправили като лъч Светлина през необятния Духовен свят, след това към космоса, пътувайки все по-бързо. Шлюзи от знания се отвориха и истина се стичаше в мен без край и ограничение. Нейният извор беше Светлината и Истината навсякъде около мен, и то беше изяснено за моето ниво от баба ми. Даваше ми знания за Бог, живота, създаването на света, дори за просторите на вечността. Истините бяха обширни и пълни и се стекоха в мен в такива огромни количества, че си мислех, че главата ми ще избухне. Идваше прекалено бързо. Исках да съм в състояние да ги приема, да ги запомня, но бяха твърде много.

– Не мога да ги поема! – казах – спри!

Внезапно всякаква комуникация спря и ние се спряхме на едно място. Баба ми ме погледна и почувствах нейната изненада.

– Защо правиш това? – попита ме.

– Не мога да погълна всичко, което ми даваш. Как ще запомня всичко?

– Ранеле, не се тревожи за това – каза ми тя, – остави страха. Не се съмнявай в себе си. Ще си спомниш нещата, когато ти потрябват, и те ще бъдат дадени на твоята памет от Духа. Имай Вяра. Повярвай в силата на Бог.

Тогава разбрах коя е била най-голямата пречка в растежа ми на Земята – страхът! Тормозил ме е през всички години, спрял е прогреса ми, бързо е отрязал опитите ми да се справям с проблемите. Страхът е отнемал и удоволствието ми от живота, ограничаваше ме и сега. Когато се страхувах, моите сили за пътуване, разбиране и развиване се парализираха. „Не се страхувай от това!“, казах на себе си. „Пусни го!“ И пътувахме отново. Знанията продължиха да се изсипват в мен дори по-бързо.

Сцена след сцена от жива Истина минаваха през мен: историята на Земята и на нашето съществуване преди Земята, принципите, фактите, неща, за които си няхах и представа. Видях ги. Преживях ги, станах част от всяка една сцена. Видях, че ние всички стояхме пред нашия Баща, преди да дойдем на Земята, братя и сестри във вечността. Преживях го наново точно, както го преживях в моя живот преди смъртния живот. Видях, че ние избрахме да дойдем тук, за да се сблъскаме с изпити и да придобием опит на тази Земя.

Видях, че ние избрахме да следваме спасител, който ще изкупи греховете на нашите смъртни животи и ще ни отведе обратно при нашия Баща. Почувствах обич и Радост да се носят около мен, като избрахме Иисус Христос за спасител. Тогава вдигнахме нашите десни ръце точно като в съдилище и направихме свещено споразумение с Бог, че ще направим всичко по силите си, за да завършим нашите мисии на Земята. И почувствах огромната почит от това споразумение пред нашия Божествен Баща. Ние гласувахме, в крайна сметка, да станем сътрудници с Него, за да донесем доброто на Земята. Ние обещахме да използваме нашето време и енергия и таланти да помогнем за постигането на пълните цели на Спасителя, да върнем нашите братя и сестри обратно при Него и при нашия Баща отново. Видях, че нашият Бог ни познаваше всички лично. Той знаеше сърцата ни, нашите души и ни обичаше безусловно. Сякаш беше прекарал безкрайно време с всеки от нас, съветвайки ни, обичайки ни. Времето не съществуваше, всеки един от нас винаги имаше връзка с Него.

Видях хората, които стояха до мен по време на това събитие. Бяха хората, които играеха важна част в живота ми на Земята. Бяхме

свързани едни с други по жизненоважен начин. Ако някой от нас се проваляше в неговата или нейната мисия, всеки от нас щеше да бъде наранен по един или друг начин. Ако някой успееше, всички имахме полза. Сякаш бяхме част от един пъзел от милиони парчета. Беше нареден свършено. Но ако едно парче беше премахнато, на всички щеше да ни липсва и нямаше да сме спокойни, докато това парче не бъде намерено и върнато на правилното си място. Ние се нуждаехме един от друг. Ние все още се нуждаем и винаги ще се нуждаем един от друг. Невъзможно е да се опише скръбта за брат или сестра, които са изгубени от това огромно семейно събиране.

Много други случки от вечността минаха през мен. Сякаш се къпех в тях и ставах тях. Те бяха влети в моята душа. И знам, че всичките тези знания са още с мен, някои от които си спомням, като споразумението с нашия Баща и някои, които чакам да си спомня.

Попитах баба дали мога да посетя някои от моите приятели, тези, за които се грижех през вечността. Тя каза, че някои от тях са все още на Земята и че няма да мога да ги видя. Попитах за другите и те веднага дойдоха при мен, красиви хора от Светлина и Любов. Спомних си и техните имена. Някои от тях бяха живели на Земята и умрели, а някои още не се бяха родили. Всички спомени от моето съществуване преди Земята се върнаха обратно, но ми беше казано, че няма да ги запомня, че те са били само за това място. Приех това и моите приятели дойдоха, прегърнаха ме и ме поздравиха с добре дошла. Прегърнаха ме отново и решиха да останат с мен. Почувствах тяхната свършена Любов и знаех, че никога няма да ме изоставят. Една приятелка дълго ме прегръщаше. Тя изглеждаше свързана с мен по уникален начин, но не разбирах точно какъв.

– Знаеш, че винаги съм била с теб – каза тя. – Никога не съм те напускала. И никога няма! – Тя спираше на всяка дума, която казваше, и бях толкова развълнувана, като разпознах нейната страст, че е с мен, нейната пълна преданост и Любов.

– Винаги ще съм до теб! – каза тя отново.

Баба ми взе ръката и се озовахме отново в градината, пътувайки над друг красив склон. Всичко беше хармонично, свършено, като сладка музика. Тя повдигна ръката си и спряхме над един висок хълм и видях милиони хора пред нас.

– Това са Духовете на тези, които са умрели – каза тя. – Те чакат да се свърши работата. Те чакат тези на Земята да свършат тяхната част от работата.

– Тяхната част от работата? – попитах аз. – Каква работа?

– Ти се посвети да дадеш времето и талантите си на Земята, за да продължиш работата на Господ. Ти се нуждаеш от тези хора и те се нуждаят от теб. Ние всички зависим един от друг.

Моят преглед на живота ми беше показал колко небрежна бях в служенето на другите. Сега видях, че можех много повече да направя, споделяйки, принасяйки в жертва, предлагайки, каквото имам. Духовете на тези, които бяха умрели, чакат всеки един от нас да стигне по-близко до Истината, да стане част от големия пъзел отново, да разпознае Божественото на Бог и да живее в своята Светлина.

Преди да продължим, забелязах, че всеки човек беше облечен според неговия период на Земята. Както моя приятел Джим, те носеха това, в което се чувстваха удобно.

Баба повдигна ръката си и земята се отвори пред нас. Погледнах и видях един човек да лежи в едно болнично легло, заобиколен от лекари и сестри. Лицето на човека беше в бинт.

– Никога няма да си същата, Ранеле – каза баба. – Лицето ти ще се промени и тялото ти ще бъде пълно с болка. Като се върнеш, ще са ти нужни години за възстановяване.

– Кога ще се връщам? – погледнах я. – Ти очакваш от мен да се върна?

Внезапно разбрах и погледнах човека на леглото. Ръцете бяха широко разтворени и, както и краката, бяха разрязани на няколко места, за да могат течностите да се изтичат в найлонови торби.

– Това аз ли съм? – бях ужасена.

– Да, Ранеле, това си ти. Ще имаш тежки белези.

Обезумях: „Бабо, няма да се връщам.“

– Твоите деца се нуждаят от теб, Ранеле.

– Не, не. Те ще са по-добре с някой друг. Не мога да им дам това, от което се нуждаят.

– Не са само твоите деца, Ранеле. Имаш неща за вършене, неща, които не си свършила.

– Не, по-добре съм тук горе. Не искам да преминавам през всичко това – посочих тялото си. – Отказвам! Искам да остана тук!

Почувствах осъзнаването на баба ми, че времето ни беше малко.

– Трябва да отиваш – каза тя. – Мисията ти не е свършена.

– Не, няма да се върна в това тяло! Няма да се върна.

В отговор баба ми замахна с ръка и заповяда: „Виж!“

Една пукнатина се отвори в пространството пред нас и видях един млад мъж да върви към нас. Първоначално той не разбираше защо е тук. Тогава ме видя и се вцепени.

– Защо си тук? – каза той почти невярващ.

Като останах мъгчалива, неговото невярване се превърна в скърбене и започна да плаче. Почувствах неговата скръб, неговото нещастие и аз започнах да плача.

– Какъв е проблемът? – попитах аз. – Защо плачеш?

Прегърнах го, за да се опитам да го успокоя.

– Защо си тук? – повтори той.

Тогава разбрах, че моето отказване да се върна обратно на Земята му причиняваше тъга. Трябваше да съм на Земята за него, разбрах това и веднага почувствах вина заради егоизма си. Неговото име беше Натаниел и той не се беше родил все още. Той каза, че ако не се върна, неговата собствена мисия ще бъде възпрепятствана. Тогава той ми показа мисията си и видях, че трябва да отворя вратите за него, да му помогна, да го насърчавам.

– Ще завърша, колкото мога от моята мисия, – каза той. – но никога няма да я изпълня без теб. Имам нужда от теб.

Помислих си, че сърцето ми ще се пръсне. Бях част от неговия пъзел и го наранявах, и всеки, на който щеше да помогне, като отказвах да се върна на Земята. Почувствах огромна Любов към този млад мъж и исках да му помогна по всички възможни начини.

– О, Натаниел! – казах аз. – Заклевам се, че ще ти помогна. Ще се върна и ти обещавам, че ще направя всичко, което мога, за да свърша моята част. Ще отворя вратите за теб. Ще те защитавам и насърчавам. Ще ти дам всичко, което имам. Натаниел, ще завършиш мисията си. Обичам те.

– Благодаря ти! – каза той. – Обичам те!

Баба ми ме взе за ръка и ме отдръпна. Натаниел ме гледаше как се отдалечавам, все още усмихващ се и отдалече можех да го чуя да казва: „Обичам те, мамо!“ Духът ми трепереше, но не можех да му отвърна, защото нещата започнаха да се случват много бързо.

– Ранеле, – каза баба – има още едно нещо, което трябва да ти кажа. Кажи на всички, че ключът е Любовта!

– Ключът е Любовта! – повтори тя.

– Ключът е Любовта! – каза тя за трети път.

Тогава тя пусна ръката ми и думата Любов завибрира в ума ми, като я напуснах и паднах в дълбока тъмнина. Плачех, като напуснах света на Светлината, славата и Любовта.

Последното нещо, което видях, беше нейната протегната ръка.

След това Ранеле е трябвало да носи маска за обезобразеното си лице. Двете ѝ деца, момче и момиче, първоначално се уплашват, но после свикват и ѝ помагат. Част от проблемите със съпруга ѝ се оправят с времето. При един пожар в съседна къща, тя успява да влезе и да спаси хората, въпреки че за малко не умира. Седем години след това тя ражда син, който много прилича на Натаниел, когото тя вижда в другия свят. Дава му това име.

САНДРА РОДЖЪРС

На 30.04.1976 г. след неуспешен опит за самоубийство с дрога, Сандра опира пистолет в гърдите си, прицелва се в сърцето си и дърпа спусъка. В своя най-черен час Сандра се самоубива. Тя очаква да умре. Но се озовава в присъствието на блестяща Светлина. Вместо нищото, което е търсела със самоубийството си, ѝ е даден страхотен поглед върху живота след смъртта и безкрайното знание от Другата Страна. Това, което е научила, дълбоко я променило. На 28.04.2000 г. за последен път Сандра отива в Светлината поради усложнения от нейния опит за самоубийство през 1976 г. Следва откъс от нейната книга „Уроци от Светлината“, който описва част от нейното преживяване близко до смъртта и някои прозрения, които е получила от Светлината.

Попаднах в присъствието на блестяща, прекрасно топла и любяща Светлина. Докато бях в присъствието ѝ, ми беше показан преглед на моя живот и всички случки, които ме бяха довели до този миг. Бях смаяна, като гледах как се развива, усещах не само моите собствени чувства, но и тези на хората около мен, както и тези, чиито животи докосвах. Преживях тяхната болка и удоволствия и разбрах какво подтикваше техните действия към другите и към мен.

Като продължи прегледът на живота ми, се срещнах отново с всичката болка и безпомощност на следващите ми няколко години, низ от лоши връзки, забременявания, аборти, провалени бракове и опити за самоубийство. Видях се като млада жена на двадесет и пет, омъжена и разведена три пъти, и настанена в болница шест пъти по-

ради предозирание с дрога. Почувствах как мразех съществуването си и не можех да разбера как един обичащ Бог би позволил тези неща да се случат. Усещах, че като преживявах всяка една от тези ужасно болезнени случки от моя живот, Светлината, която беше с мен, чувствателно всичката ми болка и тъга, никога не ме съдеше, но ме разбираше и обичаше.

Любовта, която почувствах от Светлината, беше изумителна и никога не исках да я напусна. Докато бях в нейното присъствие, имах неограничено знание за всичко, което исках да зная. Беше ми даден избор да остана със Светлината, при условие, че се върна по-късно във физическия свят и поема живота си оттам, откъдето го бях напуснала. Беше ми казано, че по-късно ще имам семейството и Любовта, за която толкова много копнеех. Каза ми, че мога да взема със себе си знанието, което ще ми трябва, за да се подкрепям. Дадени ми бяха прозрения, които да помогнат на другите хора и на мен по време на моето пътешествие в живота.

В своето ПБС последвах моя ангел в Светлината. Ангелът беше погълнат от Светлината, както и аз. Докато бях в нея научих, че всичко, което съществуваше, беше създадено от същността на Бог, Светлината.

Прозрения от ПБС–то на Сандра:

– Слушай този малък вътрешен глас в твоите мисли. Това е гласът на Бог.

– Нашите души са част от Бог и Бог е част от нас. Затова нашите души са безсмъртни и вечни.

– Трудностите са необходими за растежа на душата.

– Тези, родени с умствени или физически проблеми, са по-Духовно напреднали от другите. Родени са, за да помагат на другите да се развиват Духовно.

– Физическото тяло, в което влиза Духът, е избрано преди раждането.

– Ако едно пристрастяване не е победено преди физическата смърт, то може да задържи вашия Дух на Земята.

– Земята е само едно място за учене. Има много.

– Адът е състояние на съществуване, когато сме далече от Бог, докато не изберем да се върнем при него. То е състояние, напълно лишено от Любов.

– Всичко, което е правите и мислите, се знае от Бог, и Бог разбира всичко свършено и ви обича точно така.

– Всичката болка, която чувстваме или причиняваме, се усеща от Бог.

– За да станем едно с Бог, трябва да работим, за да запомним или да намерим Истината. Истината е тази – твоето истинско Аз е Дух и твоят Дух е едно с Бог.

– Любовта, бидейки Бог, е безкрайна и твърде изумителна, за да бъде напълно разбрана или преживяна във физическия свят.

– Вселената е катедралата на Бог.

– Бог създаде всички различия в религиите поради различните уроци, които ние всички трябва да научим.

– Това, което правиш на другите, го правиш на Бог и на себе си.

– Началото на всеки грях е да се виждаш отделен от другите и Бог.

– Има само две истински религии – религията на Любовта и религията на страха.

– Общуването в Духовния свят е телепатично. На твоите мисли се отговаря толкова бързо, колкото твоят разум може да изпраща и получава.

– Когато умреш, всичко, което си казал, помислил или направил, ще се знае от всички.

– Няма тайни след смъртта.

– Духове със зли мисли избягват Светлината, защото са твърде засрамени да се разкрие животът им.

– Духове с подобни мисли се привличат едни с други след смъртта.

– Раят на Бог за нас е Любов. Ние можем да създадем рая отново, ако се научим да се обичаме един друг, както нас самите.

– Има само един Бог, който се слави от много различни учения на много различни религиозни вярвания.

– Боговете на една вяра са ангелите, светиците или свръхестествените същества на други вярвания.

– В търсенето на Истината и разбирането, всички пътища водят до Любовта.

– Бог е Любов, Светлина и енергията във всичко. Бог е източникът на съвършена Любов и целия живот.

– Бог те обича, прощава и очаква да обичаш и да прощаваш на другите.

– Единственото нещо, което живее вечно, е Любовта.

По време на моето детство израстнах, вярвайки, че Бог е нечестен. Бях научена, че Иисус е казал: „Аз съм пътят, Истината и животът. Никой не идва при Отец, освен чрез мен“, което трябваше да значи, че само тези, които публично обявят своята вяра в Христос, отиват в рая. Почувствах, че ако това е вярно, Бог е нечестен, защото не всеки искаше или имаше възможността да му бъде разкрито християнското учение. Попитах Светлината, която наричам Христос, как хората от различни религии отиват в рая. Беше ми показано, че групата или организацията, към която членуваме, е без значение. Това, което е важно, е как ние показваме Любовта към Бог по начина, по който се отнасяме към другите. Това е така, защото когато минем в Духовното пространство, ние всички ще бъдем посрещнати от него, което съответства на: „Никой не идва при Отец, освен чрез Мен“.

Светлината ми показа, че това, което е важно, е да обичаме Бог и да се обичаме един друг, и не това, което говорим, а Любовта в нашето същество ще бъде изследвана след смъртта. В преглеждането и преживяването на вашия живот, действията и мислите ви към Любовта носят на вас и на Бог огромна Радост, а действията и мислите на безразличие, егоизъм и гняв носят на вас и на Бог дълбоко разкаяние. Ние всички сме част от семейството на Бог и ние всички сме взаимно свързани. Тези организации или религии, които настояват за едноединствено отношение с Бог, които настояват за превъзходство над другите или отхвърлят хора поради различни причини, отиват срещу закона на Бог да обичаме другите, както обичаме себе си.

ЦИТАТИ ЗА ПБС

– Съзнанието продължава, след като нашият мозък е мъртъв и не работи.

– Смъртта е като заспиване или събуждане. Напускаме едно състояние на съзнанието и навлизаме в друго.

– Животът не свършва, когато умрем. Смъртта е прераждане в Духовния свят от Светлина и Любов, преминаване от физическото в Духовното, което не е по-ужасяващо или по-болезнено от преминаването от една стая в друга с отворена врата. Тя е радостно прибиране в нашия естествен дом.

– Знаех с пълна увереност, че всичко се развиваше по начина, по който трябваше, и че последната спирка на всяко едно живо същество е да се върне в Източника, Светлината, Чистата Любов.

– Съществува от Светлина може да се нарече Иисус, Буда, Яхве, Великия Дух, нашето Висше Аз и т. н., което може да е отговор на нашата религиозна перспектива. Името на съществува не е от значение. Само разпознаването на пълната Любов и Истина е от значение.

– По време на нашия преглед на живота, ние всички едновременно преживяваме всяка мисъл и чувство на всеки, който сме познавали през целия си живот. Някои описват прегледа на живота като мигновено „превръщане“ във всеки, който познаваме.

– Вселената се движи според перфектен план. Този план се осъществява в перфектната вселена. Няма „случайности“ във вселената. Нищо в живота или смъртта не е случайност.

– Всичко е не само взаимносвързано, всичко е едно.

– Основата на нашето същество е съвършена Любов.

– Ние сме колективно свързани едни с други, докато сме на Земята, обединени в една велика цел – да се научим да се обичаме едни други.

– Нашите религиозни предпочитания не са от значение за Бог. Това, което е важно, е как ние показваме Любовта към Бог по начина, по който се отнасяме с другите.

– Има само една наистина значителна работа в живота и това е да обичаме: да обичаме природата, да обичаме хората, да обичаме животните, да обичаме самото създание, просто защото е.

ОМ – Създаваме и Взаимодействаме Отворено и Положително: <http://openom.eu/bg/e> обединение от хора, които заедно създаваме и взаимодействаме отворено и положително. Разпръскваме Любов, Светлина и Радост за по-добър живот на Земята, на човешкото общество и на всеки един от нас. Обединени сме от общите си стойности и стремежи. Развиваме се непрекъснато съзнателно и отговорно. Разпространяваме най-доброто от всички нас. Изграждаме съзнателно, отговорно, съзидателно и дейно общество.

В България всеки ден се случват хиляди хубави неща. От ОМ ще се радваме да се превърнем в Средата, където красотата, хубавото и положителното се обединяват отворено, развиват се и се множат. Място за личностно и обществено развитие, за осъществяване на мечтите, за вечно щастие и изпълнен живот, за творчество, открития и съзидание.

Можете да се свържете с нас на имейл: om@openom.eu Всеки е добре дошъл да се включи и да работим заедно! С удоволствие ще издадем и Вашите книги.

Други книги:

- ▷ Стихове за всеки
- ▷ Стихове от Светлина
- ▷ Синята икономика – 10 години, 100 новости, 100 милиона работни места
- ▷ Досег до вечния живот – преживявания близки до смъртта
- ▷ Щимуран и други стихчета
- ▷ Животът е приказка
- ▷ Към сиянието на истината през гълбините на словото
- ▷ Социално предприемачество
- ▷ Награда за цялостен житейски принос
- ▷ Невидимият град – Духовният път на руския народ

На <http://openom.eu/bg/publishing/> можете да закупите книгите ни. Те се издават в малък тираж. Ще се радваме, след като ги прочетете, да ги дадете и на други или да ни ги върнете. Нека повече хора се докоснат до тях!

